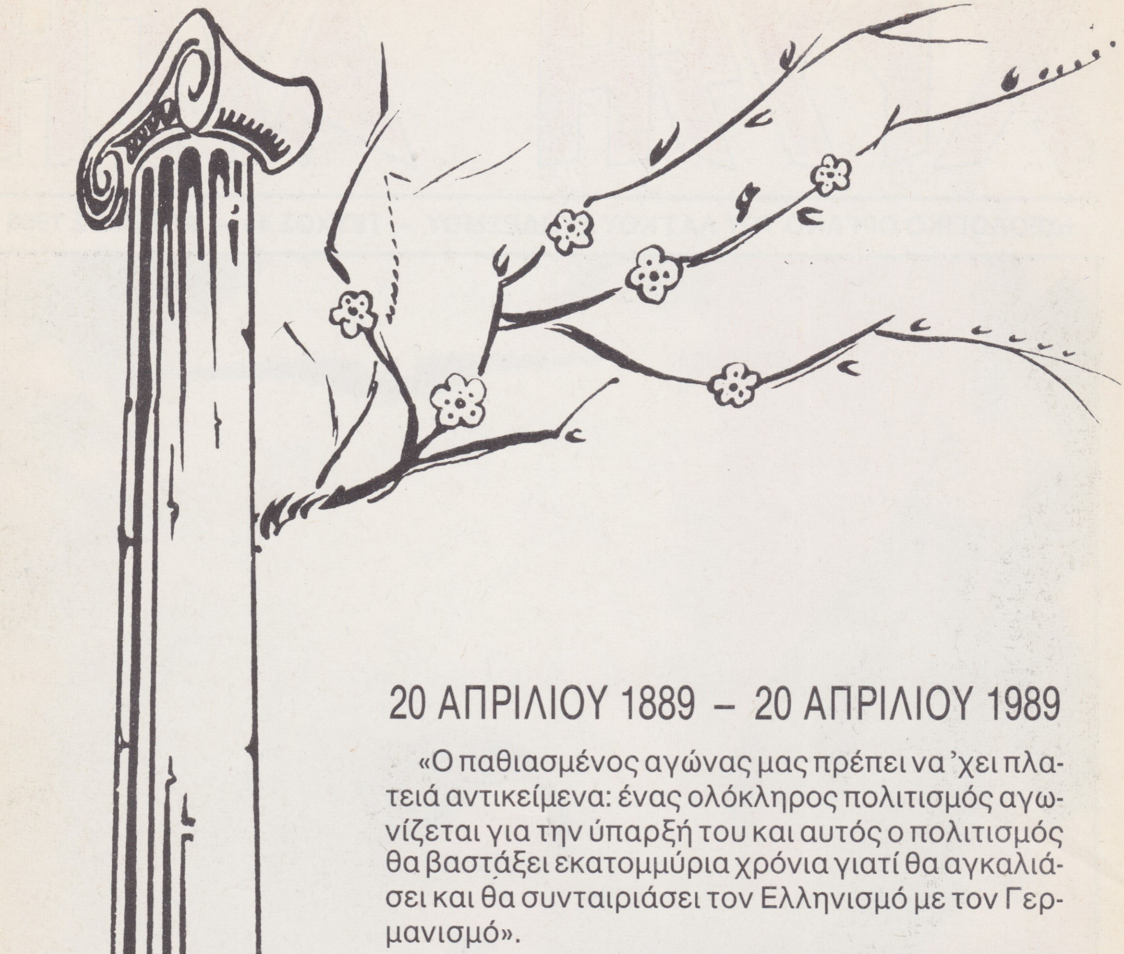
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ – ΤΕΥΧΟΣ 44 – ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1989

20 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1889 – 20 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1989

«Ο παθιασμένος αγώνας μας πρέπει να 'χει πλατειά αντικείμενα: ένας ολόκληρος πολιτισμός αγωνίζεται για την ύπαρξή του και αυτός ο πολιτισμός θα βαστάξει εκατομμύρια χρόνια γιατί θα αγκαλιάσει και θα συνταιριάσει τον Ελληνισμό με τον Γερμανισμό».

ADOLF HITLER – MEIN KAMPF

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ

Α.Τ. 44 – ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1989 (100) – ΤΙΜΗ 200 ΔΡΧ.

ΑΘΗΝΑ: ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ 52 - 3ος ΟΡΟΦΟΣ
ΤΕΤΑΡΤΗ-ΣΑΒΒΑΤΟ 7-10 μ.μ.
Τ.Θ. 8346 - ΟΜΟΝΟΙΑ

ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: ΙΩΝΟΣ ΔΡΑΓΟΥΜΗ 28 - 2ος ΟΡΟΦΟΣ
Τ.Θ. 11207 - ΘΕΣ/ΝΙΚΗ 54110
ΤΕΤΑΡΤΗ-ΣΑΒΒΑΤΟ 7-10 μ.μ.

ΒΟΛΟΣ: ΜΗΛΙΝΗΣ 9 & ΕΡΜΟΥ
ΤΕΤΑΡΤΗ-ΣΑΒΒΑΤΟ 7-10 μ.μ.

ΠΑΤΡΑ: Τ.Θ. 1259

Υπεύθυνος συμφώνως τω νόμω: Ν. Γ. Μιχαλολιάκος

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

Περιεχόμενα

Στο τεύχος αυτό

— 20 Απριλίου 1889, 20 Απριλίου 1989. Εκατό χρόνια συμπληρώνονται από την ημέρα εκείνη όπου είδε το φως του κόσμου η μεγαλύτερη φυσιογνωμία της Ευρώπης των τελευταίων αιώνων, ο μάρτυρας της Λευκής Φυλής ΑΔΟΛΦΟΣ ΧΙΤΛΕΡ! Στη μεγάλη αυτή επέτειο είναι αφιερωμένα τέσσερα από τα άρθρα αυτού του τεύχους.

— Το κύριο πολιτικό θέμα του μηνός είναι γραμμένο επάνω στο επίκαιρο και καυτό θέμα των εκλογών και έχει τίτλο «Δημοκρατία και Πατριωτισμός».

— Στη σταθερή μας στήλη «ΓΙΑ ΤΗ ΦΥΛΗ» από αυτό το τεύχος αρχίζει η ανάλυση κάποιων βασικών ιδεών και εννοιών και αυτό λόγω της δυστυχώς διαπιστωμένης ελλείψεως στοιχειωδών γνώσεων πάνω στο θέμα.

Το «ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ» αυτό το μήνα ασχολείται με την επέτειο της απαγχονίσεως του Εθνομάρτυρας Γρηγορίου του Ε' και με τη μεγάλη φυσιογνωμία του Αρχηγού της ΕΟΚΑ, του θρυλικού ΓΡΙΒΑ - ΔΙΓΕΝΗ.

— Στη σειρά «Η ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΜΑΣ» αυτό το μήνα υπάρχει το άρθρο «Ο ΑΣΤΟΣ ΚΑΙ Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΟΥ».

— Υπάρχει ακόμα στο τεύχος αυτό ένα πρωτότυπο άρθρο για τη θέση των Εθνικοσοσιαλιστών στην Κοινωνία του 1989 που έχει τίτλο «Εθνικοσοσιαλιστής και Κοινωνία», καθώς επίσης και οι σειρές «ΓΙΑ ΤΗΝ ΝΕΟΛΑΙΑ», «ΝΕΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ» και «ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ» με σχόλια και ειδήσεις από την τρέχουσα Ελληνική και Παγκόσμια επικαιρότητα.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ

— Κορυφαία στιγμή της δημοκρατίας είναι αναμφισβήτητα, όπως και οι ίδιοι οι δημοκράτες διακηρύσσουν, η στιγμή της διαδικασίας εκείνης που ονομάζεται εκλογή. Οι εκλογές στην δημοκρατία είναι το κριτήριο επιλογής των αρχόντων, των ανθρώπων εκείνων στα χέρια των οποίων αφήνεται η τύχη του Έθνους. Αυτό όμως πιστεύω που είναι πιο σημαντικό από την γενική λέξη «εκλογές» και που καθορίζει πιο συγκεκριμένα την όλη διαδικασία είναι ο λεγόμενος εκλογικός νόμος, οι κανόνες δηλαδή με απλά λόγια του παιχνιδιού, που τελικά δίνουν την εξουσία στους «εκλεκτούς» του λαού. Από μικρά παιδιά όμως γνωρίζουμε πως κάθε παιχνίδι από την στιγμή που δεν έχει ΣΤΑΘΕΡΟΥΣ κανόνες, είτε οι κανόνες αυτοί δεν είναι καθολικής παραδοχής, γνωρίζουμε πως στην περίπτωση αυτή το «παιχνίδι» δεν είναι τίμιο, ούτε και απηχεί τις αρχές της λογικής και του δικαίου. Με άλλα λόγια, η ουσία της δημοκρατίας πρακτικά είναι αυτός ο ίδιος ο εκλογικός νόμος, νόμος που συνεχώς αλλάζει προς όφελος βεβαίως πάντοτε των εκάστοτε ισχυρών. Και αυτό δεν συμβαίνει μόνο στην Ελλάδα αλλά στην πλειοψηφία των κρατών, που έχουν κοινοβουλευτισμό. Αρκεί να σκεφτείτε πως στα μεταπολεμικά χρόνια στην Ελλάδα, στις δεκατρείς εκλογικές αναμετρήσεις που έγιναν άλλαξε ο εκλογικός νόμος παραμονές εκλογών στις έντεκα!

Αυτό που θέλω δηλαδή να πω με την αναφορά στα σχετικά με τον εκλογικό νόμο, είναι πως πέρα από τις πιθανές αντιρρήσεις για την γενικότερη αξία και χρησιμότητα της δημοκρατίας σημασία έχει επίσης πως η δημοκρατία πέρα από όλα τα άλλα που προδίδει, προδίδει και αυτές τις αξίες, που υποκριτικά ισχυρίζεται πως αποτελούν τις αρχές της.

— Λέγουν λοιπόν οι δημοκράτες πως η στιγμή των εκλογών είναι η κορυφαία στιγμή της δημοκρατίας. Απαντούμε εμείς πως οι εκλογές και η προεκλογική περίοδος είναι η κορυφαία στιγμή του εξευτελισμού ενός ανθρώπου, του εξευτελισμού ενός ολόκληρου λαού από την δημοκρατία. Σε αυτήν ακριβώς την προεκλογική περίοδο, σε αυτήν ακριβώς την ίδια την ημέρα των εκλογών φαίνεται πεντακάθαρα πώς καταντάει τους ανθρώπους η δημοκρατία, φαίνεται ολοκάθαρα η φτηνή σοφιστεία και ο παραλογισμός της δημοκρατίας. Κάθε προεκλογική περίοδο εκβιάζονται οι πολίτες μιας δημοκρατίας περισσότερο από κάθε άλλη φορά και το ιερό δικαίωμα για εργασία γίνεται αντικείμενο φτηνής πολιτικής συναλλαγής.

Η φιλοσοφία των «ημετέρων» βρίσκεται στο αποκορύφωμά της, άνθρωποι φτωχοί, άνθρωποι στερημένοι από το ίδιο το σύστημα, εκείνες τις μέρες συνωστίζονται στους προθαλάμους των πολιτικών γραφείων έτοιμοι να ανταλλάξουν την ψήφο τους με έναν διορισμό από τον ρουσφετολόγο και πολλές φορές ψεύτη υποψήφιο βουλευτή. Δισεκατομμύρια σπαταλούνται σε αφίσες, προκηρύξεις, προεκλογικές συγκεντρώσεις. Τεράστια ποσά χαλάνε οι κάθε λογής υποψήφιοι και όλα αυτά με αντάλλαγμα κάποια εκλογή που ασφαλώς θα τους φέρει και περισσότερα χρήματα από αυτά που έχουν ξοδεύσει.

Η υπόσχεση και η απειλή είναι το πρώτο όπλο «πολιτικής πειθούς» για κάθε κόμμα. Διορισμοί, προαγωγές, απολύσεις, δάνεια, μεταθέσεις είναι στην πρώτη γραμμή των ενδιαφερόντων κάθε ψηφοφόρου σε κάθε προεκλογική περίοδο. Εκεί οδηγεί η δημοκρατία τον λαό, αυτή είναι η ελευθερία, που δίνει ο κοινοβουλευτισμός, εκεί καταντά τον ελεύθερο άνθρωπο το σύστημα της δημοκρατίας.

— Κάθε προεκλογική περίοδο στη δημοκρατία μας ζωντανεύει η ελληνική ιστορία και αυτομάτως ο ελληνικός λαός αποκτά έναν Λεωνίδα και έναν Εφιάλτη, έναν προδότη και έναν ήρωα, έναν καταστροφέα και έναν σωτήρα... Για τον μισό ελληνικό λαό ο Α θα σώσει τη χώρα και ο Β θα την καταστρέφει και για το υπόλοιπο μισό

ισχύει ακριβώς το αντίστροφο. Και αυτό ακριβώς το γεγονός δείχνει πόσο βαθειά στον παραλογισμό οδηγούν οι πολιτικοί της δημοκρατίας τον λαό. Δείχνει όμως και κάτι άλλο: Πόσο μακριά σαν ιδέες βρίσκονται η δημοκρατία με την πατρίδα. Για να γίνει αυτό κατανοητό ας μιλήσουμε με την γλώσσα της απλής λογικής: Λέγουν οι οπαδοί της Νέας Δημοκρατίας πως άμα εκλεγεί το ΠΑΣΟΚ θα καταστραφεί η χώρα και οι οπαδοί του ΠΑΣΟΚ το ακριβώς αντίθετο. Ας υποθέσουμε πως στις εκλογές που έρχονται κερδίζει την εξουσία η Ν.Δ., όπως το 1981 και 1985 κέρδισε την εξουσία το ΠΑΣΟΚ. Για τους οπαδούς του ΠΑΣΟΚ επομένως στην περίπτωση αυτή, της εκλογής δηλαδή της Ν.Δ., από την 19η Ιουνίου 1989 αρχίζει η διαδικασία καταστροφής της χώρας. Το ίδιο ακριβώς ισχύει ή μάλλον ίσχυσε και για τους οπαδούς της Ν.Δ. τον Οκτώβριο του 1981 και τον Ιούνιο του 1985.

Το ερώτημα είναι τί κάνουν αυτοί οι άνθρωποι, αυτές οι παρατάξεις για να αποτρέψουν την καταστροφή, όπως ισχυρίζονται, της χώρας; Η απάντηση που δίνουν είναι η εξής: Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε μετά τις εκλογές, αφού το Σύνταγμα, αφού οι θεσμοί, αφού η δημοκρατία το απαγορεύει.

Με δύο λόγια, δηλαδή, γι' αυτούς η δημοκρατία είναι κάτι πολύ σημαντικότερο από την Πατρίδα. Ο σεβασμός δε στους θεσμούς του Κοινοβουλευτισμού είναι πιο δυνατός από την αγάπη, από την πίστη στην Πατρίδα, που οδηγείται στην καταστροφή... Και αυτή ακριβώς είναι η μεγάλη διαφορά των Εθνικοσοσιαλιστών από τους δημοκράτες. Γιατί για μας πιο πάνω από τον οποιοδήποτε θεσμό, πιο πάνω από το όποιο πολίτευμα, στέκει κορυφαία και μοναδική η Ιδέα της Πατρίδας, της Φυλής, του Έθνους.

— Για να έλθουμε τώρα σε κάτι πιο συγκεκριμένο, πιο καυτό, πιο επίκαιρο. Στις εκλογές που έρχονται οι Έλληνες Εθνικοσοσιαλιστές έχουν καθήκον να μην παγιδευθούν από καμμία φτηνή προεκλογική συνθηματολογία. Η χώρα ποτέ δεν σώθηκε από εκλογές, η αλήθεια είναι πως συνεχώς καταστρέφεται με τις εκλογές, ασχέτως αποτελέσματος, νικητού ή νικημένου. Εκτός αυτού ΕΜΕΙΣ σαν κίνημα Ιδεολογικό και Πολιτικό έχουμε κάποιες Αρχές και θα ήταν έγκλημα να θυσιάσουμε αυτές τις Αρχές χάριν του οποιουδήποτε γεύτη και ανυπόληπτου πολιτικάντη παρασυρμένοι από τα γεύτικα, κούφια και απατηλά συνθήματά τους.

Έχουμε κάποιες ΘΕΣΕΙΣ, που αποτελούν συνειδητές πολιτικές μας επιλογές. Και ερωτώ: ποιο κόμμα ΣΗΜΕΡΑ τάσσεται υπέρ της εξόδου της χώρας από την ΕΟΚ; Ποιο κόμμα σήμερα έχει να προτείνει τρόπο αντιμετωπίσεως ή έστω διαπιστώνει απλώς τον τουρκικό κίνδυνο στη Θράκη; Ποιο κόμμα διακηρύσσει πως η μοναδική δίκαιη λύση για το Κυπριακό είναι η Ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα; Ποιο κόμμα έχει πρόγραμμα να διώξει από τη χώρα τους ξένους, που κλέβουν το ψωμί των Ελλήνων εργαζομένων; Ποιο κόμμα τάσσεται κατά του Σιωνισμού και των σκοτεινών μηχανισμών του (μασωνία, χιλιασμός κ.τλ.); ΚΑΝΕΝΑ, ναι ΚΑΝΕΝΑ κόμμα δεν εκφράζει έστω και κατ' ελάχιστον αυτά που είναι οι ουσιώδεις και βασικές πολιτικές θέσεις των Ελλήνων Εθνικοσοσιαλιστών.

— Γι' αυτό λοιπόν, ΕΜΕΙΣ οι Έλληνες Εθνικοσοσιαλιστές στις εκλογές που έρχονται θα μείνουμε αμέτοχοι από το φαιδρό πανηγύρι της δημοκρατίας, ατάραχοι και γαλήνιοι θα συνεχίσουμε τον Αγώνα μας, φτύνοντας κατάμουτρα τους «ιδεολόγους» της πλαστικής σημαίας, του ρουσφετιού, του βολέματος, του παραγοντισμού, της συμφεροντολογίας.

Ν. Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ

Ο ΑΣΤΟΣ ΚΑΙ Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΟΥ

Ονομάζω Αστό το εφήμερο άτομο που έχει αναγορεύσει σε λόγο ζωής την ιδιοτελή διαχείριση της ευημερίας του και την έσχατη επιδίωξη του κέρδους. Ονομάζω αντίστοιχα Σοσιαλιστή, το μικροαστό που αγωνίζεται στο στίβο της πολιτικής για να γίνει αστός στη θέση του αστού.

Ο Σοσιαλιστής είναι εν εξελίξει αστός, που αναζητά ιστορικό άλλοθι για να επενδύσει θεωρητικά τον αστισμό του.

Ο Αστισμός δεν είναι αποκλειστικό φαινόμενο της εποχής μας παρά ασθένεια που προσβάλλει τις κοινωνίες κάθε εποχής και προσλαμβάνει επιδημικές διαστάσεις στο λυκόφως κάθε ιστορικού κύκλου. Όταν μια κοινωνία έχει ανεπανόρθωτα κουραστεί να είναι δημιουργική και είναι πολιτιστικά γηρασμένη, τότε εκπίπτει στην κατάσταση του αστισμού, που κατά τη φυσική νομοτέλεια είναι θέση υψηλής εντροπίας, δηλαδή απόλυτης αδυναμίας προς παραγωγής ιστορικού και πολιτιστικού έργου. Ο Αστός, προσδοκώντας ως απόλυτη αξία ένα μεταϊστορικό υλικό παράδεισο, προσυπογράφει ως περιττή και άχρηστη την ιστορική του παρουσία. Εν τούτοις, επιχειρεί να τη δικαιολογήσει, εγκαθιδρύοντας ένα ολόκληρο ιδεολογικό σύστημα και μια κυρίαρχη πολιτειακή τάξη, που περικλείει μια κοινωνική, μια οικονομική και μια πολιτική δομή απόλυτα εναρμονισμένες με τον τρόπο ζωής του και τις ανάγκες του. Στον καιρό μας, ο ιδεολογικός μανδύας αυτού του συστήματος είναι βέβαια ο Φιλελευθερισμός. Ο πολιτικός φορέας της φιλελεύθερης ιδεολογίας είναι η Αστική Δημοκρατία, το κυρίαρχο πολίτευμα των ημερών μας, το φανταχτερό ίνδαλμα των αστών, που στην πραγματικότητα δεν υπάρχει, παρά μόνο χάριν του καπιταλισμού και χάρις σ' αυτόν, προόρισται δε να πεθάνει μαζί του. Πράγματι, ο καπιταλισμός είναι η οικονομική διάσταση της φιλελεύθερης ιδεολογίας και του κυρίαρχου συστήματος, που επειδή ακριβώς επικυρώνει και ενσαρκώνει τις αστικές αξίες, όπως τον ατομοκεντρικό ωφελισμό, την κερδοσκοπία και την υλική ευημερία ως αυτοσκοπούς, αποτελεί τη ψυχή και την καρδιά του αστικού τρόπου ζωής. Η Δημοκρατία δεν ενδιαφέρει τον αστό, παρά μόνο κατά το μέτρο, που ως θεσμικό πλαίσιο προστατεύει και προάγει τις αστικές αξίες που μόνο ο καπιταλισμός δύναται να υπηρετήσει με συνέπεια. Ολόκληρου αυτού του οικοδομήματος η κοινωνική διάσταση, είναι ο Αστισμός.

Παραστάτης του Αστισμού ίσταται το κακέκτυπο είδωλό του, ο μικροαστισμός, που δεν είναι παρά το alter ego του. Μικροαστοί είναι όσοι δεν κατάφεραν να είναι αστοί. Οι μικροαστοί κυριαρχούνται από ένα ιστορικό φθόνο τον οποίο μετέπλασαν σε ιδεολογία, που τους βοηθά να υψώνονται προς το φανταχτερό τους όραμα: να γίνουν κάποτε αστοί στη θέση των αστών. Έτσι προέκυψε ο Μαρξισμός, ως ομοούσια «διαλεκτική αντίθεση» του φιλελευθερισμού. Ο Μαρξισμός, του οποίου κοινωνική διάσταση είναι ο μικροαστισμός, έχει ως οικονομική διάσταση τον Σοσιαλισμό, που τεκμηριώνει θεωρητικά την κυριαρχία του οικονομικού δόγματος, αυτού ακριβώς που την πρακτική του κυριαρχία αναλαμβάνει να υλοποιήσει ο καπιταλισμός. Πολιτική διάσταση της μαρξιστικής ιδεολογίας είναι η σοσιαλιστική δικτατορία, της οποίας παλαί ποτέ μαχόμενη πρωτοπορεία ήταν ο μπολσεβικισμός. Ο σημερινός σοσιαλιστής, είναι ένας ξεπεσμένος πρώην μπολσεβίκος και ένας μέλλων εκφυλισμένος αστός.

Η Δημοκρατία λοιπόν δεν είναι παρά η πολιτική κυψέλη, ενός ιστορικού κηφήνα: του Αστού και υπάρχει αποκλειστικά για να υπηρετεί τον εκφυλισμένο και παρακμιακό τρόπο ζωής του. Επομένως, οι πολιτικές αξίες που με περίσια έπαρση διακηρύσσει, αποτελούν στην πραγματικότητα υποκριτικά και απατηλά συνθήματα. Η πιο πολυδιαφημισμένη από τις αξίες αυτές τραγούδι στο στόμα κάθε αστού και «ατράνταχτο» επιχείρημα εναντίον καθενός αρνητή της ιδεολογίας του, είναι βεβαίως η περιβόητη δημοκρατική ελευθερία, της

οποίας η υπεροχή διακηρύσσεται στεντόρεια προς πάσα κατεύθυνση. Αλλά σε τι συνίσταται αυτή η ελευθερία;

«Στην κατοχύρωση του δικαιώματος κάθε πολίτη να πράττει, ό,τι θέλει αρκεί να μη βλάπτει τον άλλο», μας απαντούν με υπεροψία, αν πρόκειται για την ατομική ελευθερία.

«Στο απαράγραπτο δικαίωμα του λαού να εκλέγει μέσω της Αρχής της πλειοψηφίας τους κυβερνήτες του» προκειμένου για την πολιτική ελευθερία.

«Στο απαράγραπτο δικαίωμα κάθε πολίτη να διακηρύσσει και να υπερασπίζεται ανεμπόδιστα τις πεποιθήσεις του» αν πρόκειται για την πνευματική ελευθερία.

Το τρίπτυχο αυτό «ελευθερίας» υποκρύπτει μια τέτοια αβυσσαλέα υποκρισία, που όμοιά της μόνο στη ψυχή του αστού θα μπορούσε να βασιλεύει. Γιατί το θεσμοθετημένο δικαίωμα κάθε πολίτη να πράττει ό,τι θέλει είναι το πρόσχημα πίσω από το οποίο ελλοχεύει ο θάνατος του πολιτικού καθήκοντος και η αποθέωση του ατομικού ωφελιμισμού, που μετατρέπει τη δημοκρατική πολιτεία σε μια κοινωνική ζούγκλα αδίστακτων λαθροθήρων του ιδιοτελούς συμφέροντος, εις βάρος των λαϊκών αξιών. Ο κατακερματισμός αυτός του λαού σε ανταγωνιζόμενα ιδιοτελή άτομα, είναι η αληθινή διάσταση της ατομικής ελευθερίας στη δημοκρατία. Η ατομική ελευθερία λοιπόν στη δημοκρατία επινοήθηκε για να υπηρετήσει τη βασιλεία του Αστού.

Το έτερο απαράγραπτο δικαίωμα του λαού, να εκλέγει αυτούς που τον κυβερνούν, που αποτελεί ουσία της πολιτικής ελευθερίας, εγκαινιάζει την εγκατάσταση της πολιτικής και πλουτοκρατικής ολιγαρχίας στους θώκους της διαχείρισης της εξουσίας μέσω του ψηφοθηρικού εναγκαλισμού των λαϊκών τάξεων, που παραδίνονται αμαχητί βορά στα δόντια των δημοκόπων πολιτικάντηδων της δημοκρατίας, με αντάλλαγμα την κολακεία χαμερπών ενστίκτων και την ικανοποίηση ευτελών ιδιοτελών επιδιώξεων, δηλαδή και πάλι τον θρίαμβο των αστικών απαξιών.

Τέλος, το επιχείρημα περί πνευματικής ελευθερίας αποτελεί το αποκορύφωμα της δημοκρατικής υποκρισίας καθ' ότι έκαστος πολίτης είναι ελεύθερος να πιστεύει μόνο ό,τι είναι δημοκρατικό, αφού ούτως ή άλλως οι αντιδημοκρατικές ιδέες είναι καταδικασμένες από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης στον θάνατο της σιωπής.

Πράγματι, η αστική δημοκρατία δεν φείδεται των αντιδημοκρατικών ιδεών από πολιτικό φιλελευθερισμό, όπως υποκριτικά ισχυρίζεται. Απλούστατα στις ημέρες μας δεν χρειάζεται να καταφύγει στα άκομψα και βάρβαρα μέσα του παρελθόντος για να τις πολεμήσει (στρατόπεδα συγκέντρωσης, εξορίες, δικτατορία, διωγμοί) αφού κέκτηται ενός προσφορώτερου και κατά πολύ αποτελεσματικότερου μέσου. Αρκεί να αποκλείσει την πρόσβαση των ιδεών που την αντιπολιτεύονται προς την κυρίαρχη κομματική ενημέρωση: Ούτως ή άλλως ο χαυνωμένος αστός μέσα στην ωφελιμιστική του παραζάλη, δεν ενδιαφέρεται για τη γνώση και την αλήθεια, γιατί η κατάκτησή τους συνεπάγεται καταβολή μόχθου. Επαφίεται με εμπιστοσύνη στην πληροφόρηση που του παρέχει το σύστημα, που το έπλασε κατ' εικόνα και ομοίωσή του.

Έτσι το τρίπτυχο της δημοκρατικής ελευθερίας είναι φρούδο: η ατομική, η πολιτική και η πνευματική ελευθερία, που η δημοκρατία επικαλείται, δεν είναι παρά η οβιδιακή μεταμόρφωση μιας και μόνης ελευθερίας, της αστικής ελευθερίας, δηλαδή της ασύδοτης και αντιλαϊκής ελευθερίας του ωφελιμιστή αστού με τον εξηρμένο ιδιοτελή ατομισμό, που δεν γνωρίζει άλλο σκοπό ζωής έξω από την ιδιοτελή διαχείριση της υλικής του ευημερίας.

Ως εθνικοσοσιαλιστές θέτουμε ένα αμείλικτο ερώτημα: Δύναται η ιδιοτελής διαχείριση της ατομικής ευημερίας και ο μεταϊστορικός υλικός παράδεισος μιας παγκόσμιας ευνωχούμενης κοινωνίας, να αποτελέσει λόγο ζωής, δηλαδή λόγο υπαρξιακής και ιστορικής δικαίωσης για τον άνθρωπο και έσχατο σκοπό του ανθρώπινου γένους;

Αν ναι, η εθνικοσοσιαλιστική ιδεολογία δεν έχει λόγο ύπαρξης κι εμείς, οι πιστοί της, είμαστε όντα έτερης κοσμικής διάστασης. Αν όμως όχι, τότε είναι ο αστισμός που δεν δικαιώνει ιστορικά την ύπαρξή του και είναι ο Αστός με την ελευθερία του που μη δικαιώντας τη ζωή του, πρέπει να λείψει οριστικά από τον κόσμο!

ΙΩΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥ

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ

Παράδοσις και μεταβίβασις (IV – τελευταίο). Το σύγχρονο σύστημα του ισοπεδωτισμού, θεματοφύλακας των αντιαξιών.

—Αυτή ακριβώς η «πραγμάτωσις» είναι το σημείο αναφοράς του σύγχρονου «Δυτικού κόσμου» ως προς την «αποτελεσματικότητα» μιας θρησκείας ή ορισμένων απορροιών μυητικών πρακτικών· αποδεικνύει δε, τη σαφή οπισθοδρόμηση των άλλοτε αξίων φορέων και ΠΡΩΤΩΝ παραληπτών της παραδόσεως. Διότι αποζητούν αποτελέσματα χωρίς να συναισθάνονται την προαπαιτούμενη προπαρασκευή και εσωτερική – εξωτερική οργάνωση του ατόμου, χωρίς να αντιλαμβάνονται την αναγκαιότητα της καθάρσεως και της αρμονικής προσπάθειας επιστροφής στις ρίζες τους.

Όσον δε, αφορά τη «μυητικότητα» των Αρείων λαών (δια της οποίας καθίσταται βεβαία η ορθή μύηση, και μέσω της οποίας μυήσεως μεταβιβάζεται η παράδοση)[1], αυτή είνια καταλλήλως εξουδετερωμένη, δια μεν τα «άνω» μέσω μεγάλων επωνύμων μυητικών οργανισμων, δια δε τα «κάτω» μέσω του απανταχού κυριαρχούντος δημοκρατικού ισοπεδωτισμού.

Ο μελλοντικός συνεπώς (γνήσιος) Άρειος ηγέτης και το περιβάλλον αυτόν γνήσιο φυλετικό και φιλολαϊκό σύστημα, πρέπει να επαναφέρουν τις ορθές διδασκαλίες και τις ορθές μεθόδους, λαμβάνοντες τα τυχόν ελλείποντα στοιχεία, από τη μεγάλη Ανατολική παρακαταθήκη της Αρείας παραδόσεως.

Ο Άρειος κόσμος ο οποίος στη μεγαλύτερη πλειοψηφία αποτελεί και τον Δυτικό κόσμο, αντί των μεγάλων δημιουργικών ανατάσεων διαπρέπει σήμερα στις περισσότερες αντιφυσικές δραστηριότητες, αυτοκτονώντας στην κυριολεξία.

Στα επόμενα δυο εδάφια αυτής της στήλης (τα οποία θα δημοσιευθούν σε ισάριθμα τεύχη) δεν προτιθέμεθα να περιοριστούμε στην κοινωνιολογική άποψη που έμμεσα μας ενδιαφέρει γιατί αντιπροσωπεύει μια πιο απόμακρη εφαρμογή θεμελιωδών αρχών, άρα δεν είναι και ο χώρος (δηλαδή ο χώρος του κοινωνικού πεδίου) από τις διαδικασίες του οποίου θα ξεκινούσε η ανάνηψη του Άρειου κόσμου.

—Εάν η ανάνηψη αυτή επεχειρείτο κατ' αυτόν τον τρόπο αντεστραμμένα – ξεκινώντας δηλαδή από το αποτέλεσμα αντί από την αιτία – θα εστερείτο κατ' ανάγκην από σοβαρή βάση, και θα αποτελούσε μια νόθη προσπάθεια· τίποτα το σταθερό δεν θα μπορούσε να επιτευχθεί και όλα θα ξανάρχιζαν αδιάκοπα γιατί προπάντων δεν θα είχαμε συνεννοηθεί για την ουσία του προβλήματος, για τις ουσιαστικές αλήθειες.

Έτσι, δεν μπορούμε να αποδώσουμε στις πολιτικές συγκυρίες, ακόμα κι αν στον όρο πολιτικός δίναμε την ευρύτερή του σημασία μια άλλη αξία, από την αξία απλών εξωτερικών σημάτων της νοοτροπίας μιας εποχής, αλλά ακόμα και από αυτή την άποψη, δεν μπορούμε να αποσιωπήσουμε τις εκδηλώσεις της σύγχρονης αταξίας στην καθαυτό κοινωνική περιοχή.

—Όπως μόλις υποδείξαμε, κανένας στην κατάσταση του Άρειου κόσμου δεν ευρίσκεται στη θέση που του αρμόζει από την ίδια τη φύση του, πολλώ δε μάλλον στο παγκόσμιο σύνολο πλέον, κανένας φορέας δυνάμεως και αξιών δεν ευρίσκεται στην εις τούτον αντιστοιχούσα μοίρα. Αυτό ακριβώς εκφράζουμε λέγοντας πως η τάξη και η ιεραρχική αρμονικότητα και νομιμότητα δεν υπάρχουν, γιατί αυτά τα δυο, νοούμενα στην αληθινή – παραδοσιακή τους σημασία δεν είναι τιποτ' άλλο από την ίδια την ατομική φύση με όλες τις ειδικές ικανότητες που εμπεριέχει και οι οποίες προδιαθέτουν τον κάθε άνθρωπο στην εκπλήρωση της μιας ή της άλλης καθορισμένης λειτουργίας. Από τότε που η συμμετοχή στην οποιαδήποτε λειτουργία δεν υπόκειται σε κανένα κανόνα νομιμότητας έπεται αναπόφευκτα πως ο καθένας θα παρασυρθεί να κάνει οτιδήποτε, και συχνά αυτό για το οποίο είναι λιγότερο προικισμένος ο ρόλος που θα παίξει μέσα στην κοινωνία δεν θα καθορίζεται από το τυχαίο, που δεν υπάρχει στην πραγματικότητα[2], αλλά από εκείνο που μπορεί να δώσει την ψευδαίσθηση του τυχαίου, δηλαδή από τον κυκεώνα κάθε λογής συμπτωματικών περιστάσεων· εκείνο δε που θα επεμβαίνει λιγότερο, είναι ο μόνος παράγοντας που θα έπρεπε να υπολογίζεται σε παρόμοια περίπτωση, εννοώντας κατ' αυτόν τον τρόπο τις φυσικές

διαφορές που υπάρχουν μεταξύ των ανθρώπων.

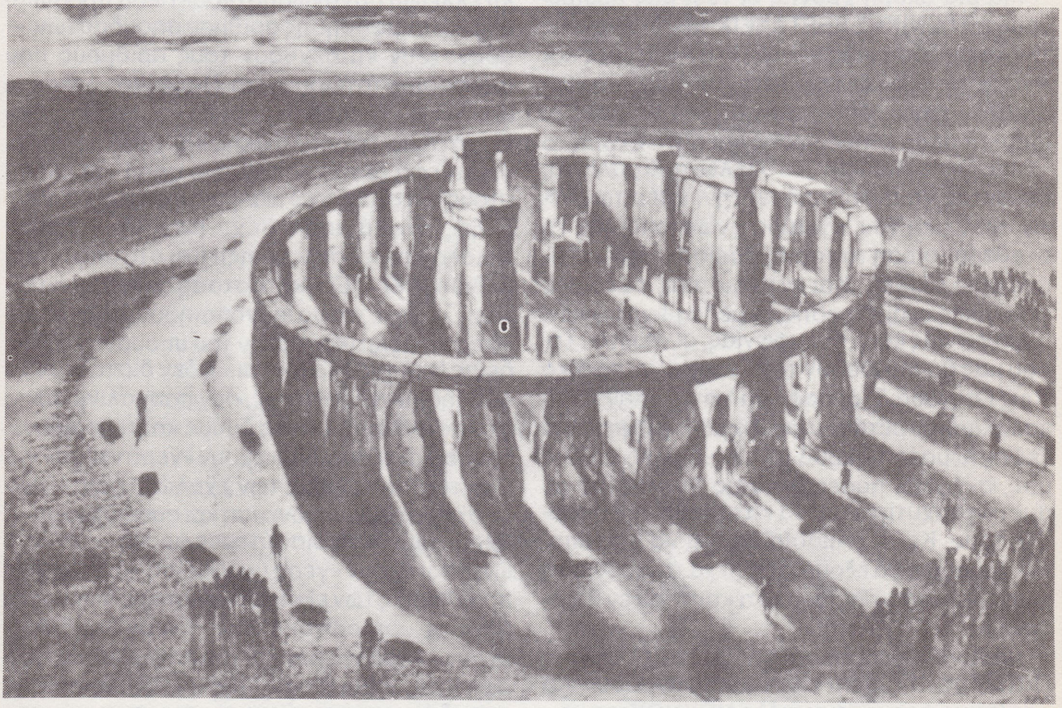
(1) Είναι πλέον σαφές ότι, η λέξις «παράδοσις» (Tradition) και η λέξις «μεταβίβασις» (Transmission) είναι ταυτόσημες. Παράλληλα παρατηρούμε ότι ο υπερβατικός χαρακτήρας παντός πράγματος που είναι «παραδοσιακόν» διατηρεί επίσης την έννοια της μεταβιβάσεως εκ της ιδίας αρχής, μεταδιδομένης εις την ανθρωπίνη κατάσταση. Θα μπορούσαμε μάλιστα να μιλήσουμε για μια «κάθετη» μεταβίβαση από το υπερανθρώπινο προς το ανθρώπινο και για μια οριζόντια μεταβίβαση, δια μέσου των ποικίλων σταδίων και καταστάσεων της «Ανθρωπότητας». Η κάθετος είναι ουσιαστικά άχρονος ενώ η οριζόντια, περιλαμβάνει μια χρονολογική διαδοχή. Ας προσθέσουμε ότι η κάθετη κινείται εκ των άνω προς τα κάτω εάν θεωρηθεί από την σκοπιά που εχρησιμοποιήσαμε.

Εάν όμως την θεωρήσουμε κινούμενη εκ των «κάτω προς τα άνω», τότε λαμβάνει τη μορφή μιας «μεθέξεως» του ανθρώπου στις πρωταρχικές πραγματικότητες που εξασφαλίζεται στην πράξη από την ίδια την παράδοση σε όλες της τις μορφές. Με αυτήν τότε ο άνθρωπος, έρχεται σε πραγματική και ενσυνείδητη ένωση μετά του Ανωτέρου.

Η οριζόντια μεταβίβαση πάλιν, εάν την παρακολουθήσουμε δια μέσω του χρόνου, εμφανίζεται σαν μια «επάνοδος εις την Πρώτην Αιτίαν» (R. Guenon).

(2) Αυτό που οι άνθρωποι ονομάζουν τυχαίον είναι το αποτέλεσμα της άγνοιας των αιτίων που έχουν. Αν είχαν την αξίωση, λέγοντας ότι αυτό το πράγμα (ή το γεγονός) συνέβη κατά τύχη να θέλουν να εννοηθεί ότι έγινε χωρίς αιτία, θα εσήμαινε μια υπόθεση αντιφατική ως προς αυτή την ιδία.

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ

ΔΗΜΟΚΟΠΙΑ ΚΑΙ ΝΕΟΛΑΙΑ

ΣΤΑΘΕΡΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ ΕΙΣΑΚΤΕΩΝ ΣΤΑ ΑΕΙ-ΤΕΙ

Σταθερή περιφρόνηση στο μέλλον των νέων μας

Για μια ακόμη χρονιά, οι νέοι μας περιμένουν τις ΓΕΝΙΚΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ, προσμένοντας την κατάκτηση μιας θέσης στις Ανώτερες και Ανώτατες σχολές της Πατρίδος μας, μια «θέση στον ήλιο», όπως συνηθίζουν να λένε οι ίδιοι, τα μέσα ενημέρωσης και αυτό ακόμη το «Υπουργείο Παιδείας». Το τελευταίο μάλιστα, θέλοντας να πιστοποιήσει την, υπέρ των νέων, πολιτική του, έγκαιρα γνωστοποίησε τη σταθεροποίηση του αριθμού εισακτέων, περίπου στις 43.000... Και εν μέσω μιας πιεστικής εκλογικής αναμέτρησης, εν μέσω μεγαφώνων, παραφωνίας και... πολυφωνίας, οι νέοι του Τόπου μας θα σηκώσουν τον Σταυρό για το δικό τους Γολγοθά. Τι όμορφα θα 'ναι τα μπάνια του καλοκαιριού μετά την επιτυχία – σκέψεις για ξεφαντώματα μακρυά απ' τις άθλιες πόλεις μας, σκέψεις, πόσες σκέψεις βγαλμένες με άμετρη ταχύτητα απ' τα κατάβαθα της ύπαρξής τους. Και τι σημασία θα 'χει να μας απασχολεί ποιος θα εξουσιάζει μετά τον Ιούνιο τη χώρα μας, αφού ξέρουμε ότι «τίποτα δεν θ' αλλάξει»!

Νέοι, νέοι, νέοι είμαστε λένε, το μέλλον της Πατρίδας... Γι' αυτό κι εκείνοι φροντίζουν για μας (όπως φροντίζει το γάλα ΝΟΥΝΟΥ για να... χτίσουμε τον 21ο αιώνα) εξασφαλίζοντας πλείστες όσες προϋποθέσεις για την ευτυχισμένη πορεία μας στον κόσμο τους. Πίσω απ' τις κουρτίνες της παράστασης... του παραλόγου, που δεκάδες χρόνια παίζεται στις πλάτες όλων μας, διακρίνεται καθαρά το άθλιο πρόσωπο μιας τέλεια ενορχηστρωμένης απάτης εις βάρος του Λαού μας, εις βάρος του Μέλλοντος, εις βάρος των Νέων μας.

Κι αυτήν την απάτη σαν Νέοι, μα πιότερο σαν Έλληνες Εθνικοσοσιαλιστές, καλούμαστε να αποκαλύψουμε και να πολεμήσουμε. Σταθερός αριθμός εισακτέων, λοιπόν! Την ώρα που οι Πανεπιστημιακές και Τεχνολογικές σχολές αδυνατούν – χάρην στην παντελή έλλειψη οργάνωσης διδακτικού προσωπικού και συμφόρησης αριθμού σπουδαστών – αδυνατούν να δεχθούν τους αριθμούς που αποφάσισε το υπουργείο. Πρόσφατες είναι οι αρνήσεις και οι αναταραχές κυρίως στα Πανεπιστήμια Θεσσαλονίκης και Θράκης – λόγω του ότι δεν έχουν θέσεις παρά για ελάχιστους φοιτητές, ενώ μερικά τμήματα έχουν κηρύξει «σφράγιση» (π.χ. Ιατρική Θράκης, Φιλολογία Θεσσαλονίκης)! Και στα υπόλοιπα, βέβαια, ΑΕΙ - ΤΕΙ η κατάσταση δεν είναι καλύτερη... Έτσι, για να ικανοποιηθούν οι φιλοδοξίες των πολιτικάντηδων του υπουργείου Παιδείας (εκλογές έρχονται...), δεν διστάζουν να οδηγήσουν τους Νέους, σαν πασχαλινά αρνιά στο σφαγείο! Αλλά ας δούμε και τι περιμένει τους εισακτέους: όσοι έχουν «γερά νεύρα» για ν' αντέξουν τα χάλια των Σχολών, ν' αντέξουν τη στείρα απομνημόνευση και συσσώρευση – άχρηστων τις περισσότερες φορές – γνώσεων, όσοι έχουν «γερά νεύρα» για τις συνεχείς προκλήσεις των εξεταστικών περιόδων και τη μεγάλη... προοπτική της Ανεργίας. Όσοι έχουν «γερά νεύρα» και ανταπεξέλθουν πλήρως στις απαιτήσεις της εντατικοποίησης σπουδών, των πτυχίων και... των αναγκών της αγοράς εργασίας. Όλοι αυτοί μπροστά στις προκλήσεις του 1992, του 2000 και... του 3000, όλοι εμείς, μπροστά στην... καπιταλιστική ευτυχία που μας θέλει πτυχιούχους ανέργους, πτυχιούχους ναρκομανείς, πτυχιούχους σερβιτόρους και ταξιτζήδες... Η σαδομαζοχιστική «λειτουργία» του Συστήματος των εμπόρων, των πλουτοκρατών και των αισχρών κομ-

ματαρχαίων πολιτικάντηδων ξεδιπλώνεται σε όλο της το Μεγαλείο...

Ποτέ δεν στάθμισαν τις εργασιακές ανάγκες, ποτέ δεν προγραμμάτισαν και δεν διέκριναν με σωφροσύνη την αληθινή χροιά των πραγμάτων... Και είναι λογικό: Ποτέ ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΚΜΗΣ δεν πόνεσε για τον Τόπο μας, ΠΟΤΕ ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΚΜΗΣ δεν ενδιαφέρθηκε ουσιαστικά για τα προβλήματα του Λαού, ΠΟΤΕ ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΚΜΗΣ δεν ένιωσε τους πόθους και τις αγωνίες της Νέας Γενιάς. Για το μόνο που ενδιαφέρθηκε και φροντίζει συνεχώς, δεν είναι παρά Η ΔΙΑΙΩΝΙΣΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ ΤΟΥ. Και γι' αυτήν τη διαιώνιση είναι απαραίτητη η παρουσία νέων βολεμένων, νέων ανέργων, νέων ναρκομανών, νέων αδιάφορων και γερασμένων, νέων χωρίς ελπίδα και πνοή ζωής, νέων που, αν δεν ονειρεύονται σύνταξη στα 20 χρόνια τους, θα παραδέρνουν στις εστίες μόλυνσης και παρακμής, που το Σύστημα πλουσιοπάροχα διαθέτει για όλους μας!

Σταθερός αριθμός εισακτέων λοιπόν! Κι ενώ έχουμε ανάγκη 50 χημικούς το χρόνο, εμείς παίρνουμε 500! Κι ενώ η φιλολογία έχει ήδη μπει στις λίστες αναμονής και «επετηρίδας», αυτοί φτιάχνουν δύο ακόμη τμήματα και πολλαπλασιάζουν – αντί να διαιρέσουν – τον αριθμό εισακτέων επί τρία! Κι ενώ οι πτυχιούχοι των ΤΕΙ ψάχνουν «για τη μια και όποια δουλίτσα» αυτοί φτιάχνουν και νέα τμήματα! Αρκετά, κύριοι εντολοδόχοι εκφραστές του άθλιου Συστήματος, αδυσώπητοι εχθροί του Λαού, αρκετά ψεύτες, απατεώνες της δημοκρατικής πολιτικής – της τόσο ξένης και υποκριτικής με τα συμφέροντα του Λαού και της Πατρίδας. Η ΣΤΑΘΕΡΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ ΕΙΣΑΚΤΕΩΝ ΔΕΝ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΠΑΡΑ ΤΗ ΣΤΑΘΕΡΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΣΗΣ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΣΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΜΑΣ, ΣΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΓΕΝΙΑΣ ΜΑΣ.

— ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΣΗ ΔΙΝΟΥΝ, ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΣΗ ΠΑΙΡΝΟΥΝ.

Αυτή θα 'ναι η απάντησή μας.

— Φωτιά και ατσάλι στους κάπηλους των ελπίδων μας!

(Και μια τελευταία ΣΗΜΕΙΩΣΗ: οι «Φιλελεύθεροί» μας, βρήκαν το φάρμακο του προβλήματος! Είναι λένε τα ΞΕΝΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ, η ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ, ο ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΣ και... ΤΟ ΛΙΓΟΤΕΡΟ ΚΡΑΤΟΣ: αυτά θα μας φέρουν μετά τον Ιούνιο όταν «με το καλό έρθουν να μας σώσουν» όπως με ιερή ελπίδα προσμένουν... Και έτσι, ενώ θέλουμε, όπως προείπα, 50 χημικούς το χρόνο, θα έχουμε 500 απ' τα κρατικά πανεπιστήμια κι άλλους τόσους απ' τα ΙΔΙΩΤΙΚΑ! Τι να κάνουμε, αυτά θέλει Η ΕΥΡΩΠΗ ΤΗΣ ΕΟΚ, ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ και ΤΩΝ ΕΜΠΟΡΩΝ... Έτσι σκοπεύουν να βοηθήσουν τα νειάτα οι «φιλελεύθεροι» – δεν νομίζω ότι χρειάζεται να υπενθυμίσω ότι αυτοί κι αν αξίζουν τίποτε άλλο εκτός από ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΣΗ, φωτιά και ατσάλι!).

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΗΜΟΓΙΑΝΝΑΚΟΣ

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΑΝΗΚΕΙ ΣΕ ΜΑΣ

ΦΥΛΗ ΚΑΙ ΓΕΝΕΤΙΚΗ

Η Βιολογία επηρεάζει σήμερα, όσο ποτέ άλλοτε, την καθημερινή ζωή μας. Βοηθάει να κατανοήσουμε τη δομή και λειτουργία των ζωντανών οργανισμών, συμπεριλαμβανομένου και του ανθρώπινου, τη σχέση μας με το περιβάλλον, την εξάρτησή μας και την αλληλεπίδραση με αυτό, καθώς και τη θέση μας στον κόσμο. Με βάση τα παραπάνω, ξεκινώντας με το παρόν μια νέα σειρά άρθρων, θα παρουσιάσουμε ορισμένες βασικές έννοιες της Βιολογίας, με άμεσο στόχο να δείξουμε την πρακτική εφαρμογή τους σε κοινωνικό επίπεδο — μια εφαρμογή που βρίσκεται σε απόλυτη συμφωνία με τις αρχές του εθνικοσοσιαλισμού. Αυτό, βέβαια, είναι κοινά αποδεκτό, γι' αυτό άλλωστε, η Κοινωνική Βιολογία — η επιστήμη στην οποία ουσιαστικά θα αναφερθούμε — κυνηγείται με τόσηη συνέπεια από το υπάρχον επιστημονικό καθεστώς.

Στο παρόν άρθρο, θα ασχοληθούμε με τη Γενετική, όρο με τον οποίο εννοούμε την κληρονόμηση βιολογικών χαρακτήρων. Κληρονομικότητα δε, ονομάζεται η ιδιότητα των ατόμων να μοιάζουν με τους προγόνους τους. Οι βιολογικοί χαρακτήρες που κληρονομούνται μπορεί να είναι τόσο τα μορφολογικά γνωρίσματα, όσο και ιδιότητες του οργανισμού που δεν είναι οφθαλμοφανείς, π.χ. οι ομάδες αίματος. Φορέας αυτών των βιολογικών χαρακτήρων, ή αλλιώς γενετικό υλικό, είναι το DNA, που στον άνθρωπο είναι μοιρασμένο σε 22 ζεύγη αυτοσωματικών χρωμοσωμάτων και 1 ζεύγος φυλετικών χρωμοσωμάτων (που συμβολίζονται ως XY στον άνδρα και XX στη γυναίκα), δηλ. κάθε άνθρωπος έχει συνολικά 46 χρωμοσώματα. Το τμήμα του DNA ενός χρωμοσώματος, που είναι υπεύθυνο για την εκδήλωση ενός βιολογικού χαρακτήρα, ονομάζεται γονίδιο. Πρώτος ο Αυστριακός Μέντελ έκανε σημαντικές παρατηρήσεις για τους μηχανισμούς μεταβίβασης του γενετικού υλικού και τις συνόψισε σε δύο νόμους, που αποτελούν τη βάση της Γενετικής. Απλοποιημένα στον άνθρωπο η μεταβίβαση του γενετικού υλικού γίνεται ως εξής: κάθε παιδί που γεννιέται, παίρνει 23 χρωμοσώματα από τον πατέρα και 23 από τη μητέρα. Αυτά είναι από κάθε γονιό, 22 αυτοσωματικά και 1 φυλετικό (X ή Y από τον πατέρα και X από τη μητέρα). Ο πατέρας, επομένως, «καθορίζει» το φύλο του παιδιού, αφού αν δώσει ένα X χρωμόσωμα θα γεννηθεί κορίτσι, ενώ αν δώσει ένα Y χρωμόσωμα θα γεννηθεί αγόρι. Ουσιαστικά, όμως, οι γονείς μεταφέρουν στα παιδιά τους το γενετικό υλικό που έχουν πάρει με τη σειρά τους από τους δικούς τους γονείς κοκ. Κάνοντας συνεχώς αυτή την αναγωγή, καταλήγουμε σε ένα ορισμένο γενετικό υλικό που χαρακτηρίζει μια συγκεκριμένα ομάδα ατόμων και που μεταφέρεται μεταξύ των μελών αυτής της ομάδας. Πρόκειται δηλαδή για μια «πισίνα» γονιδίων ή γονιδιακό απόθεμα, όπως ονομάζεται, όπου μερικά γονίδια έχουν ορισμένη συχνότητα. Από αυτή την «πισίνα» γονιδίων τροφοδοτείται ένας μόνο πληθυσμός που αποτελείται από άτομα που ζουν σε ορισμένη περιοχή και διασταυρώνονται μεταξύ τους. Στα στοιχεία αυτά, ακριβώς, στηρίζεται το εννοιολογικό περιεχόμενο του όρου φυλή.

Το γονιδιακό απόθεμα ενός πληθυσμού, οφείλει, σύμφωνα με τους βιολογικούς νόμους, να διατηρείται σταθερό. Οι συνθήκες σταθερότητας είναι:

1) Η ίδια αναπαραγωγική ικανότητα μεταξύ των ατόμων που φέρουν τις διάφορες γονιδιακές μορφές. Είναι φανερή η αντιδιαστολή με την υπογεννητικότητα που μαστίζει τις ευρωπαϊκές χώρες και που οδηγεί σε αλλοίωση του φυλετικού υποστρώματος.

2) Ένα σχετικά μεγάλο μέγεθος πληθυσμού. Εδώ, βέβαια, ισχύουν όμοια με τα παραπάνω.

3) Η ανυπαρξία άλλων μεταβολών και; κυρίως, της εισδοχής άλλων πληθυσμών, με άλλα λόγια η ανυπαρξία επιμειξίας. Ένα σχηματικό παράδειγμα επιμειξίας είναι το εξής: Εάν υποθέσουμε ότι το χρώμα της επιδερμίδας επηρεάζεται από δύο γονιδιακά ζεύγη που δρουν αθροιστικά, τότε αν ένα μαύρο άτομο διασταυρωθεί με ένα λευκό, τα παιδιά τους θα είναι μιγάδες. Εάν διασταυρωθούν μιγάδες μεταξύ τους, τότε θα προκύψουν οι εξής πιθανές αναλογίες:

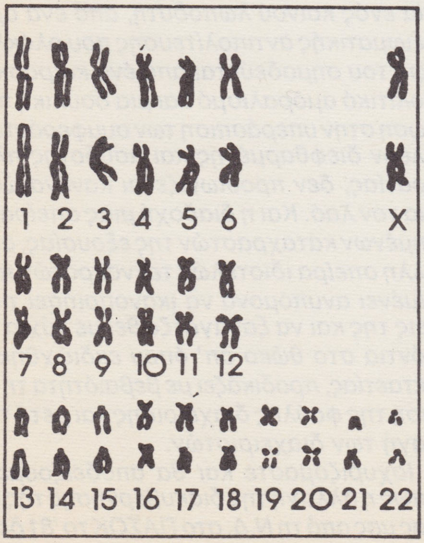
1 μαύρο άτομο	μελανίνη	56 - 78%
4 μελαμψά άτομα	»	41 - 55%
6 μιγάδες	»	26 - 40%
4 λευκωπά άτομα	»	15 - 25%
1 λευκό άτομο	»	5 - 11%

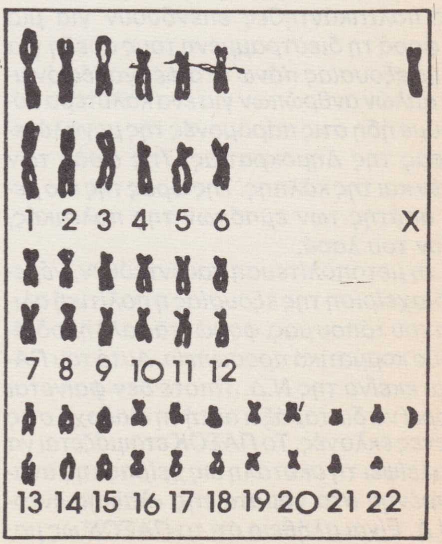
Δηλαδή, ξεκινώντας από ένα λευκό άτομο, μετά από 2 γενιές η πιθανότητα να έχουμε πάλι λευκό άτομο είναι μόλις 1:16. Στην πράξη τα ποσοστά είναι ακόμη μικρότερα.

Το ερώτημα που εύλογα προκύπτει είναι αν οι παραπάνω νόμοι ισχύουν για τον άνθρωπο. Η απάντηση είναι πως ισχύουν πρώτιστα για τον άνθρωπο. Αντίθετα, με τους άλλους οργανισμούς, που διακρίνονται σε είδη και υποείδη, οι άνθρωποι αποτελούν το είδος Homo sapiens, του οποίου διακρίνονται φυλές, αλλά όχι υποείδη. Επομένως, είναι απόλυτα αναγκαίο το γονιδιακό απόθεμα της φυλής να διατηρείται σταθερό, γιατί σε αντίθετη περίπτωση απειλείται άμεσα η ταυτότητα του είδους. Από γενετικής απόψεως, οι φυλές διακρίνονται σε ομάδες ανθρώπων που έχουν αρκετά κοινά γονίδια, ο δε βασικός μηχανισμός για τη δημιουργία των φυλών είναι η φυσική επιλογή. Όμως, στο θέμα «φυλή» θα επανέλθουμε σε επόμενο άρθρο.

Ιδιαίτερη άνθηση χαρακτηρίζει τον τελευταίο καιρό τον κλάδο της Εφαρμοσμένης Γενετικής, ο οποίος ασχολείται κυρίως με τη βελτίωση γενετικών ιδιοτήτων. Τα τελευταία, δε, χρόνια, η άμεση προσπάθεια αποβλέπει σε επέμβαση στη λειτουργία του γενετικού υλικού. Τα εργαστήρια που ασχολούνται με τέτοια πειράματα, λειτουργούν κάτω από πλήρη κυβερνητική προστασία και χρηματοδοτούνται αδρά από πολυεθνικές εταιρίες. Δεν επιτρέπεται δημοσίευση των αποτελεσμάτων, ενώ επιστήμονες που ζητούν πρόσβαση στα πειράματα πρέπει να εγκριθούν από ομάδα «ειδικών». Βέβαια, αυτά συμβαίνουν στις εβραιοκρατούμενες ΗΠΑ, ενώ τα συμπεράσματα αυτών των πειραμάτων μπορούν να χρησιμεύσουν για βιολογικό πόλεμο ή, στο μέλλον βέβαια, ακόμη και για τη δημιουργία κλώνων ανθρώπων με καθορισμένες ιδιότητες.

Βέβαια, το αντικείμενο της Γενετικής δεν εξαντλείται. Για το λόγο αυτό θα επανέλθουμε στο επόμενο τεύχος, εξετάζοντας, κυρίως, τη σχέση κληρονομικότητας και περιβάλλοντος, για την οποία έχουν γραφεί πολλοί μύθοι, ιδιαίτερα από μαρξιστές επιστήμονες.

Τα χρωμοσώματα του ανθρώπου ανά ζεύγη (καρυότυπος). Διακρίνονται τα ζεύγη των αυτοσωμάτων 1,2,3...22 καθώς και το φυλετικό ζεύγος XX ή XY. Α. Καρυότυπος θηλυκού. Β. Καρυότυπος αρσενικού.

ΑΠΟ ΤΗ Ν.Δ. ΣΤΟ ΠΑΣΟΚ ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΩΣ

Όπου η πολιτική αθλιότητα διαδέχεται τον εαυτό της...

Ήδη ζούμε στον πυρετό μιας νέας προεκλογικής περιόδου. Κάθε εκδήλωση της δημοκρατικής μας ζωής την αναγγέλλει. Κλίμα ανερχόμενης οξύτητας μεταξύ των μονομάχων της πολιτικής μας αρένας. Αραβουργήματα του λόγου και φραστικά πυροτεχνήματα βρίθοντα πομφολυγώδους περιεχομένου, εκτοξεύονται από τα κομματικά επιτελεία, προς τα πολυταλαιπωρημένα ώτα των πολιτών. Ρουσφετολογία, ευνοιοκρατία και φαυλότητα από την κυβέρνηση, ακατάσχετη υποσχεσιολογία από την αντιπολίτευση. Στόχος και των δύο, η άγρα εκλογικής πελατείας, ο εγκλωβισμός στην ψηφοθηρική αρπάγη του δυστυχή, όσο και αφελή, Έλληνα ψηφοφόρου. Γελοία «ι κάλοπ», αφορμή για γελοιωδέστερους διαξιφισμούς εκατέρωθεν, αντεγκλήσεις και ύβρεις, διχόνοια, πολιτικό μίσος, διχασμός. Στυγνοί κι απατεώνες πολιτικάντηδες επενδύουν για μια ακόμη φορά τη διεστραμμένη τους όρεξη για νομή της εξουσίας πάνω στα φευγαλέα όνειρα των απλών ανθρώπων για ένα καλύτερο αύριο. Ζούμε ήδη στις παραμονές της μεγαλύτερης ώρας της Δημοκρατίας: Της ώρας των εκλογών και της κάλπης. Της ώρας της πιο μεγάλης απάτης των εμπόρων της πολιτικής, εναντίον του λαού.

Από τη μεταπολίτευση και εντεύθεν, νέμεται τη διαχείριση της εξουσίας η πολιτική ολιγαρχία του τόπου μας, φορώντας αλληλοδιάδοχα δύο κομματικά προσωπεία. Αυτό του ΠΑΣΟΚ και εκείνο της Ν.Δ. Τίποτε δεν φαίνεται ότι μπορεί να διαταράξει αυτή τη διαδοχή στις ερχόμενες εκλογές. Το ΠΑΣΟΚ ετοιμάζεται να εγκαταλείψει τη σκυτάλη εις χείρας της αναβαπτισμένης στα νάματα της «λαϊκής εντολής» Ν.Δ. Είναι αλήθεια ότι το ΠΑΣΟΚ ως μαθητευόμενος μάγος της εξουσίας δεν υστέρησε από την έμπειρη διδασκάλισσα και προκάτοχό του. Το όργιο της φαυλότητας, της ηθικής σήψης και διαφθοράς, της πολιτικής αναλγησίας και του εκφυλισμού, της κακοδιοίκησης και της ρουσφετολογίας, του χρηματισμού και του παραγοντισμού, της πλήρους διάλυσης της κρατικής μηχανής και της καθολικής χρεωκοπίας των θεσμών που σήμερα απλώνεται απ' άκρον σε άκρον της χώρας, θα φάνταζε ασυναγώνιστο σε δυσωδία και χυδαιότητα, αν δεν είχε προηγηθεί το ανάλογο όργιο της επταετούς διακυβερνήσεως της Ν.Δ. και κυρίως αν δεν επέπρωτο να το διαδεχτεί ένα καινούργιο Νεοδημοκρατικό όργιο, το οποίο καθ' όλες τις ενδείξεις υπόσχεται πως δεν θα υστερήσει σε επιδόσεις από τους προδρόμους του.

Διότι η διαδοχή ενός πρωθυπουργού, που παραπαίει ανάμεσα στη γελοιότητα ενός ερωτοχτυπημένου εσχατόγηρου και την αναλγησία ενός κοινού λωποδύτη, από ένα αρχηγό αξιωματικής αντιπολίτευσης που ολόκληρη η ζωή του σημαδεύεται από ένα καιροσκοπικό πολιτικό αμοραλισμό και μια δουλική προσήλωση στην υπεράσπιση των συμφερόντων της πλέον διεφθαρμένης και ασύδοτης πλουτοκρατίας, δεν προοιωνίζεται κανένα ώφελος για τον λαό. Και η διαδοχή μιας σπείρας εξωνημένων καταχραστών της εξουσίας, από μια άλλη σπείρα ιδιοτελών τεχνοκρατών που περιμένει ανυπόμονα να ικανοποιήσει τις ορέξεις της και να ξαναγατζωθεί με νύχια και με δόντια στο θώκο απ' όπου εκδιώχθηκε προ οκταετίας, προδικάζει με βεβαιότητα τη διαιώνιση της φαύλης διαχείρισης και μετά την αλλαγή των διαχειριστών.

Ισχυριζόμαστε και θα αποδείξουμε πως, όπως η αλλαγή της διακυβέρνησης της πατρίδας μας από τη Ν.Δ. στο ΠΑΣΟΚ το '81 δεν μπορούσε να μεταβάλει την πολιτική και κοινωνική κατάσταση προς το καλύτερο, κατά τον ίδιο ακριβώς τρόπο και μια αλλαγή από το ΠΑΣΟΚ

προς τη Ν.Δ. δεν μπορεί να προοιωνίζεται καμμιά αλλαγή στα πολιτικά και κοινωνικά μας πράγματα. Και θα αποδείξουμε ακόμη, πως για την κακοδαιμονία αυτού του τόπου δεν ευθύνεται απλά το ένα ή το άλλο κόμμα που αναλαμβάνει να ασκήσει εκάστοτε την εξουσία, αλλά το ίδιο το σαθρό πολίτευμα που ταλανίζει τον λαό, δηλαδή η αστική δημοκρατία.

Θεωρούμε σήμερα πως λαθροβιώνουμε μέσα σ' ένα τέλμα ηθικής σήψης και πολιτικής εξαχρείωσης, που εξέθρεψε η κακή διαχείριση της εξουσίας από το ΠΑΣΟΚ. Η άποψη αυτή είναι τραγικά λανθασμένη, μα συνάμα συνυφασμένη με τη θολή όσο και ισχνή μνήμη του λαού. Διότι είναι η ίδια η δημοκρατική εξουσία που φθείρει τους θεσμούς και εκθρέφει το κλίμα της σήψης και της διαφθοράς, αποθεώνοντας τις πιο ευτελείς και ποταπές απαξίες που καταδυναστεύουν τη νοσηρή ψυχή του ωφελιμιστή μαζάνθρωπου και απογυμνώνοντας τη λαϊκή ψυχή από τις γνήσιες πολιτικές αρετές. Γιατί το κλίμα ολικής αποσύνθεσης στο οποίο σήμερα ζούμε, διόλου δεν διαφέρει από εκείνο που επέτρεψε στο ΠΑΣΟΚ να αναρριχηθεί στην εξουσία το 1981. Θυμηθείτε: Ίδια σκάνδαλα, ίδια σήψη, ίδια διαφθορά, ίδιος εκτραχηλισμός του δημόσιου βίου. Αυτοί που σήμερα ξιφουλκούν λαύροι κατά του ΠΑΣΟΚ, είναι οι ίδιοι που το εψήφισαν, αηδιασμένοι από την ανικανότητα και τη φαυλότητα της κυβέρνησης της Ν.Δ., τότε, που οι κομματικοί της εγκάθετοι έκλεβαν μέχρι και τα πόμολα από τις πόρτες των υπουργείων. Με μια μόνη μικρή διαφορά. Οι ληστές της Ν.Δ. είναι επιφανείς φρακοφόροι, έμπειροι από δεκαετίες στην καταλήστευση του δημόσιου χρήματος με το γάντι, συνεπείς εκπρόσωποι και λακέδες της ολιγαρχίας του πλούτου. Οι ληστές του ΠΑΣΟΚ είναι άσημοι και πειναλέοι επιβήτορες της εξουσίας, που ξεχύθηκαν με απληστία να αρπάξουν όσα από χρόνια είχαν στερηθεί. Παλιά «τζάκια» εναντίον νέων «τζακιών», να η βαθύτερη διάσταση της πολιτικής τους σύγκρουσης.

Δεν είναι περισσότερα από πέντε τα συνθήματα, την υλοποίηση των οποίων επαγγέλλεται κάθε δημοκρατικό κόμμα που διεκδικεί την κοινοβουλευτική πλειοψηφία και συνεπώς την άσκηση της εξουσίας. Τα συνθήματα αυτά είναι:

1. Εθνική Ανεξαρτησία.
2. Λαϊκή Κυριαρχία.
3. Πολιτική Ελευθερία.
4. Κοινωνική Δικαιοσύνη.
5. Οικονομική Ευημερία.

Επικαλούμενο δημοκοπικά αυτές τις μαγικές λέξεις, το ΠΑΣΟΚ κέρδισε τις εκλογές του '81 και του '85, κατά τον ίδιο τρόπο, που με τα ίδια συνθήματα η Ν.Δ. τις είχε κερδίσει το '74 και το '77 και πιθανώς πρόκειται να τις ξανακερδίσει εφέτος. Θα αποδείξουμε πως τα συνθήματα αυτά είναι πέρα για πέρα απατηλά και πως δεν είναι τίποτε περισσότερο από ζωτικά ψεύδη στα βέβηλα χείλη των λαοπλάνων πολιτικάντηδων της δημοκρατίας, που σκοπό έχουν μονάχα να συμβάλουν στην αναρρίχηση των πλέον επιτηδείων στο θώκο της εξουσίας.

Ο λαός καταψηφίζει ένα κόμμα όταν οι εντυπώσεις από το κλίμα διαφθοράς και σήψης που αυτό έχει επιφέρει στον δημόσιο βίο είναι πολύ νωπές. Όταν οι μνήμες ξεθωριάσουν, απογοητευμένος και από τη νέα του επιλογή επιστρέφει στην παλιά, αψηφώντας το παρελθόν της. Άλλωστε, στον κοινοβουλευτικό στίβο ο λαός κατέχει ρόλο θεατή ποδοσφαιρικού αγώνα: Άλλοι ρίχνουν τις ομάδες στο γήπεδο και του ζητούν να γίνει οπαδός μιας απ' όλες, οποιασδήποτε, αλλά οπωσδήποτε μιάς. Έτσι, ο λαός ευθυγραμμίζει την επιλογή του με τη λογική του «μη χείρον βέλτιστον». Υπερψηφίζει το ένα κόμμα, απλά γιατί επιθυμεί διακαώς να καταψηφίσει το έτερο. Στη δημοκρατία δεν υπάρχουν κόμματα αρχών, αλλά καιροσκοπικά πολιτικά συνοθυλεύματα που μοναδικό τους στόχο έχουν την αναρρίχηση και παραμονή αντί πάσης θυσίας στους χρυσοφόρους θώκους της εξουσίας.

Ας εξετάσουμε όμως τα δημοκρατικά συνθήματα ένα προς ένα.

1. Εθνική Ανεξαρτησία.

Είναι το πλέον βαρύγδουπο, μα και το πλέον απατηλό από τα συνθήματα, τραγούδι στο στόμα όλων των προδοτών εθνοπατέρων της δημοκρατίας. Γιατί από τον καιρό του κατατεμαχισμού του κόσμου σε σφαίρες επιρροής, που οι νικήτριες υπερδυνάμεις επέβαλαν στη Γιάλτα, η ανεξαρτησία των εθνών και ιδιαίτερα των ευρωπαϊκών πατρίδων, αποτελεί ουτοπικό όραμα. Την ημέρα εκείνη, η Εθνική Ανεξαρτησία της πατρίδας μας ετάφη οριστικά, όπως ετάφη η εθνική ανεξαρτησία και όλων των λοιπών ευρωπαϊκών λαών. Έκτοτε, η Ελλάδα ήταν και παραμένει φέουδο της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής και ΝΑΤΟϊκό προτεκτοράτο. Το γεγονός ότι μέχρι το 1975 η εξάρτηση αυτή είχε καθαρά πολιτικό χαρακτήρα (πολιτική του «yes men»), ενώ από το 1975 και εντεύθεν τείνει να προσλάβει ένα τεχνολογικό και οικονομικό χαρακτήρα, δεν οφείλεται στην «πατριωτικότερη» πολιτική των μεταπολιτευτικών κυβερνήσεων, μια τέ-

τοια άποψη είναι εξόφθαλμα γελοία. Οφείλεται απλά στην αλλαγή στρατηγικής του αμερικανονατοϊκού κατεστημένου, που αδιαφορεί για τις πολιτικές επιλογές των υπό κατοχήν λαών και των κυβερνήσεών τους, αφού έχει διασφαλίσει την άνευ όρων τεχνικοοικονομική τους υποδούλωση. Τι είδους «ανεξάρτητη και υπερήφανη» εξωτερική πολιτική μπορεί κατά συνέπεια να ασκήσει η Ελλάδα του ΠΑΣΟΚ ή της Ν.Δ. με δεδομένη την εξάρτηση της εθνικής μας Άμυνας από τα αμερικανονατοϊκά οπλικά συστήματα και ανταλλακτικά; Και τι είδους στρατηγική να υιοθετήσει στα κρίσιμα εθνικά μας θέματα, όπως το Κυπριακό, το Αιγαίο και γενικότερα οι Ελληνοτουρκικές σχέσεις, όταν είναι γνωστό ότι και μια κατά κεραία απόκλιση από τις αμερικανονατοϊκές επιταγές μπορεί να έχει ολέθρια αποτελέσματα, όπως π.χ. τη μετατόπιση της στρατιωτικής ισορροπίας στην περιοχή προς την κατεύθυνση της τουρκικής υπεροχής; Επομένως, οι λεονταρισμοί του ΠΑΣΟΚ του 1981 περί εξόδου από το ΝΑΤΟ και «εθνικά υπερήφανης εξωτερικής πολιτικής» ήσαν αυτόχρημα γελοίοι, παρά το γεγονός ότι βρήκαν πρόσφορο έδαφος στην άδολη ψυχή του ελληνικού λαού, που ήταν ανέκαθεν επιρρεπής στη σαγήνη της πολιτικής αμετροέπειας. Ανάλογα γελοίες είναι και οι κατηγορίες που η Ν.Δ. προσάπτει σήμερα στο ΠΑΣΟΚ περί προδοσίας και απεμπόλησης των εθνικών μας δικαίων. Γιατί οι ράγες επί των οποίων καλείται να κυλήσει το όχημα της εξωτερικής μας πολιτικής είναι εκ των προτέρων κατασκευασμένες από τους αμερικανονατοϊκούς προστάτες και δεν επιδέχονται καινοτομίες δίχως τη βεβαιότητα του εκτροχιασμού, στα πλαίσια του συστήματος, δηλαδή της επικυριαρχίας των υπερδυνάμεων, όπως προέκυψε από τη Γιάλτα. Απόδειξη, το γεγονός ότι σε κανένα κρίσιμο εθνικό θέμα δεν καταφέραμε να επιβάλουμε μια εθνικά αποδεκτή και βιώσιμη λύση. Έτσι και η Ν.Δ. θα ακολουθήσει την πεπατημένη, φυσικά, η δεδομένη αυτή εξάρτηση δεν απαλλάσσει τις αλληλοδιάδοχες δημοκρατικές και δικτατορικές κυβερνήσεις από το 1945 και εντεύθεν, για την εγκληματική αδιαφορία τους ως προς τη χάραξη εθνικής στρατηγικής και την προδοτική υποτέλειά τους στα αμερικανονατοϊκά συμφέροντα. Η δημοκρατική ηγεσία της πατρίδας μας δεν κατόρθωσε να εκμεταλλευτεί προς όφελος των εθνικών μας δικαίων τις ευκαιρίες που της παρέσχε η διεθνής πολιτική συγκυρία, όταν η χώρα μας υπήρξε ο ευαίσθητος μοχλός της στρατηγικής ισορροπίας των υπερδυνάμεων στη λεκάνη της Ανατολικής Μεσογείου, πράγμα που η Τουρκία επέτυχε κατά τον καλύτερο τρόπο, όταν οι ρόλοι αντεστράφησαν.

2. Λαϊκή Κυριαρχία.

Αποτελεί ένα άλλο βαρύγδουπο ψεύδος, που επινόησαν οι εκμεταλλευτές του λαού, δηλαδή η πολιτική ολιγαρχία και η πλουτοκροτία, που μέσω της δημοκρατίας έχουν επιβάλει την παντοκρατορία τους. Διότι η κάθε τέσσερα χρόνια προσέλευση στις κάλπες ενός λαού που είναι διαπαιδαγωγημένος να αναζητεί αποκλειστικά το ιδιοτελές ατομικό συμφέρον και με αυτό το κριτήριο να εγκαθιστά ως κυβέρνηση το επιτηδειότερο στη δημοκοπία και την κολακεία ταπεινών ενστίκτων κόμμα, μόνο ως ψευδεπίφαση λαϊκής κυριαρχίας μπορεί να θεωρηθεί. Στην πραγματικότητα η ψήφος είναι σήμερα η απεμπόληση του καθήκοντος του πολίτη να συμμετέχει στην πολιτική ζωή διά της μεταθέσεως του βάρους των ευθυνών της ασκήσεως της εξουσίας σε μια ομάδα τεχνοκρατών διαχειριστών, που συνιστούν την ολιγαρχία της πολιτικής και υπακούουν στα κελεύσματα της ολιγαρχίας του πλούτου, της οποίας συνήθως αποτελούν επίλεκτα μέλη. Η χρεωκοπία του ΠΑΣΟΚ και η δημιουργία των «νέων τζακιών» οικονομικής απομύζησης του λαού, διέλυσε και τις τελευταίες ψευδαισθήσεις περί λαϊκής κυριαρχίας. Άλλωστε, τα δημοκρατικά κόμματα δεν είναι κόμματα αρχών αλλά αρχηγικά και καιροσκοπικά πολιτικά συνοθυλεύματα, που αντιπροσωπεύουν ομαδεύσεις συμφερόντων, ώστε να μη δύνανται να ασκήσουν μια φιλολαϊκή πολιτική, που εξ αντικειμένου αντιστρατεύεται αυτά τα συμφέροντα. Το ΠΑΣΟΚ και η Ν.Δ. είναι χαρακτηριστικά δείγματα τέτοιων κομμάτων και η αναφορά τους στη Λαϊκή Κυριαρχία, μόνο σαν συνθηματολογικό πυροτέχνημα μπορεί να εκληφθεί.

3. Πολιτική Ελευθερία.

Η Πολιτική Ελευθερία είναι συνταγματικά κατωχυρωμένη. Είσαι ελεύθερος να έχεις οποιαδήποτε πολιτική άποψη, αρκεί να είσαι δημοκράτης. Την ήδη βιασμένη ως εκ του ορισμού της αυτή αρχή της ελευθερίας, παραβιάζει συστηματικά κάθε κόμμα που καταλαμβάνει την εξουσία επιβάλλοντας τη μονοκρατορία του στον τομέα των παντοδύναμων μέσων μαζικής ενημέρωσης. Τίποτε δεν πείθει τον πολίτη και ιδιαίτερα το παρελθόν, πως η διαδοχή από το ΠΑΣΟΚ στη Ν.Δ. θα φέρει την αλλαγή σ' αυτή την κατεστημένη πρακτική. Γενικά τη δόση πολιτικής ελευθερίας που κατέχει σήμερα η ελληνική κοινωνία κατά τίποτε δεν μπορεί να την αυξήσει ή να τη μειώσει η διαδοχή στην εξουσία του ΠΑΣΟΚ από

την Ν.Δ. ή αντίστροφα. Είναι η δόση πολιτικής ελευθερίας που το κυρίαρχο σύστημα έχει αποφασίσει να εκχωρήσει σ' όλους τους λαούς που είναι υποτελείς του. Μάλιστα σήμερα το κυρίαρχο σύστημα πραγματοποιεί ένα θεαματικό βήμα προς αυτή την κατεύθυνση, επιτρέποντας την πολιτική ελευθερία του να εισβάλει στις σοσιαλιστικές κοινωνίες της Ανατολικής Ευρώπης. Η πολιτική ελευθερία είναι η νέα ψευδεπίγραφη παροχή του προς τους λαούς της οικουμένης. Προκειμένου να συντηρήσει με τον αποπροσανατολισμό άθικτα τα δεσμά τους. Επομένως το πέρασμα από το ΠΑΣΟΚ στη Ν.Δ. σε τίποτε δεν θα μεταβάλει την υφιστάμενη κατάσταση «πολιτικής ελευθερίας» στη χώρα μας.

4. Κοινωνική Δικαιοσύνη.

'Αλλο ένα απατηλό σύνθημα που κατέρρευσε σαν χάρτινος πύργος. Οι ηθικολόγοι του ΠΑΣΟΚ, απεδείχθησαν αξιώτεροι των Νεοδημοκρατών διδασκάλων τους σε ιδιοτέλεια. Αριστείς της ρεμούλας και της κομπίνας, ευνοιοκράτες και ρουσφετολόγοι, απατεώνες και καταχραστές απαράμιλλοι, εγκαταστάθηκαν στο δημόσιο βίο ως νεόπλουτοι επιβήτορες της εξουσίας και τον κατεξευτέλισαν. Για τη δημοκρατία και τον οικονομικό της πάτρωνα τον καπιταλισμό, κοινωνική δικαιοσύνη είναι το δίκαιο των πλουτοκρατών, τους οποίους ο λαός θεωρείται ιστορικά προορισμένος να υπηρετήσει. Το ΠΑΣΟΚ υπερασπίστηκε με τόση συνέπεια αυτή την αρχή ώστε περιήγαγε την Ν.Δ. σε δύσκολη θέση, διότι της αφαίρεσε την αντίστοιχη επιχειρηματολογία και την έξωθεν καλή μαρτυρία του επίσημου και μοναδικού απολογητή των πλουτοκρατικών συμφερόντων.

Στα πλαίσια των παροχών κοινωνικού χαρακτήρα που εδραιώνουν δήθεν την κοινωνική δικαιοσύνη, το ΠΑΣΟΚ εντάσσει και ορισμένους καινοφανείς για τα ελληνικά δεδομένα θεσμούς όπως ο θεσμός των ΚΑΠΗ, η διεύρυνση της Κοινωνικής Πρόνοιας, ο Κοινωνικός Τουρισμός, τα προγράμματα Νεολαίας και 'Αθλησης και λοιπά. Οι νέοι αυτοί θεσμοί όμως προέκυψαν ως ώριμη ανάγκη της ελληνικής κοινωνίας στα πλαίσια της εξελίξεώς της και της προσαρμογής της στα ευρύτερα ευρωπαϊκά και διεθνή πρότυπα. Συνεπώς δεν αποτελούν υλοποίηση του κοινωνικού οράματος του ΠΑΣΟΚ αλλά επιταγή και μήνυμα των καιρών, που οποιαδήποτε κυβέρνηση θα ήταν υποχρεωμένη να πραγματοποιήσει αν δεν ήθελε να βρεθεί σε προφανή δυσαρμονία με το λαϊκό αίσθημα που σήμερα είναι δέκτης κοινωνικών μηνυμάτων παγκόσμιας εμβέλειας. Κατά τον ίδιο τρόπο παρουσιάζουν ένα φιλολαϊκό προσωπείο και οι δήμαρχοι της Ν.Δ. εκτελώντας έργα που δέκα χρόνια πριν θα φάνταζαν αδιανόητα, όπως αναπλάσεις φυσικών χώρων και πάρκων, κατασκευή πεζοδρόμων και πλατειών και λοιπά.

Υλοποίηση ενός μεγάλου οράματος αληθινά λαϊκής πολιτικής αποτέλεσε η πραγματοποίηση τέτοιων έργων και ακόμη περισσότερων από τον εθνικοσοσιαλισμό μισόν αιώνα και πλέον ενωρίτερα, αφ' ότου άρχισε την υλοποίησή τους η Δημοκρατία, σε διεθνή κλίμακα.

5. Οικονομική ευημερία.

Τα τεράστια οικονομικά σκάνδαλα και ο οικονομικός στραγγαλισμός των λαϊκών τάξεων, παράλληλα με την καλπάζουσα διόγκωση των κερδών των πλουτοκρατών, αφαιρούν από το ΠΑΣΟΚ και το τελευταίο φύλο συκής, ότι δήθεν άσκησε μια σοσιαλιστική πολιτική. Πώς άλλωστε θα μπορούσε να είναι διαφορετικά αφού μια αληθής σοσιαλιστική οικονομική πολιτική θα επέσυρε τον πόλεμο του Διεθνούς Χρηματιστικού Κεφαλαίου που στηρίζει τόσο την ελληνική όσο και την παγκόσμια οικονομία, πόλεμο που θα καταδίκαζε την Ελλάδα σε χρεωκοπία και δραματική υποβάθμιση του επιπέδου ζωής, αντίθετα προς τις πομφολυγώδεις προεκλογικές εξαγγελίες του «κινήματος;». Αλλά και η όποια οικονομική ευημερία εμφανίζεται ως υπάρχουσα σήμερα στην πατρίδα μας είναι επίπλαστη. Γιατί με 30 δισ. δολάρια εξωτερικό χρέος το μέλλον της χώρας είναι εσαεί υποθηκευμένο στους δανειστές της, δηλαδή το Διεθνές Χρηματιστικό Κεφάλαιο. 'Ετσι πολύ μικρή σημασία έχει ποια κυβέρνηση θα διαδεχτεί το ΠΑΣΟΚ. Η άσκηση της οικονομικής πολιτικής που θα ακολουθηθεί, θα είναι επιβεβλημένη από τους πιστωτές μας και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και θα είναι μια πολιτική λιτότητος που θα πλήξει ακόμη ισχυρότερα τον λαό. Γι' αυτό εμείς σαν εθνικοσοσιαλιστές αισθανόμαστε αγανάκτηση για τη δημοκοπική προπαγάνδα της Ν.Δ. περί της οικονομικής άνοιξης την οποία δήθεν θα φέρει στη χώρα όταν αυτή γίνει κυβέρνηση. Είναι βέβαιο, πως οι οικονομικές όπως και οι πολιτικές επιλογές της χώρας μας στα πλαίσια του παγκοσμίου Συστήματος είναι καθορισμένες εκ των προτέρων και καμιά Ν.Δ. ή ΠΑΣΟΚ δεν δύναται να τις μεταβάλει. Η Ελλάδα είναι ένα μικρό έντομο πιασμένο στον ιστό της Παγκόσμιας καπιταλιστικής αράχνης. 'Η θα ακολουθήσει τους νόμους της ή θα καταστραφεί οικονομικά και πολιτικά. Να γιατί τα ΠΑΣΟΚικά συνθήματα του 1981 ήσαν εξ απαρχής φρούδα: Το ΠΑΣΟΚ δεν θα μπορούσε να δια-

γράψει στο στερέωμα άλλη τροχιά από αυτή που διέγραψε.

Αποδείξαμε παραπάνω πως η αλλαγή της διαχείρισης της εξουσίας από το ΠΑΣΟΚ στη Ν.Δ. και αντιστρόφως δεν πρόκειται να επεκταθεί πέραν των προσώπων των διαχειριστών, διότι κάτι τέτοιο δεν επιτρέπεται από το παγκόσμιο πλέγμα της καπιταλιστικής ανάπτυξης.

Απλά κάποιοι νέοι τεχνοκράτες διαχειριστές και τοποτηρητές του συστήματος θα διαδεχτούν τους φθαρμένους στην άσκηση της εξουσίας, εξαπατώντας για μια ακόμη φορά τον λαό. Το παγκόσμιο σύστημα δεν είναι αχάριστο προς τους συνεπείς υπηρέτες του: νέοι και παλαιοί διαχειριστές μπαίνουν από το παράθυρο της εξουσίας στο πάνθεο της πολιτικής και πλουτοκρατικής ολιγαρχίας της χώρας, που διακυβέρνησαν. Αυτή είναι η αμοιβή τους. Αρκετά δελεαστική για να συμπράξουν στο βέβηλο παιχνίδι της πολιτικής αθλιότητας που διαδέχεται τον εαυτό της με όλους τους δημοκρατικούς κανόνες, σύμφωνα με την εντολή της «Λαϊκής ετυμηγορίας», στην πραγματικότητα, ερήμην και εναντίον του λαού, που εξαπατούν εκ συστήματος.

Μια ψήφος υπέρ του ΠΑΣΟΚ ή υπέρ της Ν.Δ. δεν αλλάζει απολύτως τίποτε γιατί είναι μια ψήφος υπέρ της δημοκρατίας, δηλαδή υπέρ του παγκόσμιου κυρίαρχου συστήματος, που από το 1945 μέχρι και σήμερα καταδυναστεύει τους λαούς της οικουμένης.

Η μόνη προοπτική που απομένει στον κόσμο μας και ιδιαίτερα στους λαούς της Ευρώπης προς την κατεύθυνση της αποτίναξης των δεσμών της είναι η Εθνικοσοσιαλιστική Επαναστατική Προοπτική.

Γι' αυτό εν όψει των επερχομένων εκλογών εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές βροντοφωνάζουμε προς τους κοινοβουλευτικούς κομματάρχες:

Εσείς, εκπρόσωποι της πολιτικής αθλιότητας, τοποτηρητές της διαιώνισης της κατοχής της πατρίδας μας και όλης της Ευρώπης κλειστείτε τώρα στο φτηνό καβούκι σας μετρώντας και ξαναμετρώντας με πυρετική αγωνία τα κουκιά της ψηφοδόχουσας, ξεφυλίζοντας ταραγμένοι τα μπακαλοτέφτερα των ψηφοθηρικών σας λογαριασμών, είναι η μόνη ασχολία που μπορεί να εμπιστευθεί σήμερα στα γεροντικά χέρια σας με ανακούφιση η ιστορία, αφού σας έχει προσπεράσει οριστικά. Παρατήστε αυτό το τελευταίο πρόσχημα για να δικαιολογήσετε την περιττή κι άχρηστη παρουσία σας στην πολιτική σκηνή των ημερών μας κι αφήστε σ' εμάς, την ελπίδα της Ευρώπης, της Ιστορίας και της Φυλής, τα έργα τα πολιτικά. ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΕΣ, ΕΜΠΡΟΣ ΝΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ!

ΙΩΝ. ΦΙΛΙΠΠΟΥ

Ο ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ, ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΩΣΕΙ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΟΦΕΙΛΕΙ ΝΑ ΘΥΣΙΑΣΕΙ ΤΑ ΕΦΗΜΕΡΑ ΑΤΟΜΑ. Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ, ΓΙΑ ΝΑ ΥΠΗΡΕΤΗΣΕΙ ΤΗΝ ΙΔΙΟΤΕΛΕΙΑ ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΩΝ ΑΤΟΜΩΝ.

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ

Πριν από 44 χρόνια, Απρίλιο μήνα, μια θανατηφόρα μάχη άναψε στους δρόμους του Βερολίνου, στη Γερμανική πρωτεύουσα. Περικυκλωμένοι από τις ορδές του Εβραϊκού Μπολσεβικισμού και αντιμετωπίζοντας τον εισβολέα απελπιστικά μόνοι, οι πολιορκημένοι υπερασπιστές πολέμησαν ηρωικά μέχρι τέλους.

Η λυσσαλέα αντίστασή τους καθοδηγείτο από τον Dr. Joseph Goebbels, ο οποίος ήταν επιφορτισμένος από τον Φύρερ με την τελική υπεράσπιση της πρωτεύουσας του Ράιχ. Καθώς τα κομμουνιστικά τανκς έσπασαν κατά μήκος το μέτωπο στον ποταμό Oder και περικύκλωσαν το Βερολίνο στις αρχές του Απριλίου, ο Dr. Goebbels – σε μια από τις τελευταίες του εγερτήριες εκκλήσεις του προς τον λαό του και τον Άριο Κόσμο – κάλεσε κάθε άνδρα, γυναίκα και παιδί να σταθεί και να αμυνθεί στην αγαπημένη του πρωτεύουσα μέχρι τέλους στην τελική μάχη ενάντια στις ορδές της Ανατολής.

Ο ίδιος ο Adolf Hitler, περιφρονώντας εκείνους που του συνέστησαν να φύγει, ορκίστηκε να παραμείνει στην πολιορκούμενη πόλη στο πλευρό των γενναίων του Στρατιωτών και να την υπερασπίσει μέχρι την τελευταία του ανάσα.

Η κατάστασή τους ήταν από πολλές απόψεις όμοια μ' εκείνη των 300 Σπαρτιατών που πολέμησαν στις Θερμοπύλες υπό τον Λεωνίδα. Το μόνο που μπορούσαν να κάνουν ήταν να πολεμήσουν μέχρι το τέλος, παρέχοντας ένα παράδειγμα αθάνατου ηρωισμού, ικανό να εμπνεύσει τις επερχόμενες γενιές των Αρίων πολεμιστών για τη μεγαλειώδη, ιστορική αναμέτρηση που μέλλει μια μέρα να δοθεί. Μια μέρα, που θα προβάλει αιώνια ο δεξιόστροφος Ήλιος της δημιουργίας επάνω από την Πατρογονική Ευρωπαϊκή Γη.

Η αποφασιστικότητά τους και η ακλόνητη αφοσίωσή τους επικεντρώνεται σε μια παράγραφο της τελευταίας βουλήσεως και διαθήκης του Dr. Goebbels:

«Ο Φύρερ με διέταξε, σε περίπτωση καταρρεύσεως της άμυνας του Ράιχ, να εγκαταλείψω το Βερολίνο και να λάβω μέρος ως Αρχηγός στην κυβέρνηση την οποία όρισε. Για πρώτη φορά στη ζωή μου πρέπει ν' αρνηθώ να υπακούσω μια διαταγή του Φύρερ. Η γυναίκα μου και τα παιδιά μου συμμετέχουν σε αυτή την άρνηση... Πράττοντας τούτο, πιστεύω ότι διαπράττω την καλύτερη υπηρεσία που μπορώ για το μέλλον των Αρίων ανθρώπων. Στους σκληρούς καιρούς που έρχονται, τα παραδείγματα θα είναι περισσότερο σημαντικά από τους ανθρώπους. Άνδρες πάντοτε θα βρεθούν για να οδηγήσουν το έθνος μπροστά στην ελευθερία· αλλά η ανοικοδόμηση της εθνικής μας ζωής θα ήταν αδύνατη αν δεν την ενέπνεαν παραδείγματα βασισμένα στη σαφήνεια και την ευκρινή κατανόηση... Εκφράζω την ακλόνητη απόφασή μου να μην αναχωρήσω από την πρωτεύουσα του Ράιχ, ακόμα και αν αυτή πέσει, αλλά να τερματίσω τη ζωή μου στο πλευρό του

Φύρερ, μια ζωή η οποία δεν θα έχει καμμία περαιτέρω αξία για μένα εάν δεν μπορώ να την αναλώσω στην υπηρεσία του Φύρερ και στο πλευρό του».

Η ΚΡΑΥΓΗ ΤΗΣ ΑΥΤΟΘΥΣΙΑΣ

Καθώς η κραυγή της Αυτοθυσίας χαιρετούσε κατά μήκος την πατρογονική Γη, οι τελευταίες εναπομένουσες ένοπλες δυνάμεις ωθούνταν στο εσωτερικό της πόλης συνεχίζοντας τον τιτάνιο και άνισο αγώνα ενάντια στους εισβολείς. Αμυνόμενοι από τετράγωνο σε τετράγωνο, από δρόμο σε δρόμο, από σπίτι σε σπιτι. Ο ένδοξος στρατός που πολέμησε στο Κόκκινο Κάστρο της Μόσχας μόνος του, χάνεται γύρω από την πόλη. Άνδρες της Volkssturm, προσωπικό της Luftwaffe, ναύτες, άνδρες των SA και της Χιτλερικής Νεολαίας μαζεύουν ότι όπλα μπορούν να βρουν και προχωρούν κατευθείας εμπρός.

Η σπονδυλική στήλη της άμυνας του Βερολίνου, οπωσδήποτε παρέμεινε η φρουρά των elite, τα SS. Τα υπολείμματα, τουλάχιστον έξι μεραρχιών SS από τα Γερμανικά τάγματα του Στρατηγού Mohnke μέχρι τους Νορβηγούς και τους Δανούς της 11της μεραρχίας SS της Nordland μέχρι τη Flemish Legion (Flemischen Legion) και τμήματα της Walloon (Wallonie) και της Latvian (Latvija) προετοιμάζονται για τη μέχρι θανάτου μάχη. Σαν ένα σύμβολο προς τον Άριο Κόσμο ο Adolf Hitler προσωπικά αποδίδει τον σταυρό των ιπποτών – τη μεγαλύτερη διάκριση της Γερμανίας – σε 4 από αυτούς τους θαρραλέους ήρωες. Δύο από τους οποίους ήταν Γάλλοι της μεραρχίας SS Charlemagne!

Ο χρόνος κυλά και εβδομάδα με εβδομάδα η άγρια μάχη εξελίσσεται σε καταιγίδα. Οι κόκκινες ορδές έχουν επιτύχει μόνο την κατάληψη δύο οικοδομικών τετραγώνων. Οι Μαχητές της Ευρώπης τσακίζουν το ένα μετά το άλλο τα επιθετικά κύματα των Μπολσεβίκικων στιφών.

Τελικά, την τελευταία εβδομάδα του Απριλίου, το αριθμητικό βάρος του όγκου των Εβραιόδουλων Κομμουνιστών αρχίζει να δημιουργεί ρήγματα. Η αναλογία είναι 10 προς ένα. Ολόκληρα τάγματα SS εφορμούν και θυσιάζονται μέχρις ενός. Παρ' όλες τις τρομακτικές απώλειες που έχουν υποστεί οι κόκκινες δυνάμεις, συνεχίζουν με πείσμα την επίθεση, παρακινούμενες από τα αιμοσταγή αφεντικά τους. Οι Μπολσεβίκοι ενισχύονται διαρκώς και με νέο ανθρώπινο δυναμικό, ενώ έχουν υπερεπάρκεια πολεμικού υλικού, πράγμα που έχουν φροντίσει με επιμέλεια οι Εβραιοκυριαρχούμενοι Δυτικοί. Σιγά - σιγά, ενώ αρχίζουν να προωθούνται μέσα στην πόλη, το Βερολίνο μετατρέπεται, απ' άκρη σ' άκρη, σ' ένα γιγάντιο πεδίο μάχης.

Τίποτε δεν παραδίδεται αμαχητί, η μάχη διεξάγεται από τετράγωνο σε τετράγωνο, από γωνιά σε γωνιά, σπιθαμή προς σπιθαμή. Ηλικιωμένοι άνδρες των 70 ετών, παλαίμαχοι του Πρώτου Πανευρωπαϊκού Πολέμου με γαλλικές καραμπίνες κυνηγίου, Βετεράνοι των SS τραυματίες πολέμου, μάχονται με όλη τους τη δύναμη, αποκρούωντας τ α κύματα των Κόκκινων εισβολέων.

Αλλά τούτη η ιστορία δεν θα ήταν πλήρης χωρίς την αναφορά στις ηρωικές και μεγαλειώδεις ενέργειες της Χιτλερικής Νεολαίας. Αυτοί οι νεαροί ήρωες των 14 χρόνων, κράτησαν τις γέφυρες πάνω από τον ποταμό Spree μέχρι ενός – κρατώντας αυτές ανοικτές για την αναμενόμενη βοήθεια του Στρατηγού Wenck, η οποία ποτέ δεν ήλθε!

ΠΙΣΤΟΙ ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ

Εν τέλει, υπάρχει η αξιομνημόνευτη αναφορά για τα μέλη της SS Leibstandarte – της προσωπικής φρουράς του Φύρερ – τα οποία έδωσαν τις ζωές τους, στεκόμενοι έξω από την Καγκελαρία του Ράιχ τις τελευταίες ημέρες του Απριλίου, το 1945. Καθώς η μάχη πλησίασε στο κτίριο, ο αναμενόμενος χρόνος ζωής γι' αυτούς τους φρουρούς δεν ήταν περισσότερος από μερικά λεπτά. Παρ' όλα αυτά, καθώς κάθε ζευγάρι φρουρών έπεφτε, δύο περισσότεροι έκαναν ένα βήμα εμπρός για να πάρουν τη θέση των συντρόφων τους μέχρις ότου και αυτοί με τη σειρά τους να πέσουν και ν' αντικατασταθούν από δύο περισσότερους άνδρες. Καθώς ο κάθε άνδρας βημάτιζε μπροστά, γνώριζε ποια θα ήταν η μοίρα του. Κι έτσι, καθένας από αυτούς, χωρίς καμμία εξαίρεση, συνέχισε να πράττει το καθήκον του μέχρι που πέθαναν όλοι – πιστοί μέχρι το τέλος.

Όταν η πόλη έπεσε ολοκληρωτικά, στις 2 Μαΐου του 1945, μια φρουρά 250.000 Ευρωπαίων είχε χαθεί. Μεραρχίες SS, όπως η Charlemagne είχαν ολοκληρωτικά εξοντωθεί, η φρουρά Volksstrum είχε καταστραφεί, ενώ η Χιτλερική Νεολαία στον Spree είχαν εξαφανιστεί για πάντα.

Και ακόμα, κάτω από τα καπνίζοντα ερείπια της ερημωμένης πόλης, εξήλθε μια κραυγή τόσο καθαρή, τόσο αναμφισβήτητη, τόσο ΑΝΗΣΥΧΗΤΙΚΗ, που ο νικηφόρος εχθρός τινάχτηκε προς τα πίσω και κάθε άλλος εχθρός από αυτή. Μολονότι ο Φύρερ και πολλοί από τους καλύτερούς του οπαδούς έφυγαν, ένα ανεξίτηλο μήνυμα αφέθηκε γραμμένο κατά μήκος των σελίδων της ιστορίας – ένα μήνυμα το οποίο καμμία δύναμη δεν μπορεί να διαγράψει. Χαράχτηκε με αίμα επάνω σ' ένα τοίχο του Ανατολικού Βερολίνου, το κραύγασαν οι νέοι της Χιτλερικής Νεολαίας στον Spree, εκστομίστηκε από έναν αποθνήσκωντα Γάλλο, μακρυά από την πατρίδα του. Στάθηκε πάνω από την τέφρα του Φύρερ, όπου ένα άγνωστο χέρι έγραψε 4 απλές λέξεις – λέξεις που ο Άριος Κόσμος πίστεψε, έζησε και πέθανε γι' αυτές: «MEINE EHRE HEISST TREUE!» (ΤΙΜΗ ΜΑΣ Η ΠΙΣΤΙΣ).

Λ.Κ.

«ΟΙ ΝΟΜΑΤΟΙ»

Κάπου - κάπου στη γη της Οίτης βροντά. Σειέται το βουνό ρυθμικά και η γη τρέμει απ' τα κατάβαθά της λες και ποδοβολητό μύριων δαμαλιών ακούγεται απ' τα Τάρταρα προς τα έξω τη στιγμή που βουή απότομη και παγωνιά χύνεται πάνω στα έλατα στις απόκρημνες πλαγιές. Οι γριές στ' αντικρυνά χωριά μιλούν γι' αρχέγονους δαιμόνους και στοιχειά της δασοφυτεμένης Οίτης, κάποιοι σοφότεροι ασπρομάλληδες γερόντοι κλείνονται στη μαύρη τους κάπα κι ορμηνεύουν τους έγγονες πως ακούγεται η βροντερή κραυγή του Ηρακλή· παναπεί πως το βουητό κι η αντάρα είναι η φωνή του ημίθεου που ρίχνεται στη φωτιά γδαρμένος απ' το βάσανο του φαρμακιασμένου χιτώνα.

Γιομάτος μύθους ο τόπος· γιομάτος μύθους. Μικρή νιφάδα χιονιού ο καθένας απ' αυτούς που σαν ενωθούν φτιάχνουν ξαφνική κι άγρια χιονοθύελλα που τη σέρνει ο ψυχρός ορεσείβιος αγέρας απ' τις απότομες χαράδρες ίσαμε τα κεραμίδια των ακριανών σπιτιών. Οι χωριανοί αμπαρώνουν τις πόρτες, δυναμώνει το βουητό κι οι ξεχασμένοι τσοπάνηδες σιμώνουν στα γρέκια. Τέτοια οργή θεών – πραγματική κοσμοχαλασιά – βάλθηκε να διώξει τη μέρα απ' το ψηλό το χωριό.

«Χαλάει ο κόσμος όξω», ξεθύμανε ο γέροντας που μπήκε σχεδόν ορμώντας στον καφενέ. Τίναξε τον σωρό απ' το χιόνι πού 'στεκε στ' ανεμοδαρμένο του πανωφόρι και σούρθηκε προς τη φωτιά. Αμέσως πρότεινε με τέρψη τις ανοικτές του παλάμες στο τζάκι σιγομουρμουρίζοντας.

«Του λόγου σου να το πεις στην απέναντι συντροφιά», αποκρίθηκε ο μαγαζάτορας, ένας μεσόκοπος με ζωηρά μάτια και ρόδινο πρόσωπο άντρας. «Είπανε, λέει, πως θ' ανεβούνε στο βουνό και θα πιάσουν την κορφή. Ακούς εκεί».

«Θεός φυλάξοι!», ψέλλισε ο γέροντας και στράφηκε προς τη μεριά τους. Έκανε πως θα μιλήσει, μα ξάφνου κοντοστάθηκε, σαν να το σκέφτηκε λες και τήραξε για ώρα κάμποση βουβός κι ακίνητος τα μάτια των νέων. Κείνα ήταν χαμένα βαθιά μες τις λυπημένες φλόγες σαν αόριστα και ξέμακρα πολύ· έμοιαζαν άδεια και ήρεμα.

Γυρνούν οι μύθοι· στροβιλίζονται σαν τις μικρές - μικρές αστραφτερές σπίθες μιας φωτιάς της υπαίθρου και καθώς η κίτρινη φλόγα τρεμοπαίζει αγωνιώντας να επιζήσει μέσα στα βρεγμένα κλαδιά, θαρρείς πως ακούς το πνεύμα του ξύλου π' αγκομαχά κι αργοπεθαίνει να βογγά στη στερνή πυρά. Είναι άλλη ώρα τούτη, σαν να μην υπάρχει χρόνος. Αναβιώνει η αρχαία Πυρά κι ο θρύλος της Εστίας. Όμοια με τη μυρωδιά του καμένου κούτσουρου απλώνεται κι η ψυχή μακριά σέρνοντας μαζί της τις μύριες σκέψεις του νου. Η ολοένα και πύρινη φλόγα τρίζει μελαγχολικά κι εξιστορεί στους θρησκευόμενους σιωπηλά τα παλιά, τα τωρινά και τα μελλούμενα.

«Γκρεμός και κοσμοχαλασιά παιδιά μου. Πούθε να βγείτε με τέτοιο καιρό!», θάρρεψε να μιλήσει ο απορημένος γέρος.

Σιωπή. Μι' αψίδα μυρωδάτου καπνού σηκωνόταν πάνω απ' τη συντροφιά και τύλιγε τα όνειρά της. Σπίθιζαν τούτα τα όνειρα στα ξαναμμένα πρόσωπα κι έμοιαζαν να κλώθουν μια τρελλή προσδοκία, σχεδόν ανόσια αμαρτία και πρόκληση στην κατάρα πού 'δινε στο δάσος ο θεός. Σαν φανάρια σε κατάμαυρη νύχτα τα μάτια λαμπύρησαν όλο θράσος και κοιτάχτηκαν μεταξύ τους.

«Δεν θέλει ο θεός να ξεμυτίσουμε», είπε σχεδόν χαρούμενη μια φωνή. «Μπα, του θεού είμαστε και μεις και πρέπει να βιαστούμε», απάντησε μιαν άλλη σαν να εξευμένιζε τον ουρανό. «Τη σημαία ποιος τη βαστεί;», ακούστηκε πάλι με σοβαρότερο ύφος.

«Εγώ!». Έσβησαν τα χαμόγελα. Τα μάτια μίκρυναν και χώθηκαν αγριωπά πίσω απ' τις κόγχες του μετώπου που μάζωξε τα φρύδια σιμά στα ματόκλαδα.

«Σαν πατήσουμε την κορφή θα την κάμουμε δώρο στο θεό! Θυμήσου το». Τσίτωσε το δέρμα κι ανατρίχιασε καθώς το ράντισε κρύος ιδρώτας. Όμως κι έτσι σκιαγμένη απ' την αποκοτιά της απέναντι στο θείο, η συντροφιά σηκώθηκε μπρος απ' τη φωτιά μ' ατίθαση ειρωνεία κι έτσι όπως άσπριζε απ' τις φλόγες έμοιαζε με στοιχειωμένη παρέα λύκων, παρά κοινών ανθρώπων. Τότε σαν από φόβο, σαν νά 'δε ανίερη πράξη – ποιος ξεύρει γιατί – ο γέροντας έκαμε το σταυρό του.

Μέριασε η πόρτα κι ο βοριάς χύμηξε μέσα βουερός και παγωμένος. Κι όταν πάλι ξανάκλεισε, οι σοφοί στον καφενέ κούνησαν το κεφάλι θλιμμένοι σαν νά 'δανε τά 'χατες κακόν εφιάλτη.

Μες στο χιονιά ακουγόταν η μικρή καμπάνα της εκκλησιάς που κουνιόταν άθελά της κι αυτή αναστατωμένη απ' το βουητό. Πού και πού κάποιος άτσαλος γδούπος συνόδευε τον ανεξέλεγκτο ήχο της καθώς γλύστραγε στο άδειο δρομάκι η συντροφιά και κρατιόταν απ' τις σχισμές των μαντρότοιχων. Απ' τα τζάμια των ψηλών σπιτιών φαινόταν να ξεμακραίνει απ' την πλατεία και να πιάνει τη στροφή του τελευταίου σπιτιού. Έως ότου χάθηκε απ' τον χιονισμένο ορίζοντα κι οι ανάκατοι σαν ξωτικά καπνοί απ' τα φουγάρα των τζακιών έπαψαν να τη φοβερίζουν με τ' αλλόκοτα σχήματά τους.

Σκληρή η ανηφοριά απ' το κακοτράχαλο μονοπάτι. Οι πέτρες γλυτσερές και το χώμα βρεγμένο. Κάθε που το χέρι έκανε να στηρίξει το κορμί που πισωπάταγε, βουτούσε στο χιόνι γιατί έμενε λεύτερο. Μούσκευε στην αρχή, πιο μετά, πάλευε ν' αντέξει την παγωνιά με την αδιάκοπη κίνηση· στο τέλος κοκκάλωνε. Μα το σώμα άρχιζε να καίει. Πάσχιζαν τα πόδια να πατήσουν καλύτερα κι όσο τα' ποδήματα ανεβοκατέβαιναν γερά το αίμα γινόταν λάβα που θέριευε τον εγωισμό και την απόφαση. Μικρή ομίχλη έφτιαχναν τα χνώτα σαν απόπειρα ζεστής ψευδαίσθησης μες το τσουχτερό το κρύο. Χανόταν με μιας η ελάχιστη τόνωση και η παγωνιά ξαναχυμούσε στο πρόσωπο. Δεν είχε απομακρυνθεί και πολύ η συντροφιά όταν άρχισε να μη θωρεί το μονοπάτι γιατί τα πάντα είχαν σκεπαστεί από το κάτασπρο πέπλο που μ' όλη την εμορφιά του δεν ήταν παρά το αργό θανατερό πάπλωμα του βουνού.

«Σταθείτε κοντά. Η ομίχλη που ζυγώνει θα μας χωρίσει δίχως να το καταλάβουμε».

«Σάμπως κάτι βλέπω μπροστά. Δεν ξέρω, νομίζω δυο νοματαίους».

Το χιόνι έπεφτε τώρα ψιλότερο μα πιο γοργά. Ολόκληρο το πεδίο γης και ουρανού είχε το χρώμα και την υφή ενός κατάλευκου δίχως όρια θόλου. Πού 'ταν οι μαλαματένιες αχτίδες που χώριζαν ουρανό από καθάρια σύγνεφα και πλαγιές από σύμμετρα έλατα; Δεν προλάβαιναν τ' αχνάρια να φανούν κι αμέσως γιόμιζαν χιόνι που σκέπαζε την πορεία και δυσχέραινε ακόμα και το γυρισμό.

«Κάτι σαν νά 'δα... Όχι, τους έχασα, δεν ξέρω». Είν' οργή θεών η χιονοθύελλα. Τους λιγόψυχους τους αποδυναμώνει γλήγορα – πάλι καλά – βάνουν μυαλό και ψάχνουν πίσω για τη θαλπωρή. Τους περήφανους όμως και τους αδίστακτους; Τους τρώει αγάλι - αγάλι ίνες από τα μούσκουλα ίσα που να θεωρούν πως δύνανται να προχωρήσουν και στο κατόπι τους αδειάζει τη λογική και το νου· τους παλαβώνει!

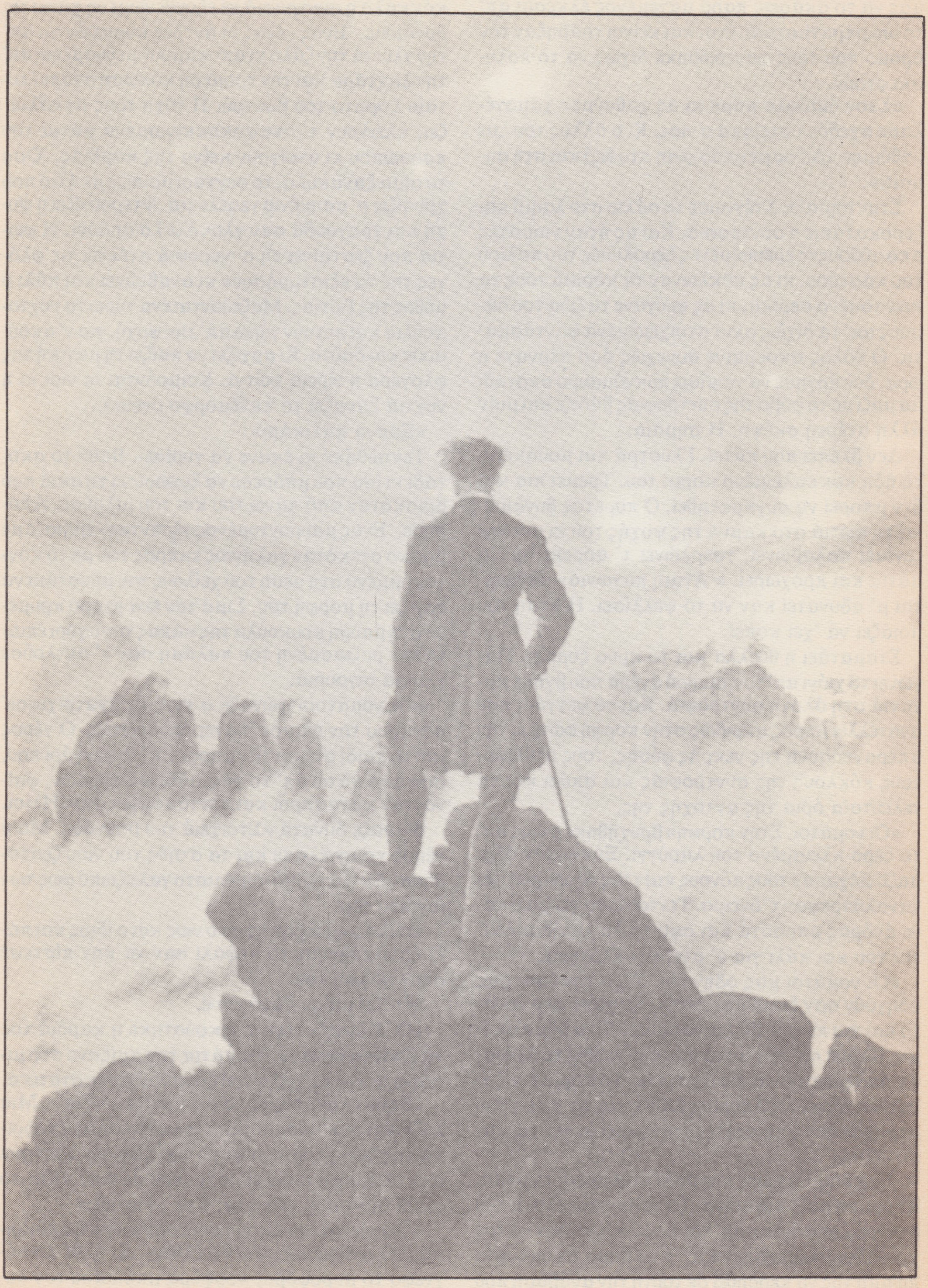
«Δεν θά 'ναι κανείς. Ιδέα σου μάλλον. Ο θεός παίζει μαζί μας». «Άσχημη ώρα διάλεξε πες του' δεν φαίνεται μπεσαλής». Χαμογέλασε το πρόσωπο. Ίσως να βγήκε και κάποιο γέλιο που θάφτηκε απ' τον αγέρα. Η μύτη για μια στιγμή ορθώθηκε και τα ρουθούνια που μοιάσαν μ' ατίθασου αλόγου άνοιξαν χαιρέκακα. Θά ' λεγε κανείς πως χαίρονταν που αγκομαχούσαν. Ανέβηκαν με το ζόρι μιαν ακόμη πλαγιά με τα πόδια σκασμένα και σκληρά. Ο θόλος που τους γύριζε εξακολουθούσε αόριστος μα πιότερο μουντός όσο πέρναγε η ώρα. Ταξίδευε η σκέψη, ταξίδευε μακριά για να μην συλλογιέται την κακιά την ώρα και τα μηνύματα του θανάτου. Κι έφταναν γλυκιές αναμνήσεις στο μυαλό κι απάλυναν τον πόνο της στιγμής.

«Σταθείτε! Βλέπω, ναι. Στ' αλήθεια βλέπω δυο νοματαίους από ψηλά» ξανάκανε μια γεμάτη ελπίδα φωνή.

Κι ανηφόρισαν ξανά. Όλοι μαζί, δίχως άρνηση. Να πίστεψαν τάχα τα λόγια; Μα ήταν τόσο αληθινά, τόσο αληθινά που εκείνη τη φορά δεν άργησαν ν' αντικρύσουν κι αυτοί τις απόμακρες σκιές. Άλλοι πάλι νόμισαν πως ξεπόρτισαν από ένα χιονισμένο περιβόλι κι έψαχναν με το λυχνάρι σβηστό να ξαναμπούνε μέσα. Ανάκατοι οι συλλογισμοί. Τα πόδια άρχιζαν να παγώνουν και το αίμα δεν πήγαινε πιο κάτου.

«Να το ερειπωμένο κάστρο!» αντήχησε η φωνή και τώρα το γλυκό ψέμα κι η ψευδαίσθηση σίμωσε την πραγματικότητα. «Είμαστε στο σωστό δρόμο» επιβεβαιώθηκε. Μα τους διέκοψε μιαν αλλη πιο δυνατή μιλιά. «Οι νομάτοι! Ακόμα μας οδηγούν. Στην άκρη των τειχιών». Το δάκτυλο έδειξε μ' ακλόνητη σιγουριά. Τα μάτια στράφηκαν και ξεδιάλυναν με βία τις δύο σκιές, μια μικρή και μια πιο μεγάλη, ίσα που να χαράζουν τον τεράστιο θόλο για να κανουν ορατή την ανείπωτη παρουσία τους.

Σκιάχτηκε η συντροφιά η αλλαφροΐσκιωτη. Τρόμος την έπιασε πολύς κι απότομος. Γιατί τώρα η αλήθεια και το ψέμα δεν ήταν χώρια όπως

πριν, μα δεμένα μαζί σ' έναν κόσμο εξώκοσμο και φανταστικό. Κι έτσι όπως όταν φοβάσαι δεν τολμάς να το σκάσεις παρά μαγεμένος έλκεσαι απ' το υπερπραγματικό, έτσι και κείνοι τράβηξαν τον δρόμο που τους φανερώθηκε δίχως να το πολυσκεφτούν.

«Στον διάβολο πάμε κι ας χαθούμε» χαμογέλασε σχεδόν υστερικά ο νιος. Κι ο άλλος του ξαναθύμισε «Δώσαμε υπόσχεση στο θεό και στη σημαία».

Στην σημαία. Στέγνωσε το σάλιο στο λαιμό και ξεροκατάπιε η συντροφιά. Και ας ήταν γιομάτες από μύθους οι ερειπωμένες ξερολιθιές του παλιού του κάστρου, κι ας κύκλωναν τα κορμιά τους τα πεινασμένα αερικά, κι ας φεύγανε τα ζώα του δάσους απ' τα δίχως σκιά στοιχειωμένα φαντάσματα. Ο θόλος σκούραινε συνεχώς όσο πέρναγε η ώρα, δεν άργησε να γιομίσει πυκνόμαυρο σκοτάδι μα μαζί με το φόβο της συντροφιάς βάδιζε και μιαν άλλη στέρεη σκέψη: Η σημαία.

Δεν βλέπει που πατεί. Γλυστρά και μουσκεύει το ήδη κοκκαλωμένο κορμί του. Τρέμει πια και δεν μπορεί να συγκρατηθεί. Ο πυρετός δυναμώνει τη φωτιά στο καμίνι της ψυχής του κι αντί να ζυγίσει παλαβώνει, γουρλώνει τ' αρρωστημένα μάτια και προχωρεί. «Άτιμη παγωνιά» σκέφτεται μ' αδυνατεί καν να το ψελλίσει. Η μέση του μοιάζει νά 'χει κοπεί.

Σταματάει η θύελλα και το κρύο ξυρίζει. Παγώνει το χιόνι απ' τον τιμωρό αγέρα που βγήκε παγανιά στη άλογη συντροφιά. Και το φεγγάρι που ανατέλλει μπρος ακριβώς στην κορφή φωτίζει την απεραντοσύνη της νεκρής φύσης, τους ατέλειωτους κύκλους της συντροφιάς και σπάει και τα τελευταία όρια της αντοχής της.

«Οι νομάτοι. Στην κορφή» βρυχήθηκε ο νιος απ' το ξερό κλεισμένο του λαρύγγι. Ξύπνησαν όλοι μαζί. Ξέχασαν τους πόνους και τους οδυρμούς και ξαναλάτρεψαν τ' όνειρο. Τεντώνει τα νεύρα ο κάθε άνδρας μπροστά και σφίγγει τα λυκίσια δόντια του και πάλι για ν' ανέβει ψηλότερα.

«Οι νομάτοι μας οδηγούν. Όλη την ώρα μας οδηγούν σαν δικοί μας θεοί». Το χιόνι στο γόνατο και πιο πάνου, βαρυανασαίνει. Ένα βήμα ακόμη. Κλαίει απ' τον πόνο που δεν νιώθει τα πόδια. Τα ποδήματα είναι πια άχρηστα. Το κορμί του ξαναφουντώνει από πύρινη λάβα και τα χείλη του στραβώνουν από ατέλειωτη ειρωνεία για τις κακοτυχίες.

Ένα βήμα ακόμη και βυθίζεται μέχρι τη μέση. Κούραση μαζί και πείνα. Τα τελευταία έλατα του βουνού κουνιόνταν απ' τον βαρύ αγέρα σαν να τον χλευάζουν κοροϊδευτικά. Ένα βήμα ακόμη, μια πιθαμή γης να κερδηθεί σε τούτη την ανάβαση πού 'ναι σύμβολο του αγώνα ανάμεσα στη ζωή και στο θάνατο.

«Οι δύο νομάτοι κάτω απ' το φεγγάρι... Στην κορφή». Ένα βήμα ακόμη. Βρεγμένη μέχρι το κόκκαλο η συντροφιά κι εξουθενωμένη χάνει τις δυνάμεις. Ένας - ένας οι άντρες κυριεύονται απ' την γλυκιά την ζάλη κι αποκάμουν μεθυσμένοι απ' την λαχτάρα και την τρομερή κόπωση στο τελευταίο ξέφωτο του βουνού. Η τύχη τους αγκαλιάζει, κλείνουν τ' αναψοκοκκινισμένα μάτια του προσώπου κι ανοίγουν κείνα της καρδιάς. Όσο το αίμα ξανακυλά, το φεγγάρι μοιάζει με ήλιο που χρυσίζει σ' ασημένιο νεφέλωμα. Φτερουγίζει η ψυχή και τραγουδά σαν γλυκόλαλο αηδόνι. Η φωτιά που ζεσταίνει τη συντροφιά στέλνει τις φλόγες της να εξιστορήσουν κι αναβιώνει και πάλι ο μύθος της Εστίας. Μαζεύονται ένα γύρω τα νυχτοπούλια και πετούν γύρω απ' την ψυχή, για ν' ακούσουν και δαύτα. Κι αρχίζει να παίζει τη μαγική της φλογέρα η ιέρεια φωτιά. Κοιμούνται οι νιοι κι η νυχτιά ξαναζεί το πανέμορφο όνειρο...

«Ξύπνα παλικάρι».

Τεντώθηκε κι έκανε να γυρίσει. Βαθύ το σκοτάδι κι ίσα που μπόρεσε να ξεχωρίσει τη σκιά που βρισκόταν από πάνω του και του μιλούσε. Απόρησε. Ένας μαυροντυμένος γέροντας - έμοιαζε με βοσκό στεκόταν γαλήνιος εμπρός του με το κοντοκομμένο στη μέση του χείλους του μουστάκι να τονίζει τη μορφή του. Σιμά του ένα μικρό κρυμένο στη μαύρη κουκούλα της κάπας του αγόρι έπιανε την ροζιασμένη του παλάμη σαν ν' αντλούσε γλυκιά σιγουριά.

«Οι νομάτοι» φώναζε ο νιος κι ανατρίχιασε˙ σύγκρυο τον έπιασε˙ παγερός ιδρώτας. Ο γέρος και το παιδί στέκονταν μπρος απ' το φεγγάρι που, σαν από κάτω απ' το φως μαύρων πυρσών, φαίνονταν κάτασπροι και πεντάμορφοι σαν Ήλιοι.

Φώναζε δυνατά «Στοιχειά του βουνού». Μα ο γέρος χαμογέλασε και τα στήθη του νιου ζεστάθηκαν απ' το γλυκό κυματιστο γαλαζωπό φως των ματιών του.

«Ο θεός» μουρμούρισε ο νιος και ο ίδιος και πάλι ξανακούνησε το κεφάλι σαν να μην πίστεψε στην φράση του.

«Ο Χριστός» ξανάκανε.

«Ο Ήλιος!» είπε κι ακούστηκε η καρδιά του να βροντά δυνατά. Τα μάτια του παίξανε στο μισόφωτο και τα χείλη του ξανάνοιξαν εκστατικά.

«Εσύ» έκανε δίχως να ονοματίσει. «Εσύ». Μια λέξη φάνηκε να σημαίνει την ιερότερη αναγνώριση της ζωής του κι η ψυχή του ξάφνου ζώστηκε απ' τα δεσμά ενός χιλιόχρονου όρκου. «Και το παιδί σιμά σου γέροντα; Και το παιδί;»

«Ο αγέννητος» ακούστηκε σαν μαγική απόκριση. «Ο άνθρωπος που θα έλθει». Κι ήλθε το σύγνεφο το μυροφόρο, πορφύρα μπόλιασε τον ουρανό και την γη, οι λύκοι ούρλιαξαν το θείο μαντάτο κι όσο τα έλατα δέθηκαν μεταξύ τους απ'

τον αχαλίνωτο αγέρα του βουνού, φτερούγισαν οι νομάτοι κι ανέβηκαν ψηλά στην πολυπόθητη κορφή.

Με την Αυγή του Θεού ξύπνησε κι η συντροφιά. Ο νιος είχε τα μάτια βουρκωμένα και το στόμα μισάνοιχτο. Δεν έκανε να ρωτήσει τους συντρόφους καν. Κοιτάχτηκαν όλοι μεταξύ τους και σιγουρεύτηκαν με τις κόγχες των ματιών τους πως είδαν το βράδυ το ίδιο τ' όνειρο. Μόνο ξανάσφιξαν τα δόντια και τήραξαν ψηλά στην ανάβαση και στην κορφή που λίγο αργότερα θα την έκαμαν δική τους.

Σιγή... Μόνο το νερό που έσταζε απ' τα έλατα ακουγόταν απαλά σαν το λυωμένο το κερί που στάει απ' τις λαμπάδες.

Ανοιχτός ο ουρανός σκέπαζε την κορφή κι ο ήλιος βάλθηκε - λες από πονηρή ειρωνεία - να λυώσει τον χτεσινό χιονιά και να ζεστάνει το βουνό. Μύρισε η άνοιξη. Στο δάσος από κάτω τα ζαρκάδια ξεμύτισαν να βοσκήσουν, κι οι αγριόγατοι μαζί με τις αλεπούδες πηδούσαν στο χιόνι ξεθαρρεύοντας. Ο αγέρας άρχισε να μαλακώνει· άλλαζε κι αυτός για πάντα κι έφευγε απ' τη βαρυχειμωνιά. Ίσα που κρατούσε μια ελαφριά βουή στην αιχμή της Οίτης καθώς το μεγαλοπόρφυρο λάβαρο φούσκωνε αγέρωχο στην κορφή. Στο χάραμα τη 20ης Απριλίου του 1989 η Swastica εύθυμη σαν μικρή κοπελιά διπλωνόταν και κυμάτιζε τραγουδώντας. Γλυκολαλούσε σαν χαρούμενη αηδόνα κι ο Αφέντης της από ψηλά την καμάρωνε σιωπώντας...!

ΠΕΡΙΑΝΔΡΟΣ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

1889 - 20 ΑΠΡΙΛΙΟΥ - 1989

Γεννήθηκε σε μια μικρή αγροτική κωμόπολη, μέσα σε μια κοινωνία βασισμένη σε κληρονομικούς τίτλους ευγενείας. Η μητέρα του ήταν υπηρέτρια. Ποτέ δεν φοίτησε σε πανεπιστήμιο και η μοναδική σχολή στην οποία ζήτησε να εισαχθεί τον απέρριψε λέγοντάς του ότι δεν είχε ταλέντο. Ποτέ δεν ταξίδεψε έξω από τη χώρα του παρά μόνο όταν υπηρετούσε στο στρατό και μερικές σύντομες επισκέψεις προς το τέλος της ζωής του. Για ένα διάστημα υπήρξε κατάδικος σε φυλακή. Δεν είχε καμία από τις προϋποθέσεις που συνήθως οδηγούν στο μεγαλείο και καμία σύσταση από κανέναν. Οι γονείς του πέθαναν όταν ήταν πολύ νέος. Όταν πέθανε το σώμα του κάηκε και τα υπολείμματα τα πήραν οι εχθροί του. Δεν έχει τάφο.

Όμως έγραψε ένα βιβλίο το οποίο ξεπέρασε τη Βίβλο σε πωλήσεις και μεταφράστηκε σε όλες τις πολιτισμένες γλώσσες. Ποτέ δεν τον άφησαν να σπουδάσει αρχιτεκτονική, αλλά ξανασχεδίασε ολόκληρες πόλεις. Μολονότι ζούσε μέσα στο μεγαλείο ύστερα από τα κατορθώματά του ποτέ δεν ενδιαφέρθηκε να αποκτήσει υλικό πλούτο.

Ακόμη κι αυτοί που τον μισούν παραδέχονται ότι υπήρξε η κεντρική μορφή του 20ου αιώνα και φοβούνται ακόμη το μήνυμα και τη μνήμη του. Ενώ ο κομμουνισμός σιγά σιγά ξεφτίζει ακόμη και στις χώρες που τον υιοθέτησαν, τα διδάγματα του ανθρώπου αυτού παραμένουν ζωντανά.

Όλοι οι στρατοί που συγκεντρώθηκαν ποτέ, όλοι οι στόλοι που έπλευσαν, όλα τα κοινοβούλια που συνεδρίασαν, όλοι οι Βασιλείς που βασίλευαν, όλες οι αποφάσεις των παπών και των ιεροεξεταστών, όλες οι ζωές των αγίων, όλα αυτά μαζί δεν επηρέασαν τον τρόπο ζωής και σκέψεως των ανθρώπων τόσο πολύ όσο αυτός Ο ΑΝΔΡΑΣ.

Οι άνθρωποι θα τον θυμούνται για όσο καιρό ακόμη είναι σε θέση να θυμούνται οτιδήποτε.

«Ο παθιασμένος αγώνας μας πρέπει νάχει πλατειά αντικείμενα: ένας ολόκληρος πολιτισμός αγωνίζεται για την ύπαρξή του κι αυτός ο πολιτισμός θα βαστάξει εκατομμύρια χρόνια γιατί θ' αγκαλιάσει και θα συνταιριάσει τον Ελληνισμό με τον Γερμανισμό».

ADOLF HITLER - MEIN KAMPF

ΧΙΤΛΕΡ ΓΙΑ ΧΙΛΙΑ ΧΡΟΝΙΑ

20 Απριλίου 1989. Την ημέρα αυτή όπου υπάρχουν άνθρωποι της Λευκής Φυλής, όπου τιμούν την Ιστορία της Ράτσας τους, τον Πολιτισμό, το Αίμα, την καταγωγή τους, την ημέρα αυτή όλοι οι Συνειδητοί Στρατιώτες της Εθνικοσοσιαλιστικης Ιδέας με ευλάβεια, με σεβασμό, με Πίστη στο μέλλον θα τιμήσουν την μνήμη του ΜΕΓΑΛΟΥ ΟΔΗΓΗΤΗ της Ευρώπης, του ΜΕΓΑΛΟΥ ΟΡΑΜΑΤΙΣΤΗ ΑΔΟΛΦΟΥ ΧΙΤΛΕΡ!

Στην Αθήνα, στο Βερολίνο, στη Ρώμη, στη Βιέννη, στο Παρίσι, στη Μαδρίτη, στη Νέα Υόρκη, στο Σικάγο, στη μακρινή Αυστραλία, στη Νότιο Αφρική, παντού σε ολόκληρο τον κόσμο στις 20 Απριλίου του 1989 θα φτερουγίσει ο νους και η καρδιά των Μαχητών της Νέας Φρουράς του Αδόλφου Χίτλερ. Σημαίες Τιμημένες, τα μαυροκόκκινα λάβαρα με τον Αγκυλωτό Σταυρό εκείνη την ημέρα φτερουγίζοντας χαρούμενα στον ανοιξιάτικο αγέρα θα στείλουν μήνυμα Πίστης και αφοσίωσης στον Μεγάλο Αρχηγό, στον Μεγάλο Οραματιστή. Σημαίες Πολεμικές, δοξασμένων μεραρχιών της Μαύρης Φρουράς, την ημέρα αυτή θα χαιρετίσουν τον Ήλιο που ανατέλει στο όνομα Εκείνου, που έδωσε σάρκα και οστά στο όνειρό μας, στο όνειρο για μια Ανθρωπότητα Νέα, Όμορφη, Δυνατή, Αληθινή, Παντοτεινή. Και ο αγέρας θα πάρει το μήνυμά τους για να το πάει στα Ηλύσια Πεδία, στη Βαλχάλλα, στο νησί των Μακάρων, για να το πάει σε Εκείνον, που αποθεωμένος μας παραστέκει από εκεί, στον σκληρό μα Τίμιο Αγώνα μας.

— Παλιοί πολεμιστές με ρυτιδιασμένα πρόσωπα, μα με το εφηβικό βλέμμα στα μάτια, την ημέρα αυτή θα βγάλουν από σκονισμένα μπαούλα την τιμημένη Μαύρη Στολή τους και θα θυμηθούν ΕΚΕΙΝΟΝ, που στο Πλευρό Του έταξαν τη Ζωή, την Τιμή, την Νεανική τους Φλόγα, τα Όνειρά τους.

— 20 Απριλίου 1889, 20 Απριλίου 1989. Εκατό χρόνια από την ημέρα εκείνη, που ήλθε στον κόσμο ο Εκλεκτός της Μοίρας, η Μεγάλη Μορφή του 20ου αιώνα, ο Μεγάλος - Αναμορφωτής της φυλής, ο ΟΔΗΓΗΤΗΣ της Ευρώπης στον δρόμο των Πεπρωμένων της.

— Ενάντια σε έναν κόσμο ψεύτη, υποκριτή και ανυπόληπτο, ενάντια σε έναν κόσμο εβραϊικό, διεφθαρμένο και στείρο, ενάντια σε έναν κόσμο ανήθικο, γερασμένο και κακομοίρη.

ΕΜΕΙΣ, οι Έλληνες Εθνικοσοσιαλιστές μαζί με τους Συναγωνιστές μας σε ολόκληρο τον Κόσμο, την ημέρα αυτή ΘΑ ΤΙΜΗΣΟΥΜΕ γεμάτοι περηφάνεια και Τιμή, την Μνήμη Αυτού, που αποτελεί το ΦΩΤΕΙΝΟ ΟΡΟΣΗΜΟ του Αγώνα μας. Θα τιμήσουμε την Μνήμη του Αδόλφου Χίτλερ, που η σημερινή κοινωνία της υποκρισίας, της ψευτιάς, της αδυναμίας έχει ταυτίσει με το απόλυτο Κακό. Θα Τιμήσουμε την Μνήμη Του, αναλογιζόμενοι με θλίψη πόσο διαφορετικός θα ήταν ο κόσμος αν ο Χίτλερ κέρδιζε τον πόλεμο.

— Όταν τον Μάιο του 1945, η Ευρώπη ρημαγμένη σε ερείπια πανηγύριζε την νίκη των «καλών» συμμάχων, σίγουρα δεν γνώριζε πως δεν θα περνούσαν πολλά χρόνια που θα μετάνοιωνε πικρά γι' αυτούς τους πανηγυρισμούς της. Σίγουρα δεν γνώριζε πώς την ίδια στιγμή μια «άλλη» Ευρώπη κυνηγημένη, περιφρονημένη, καταδιωγμένη, με θλίψη κοιτούσε το «τέλος» ενός Ονείρου, το «τέλος» μιας προσπάθειας Τιτάνιας για την Ανόρθωση του Παλαιού και τη δημιουργία ενός Νέου Πολιτισμού. Αυτή η «άλλη» Ευρώπη μέσα στα ερείπια του Μαΐου του 1945 με θλίψη έβλεπε τους Ηγέτες της Φυλετικής Επανάστασης να οδηγούνται στα ικριώματα των νι-

κτών, στις εξορίες, τις φυλακές, στο ανάθεμα αυτών των ίδιων των λαών της Ευρώπης, που μια διαβολική προπαγάνδα οδήγησε στο σημείο να πιστεύουν πώς ο Εθνικοσοσιαλισμός, η Ιδέα της Αναγέννησης και της Δημιουργίας, είναι αυτό το ίδιο το έγκλημα, η κτηνώδης βία, η απάνθρωπη τυρανία. Αυτή η «άλλη» Ευρώπη σήμερα δεν μπορεί παρά χαιρέκακα να μορφάζει ικανοποιημένη βλέποντας ξεφτισμένα και κούφια τα «οράματα» των νικητών του 1945. Δεν μπορεί παρά χαιρέκακα να αντικρίζει τον ξεπεσμό της «δημοκρατίας», της «ελευθερίας», της «ισότητας», που στο όνομά τους σφαγιάσθηκε η Ευρώπη. ***Χωρίς τον Χίτλερ, χωρίς τον Εθνικοσοσιαλισμό, χωρίς την Ευρώπη των φασιστών, τι απέγινε, θα αναρωτηθεί κανείς άραγε, η Ευρώπη; Θα έχει κανείς το θάρρος να ομολογήσει πώς Αυτοί που έλειψαν στα 1945 δεν ήσαν παρά οι Θεματοφύλακες, οι Υπερασπιστές της Παράδοσης, των Αξιών, της Τιμής, του Αίματος, του Πολιτισμού; Θα έχει κανείς από αυτούς το θάρρος να αναρωτηθεί πως θα ήταν, πόσο διαφορετικός θα ήταν σήμερα ο κόσμος εάν ο Χίτλερ κέρδιζε τον πόλεμο;***

— ΕΑΝ Ο ΧΙΤΛΕΡ ΚΕΡΔΙΖΕ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ... *Σήμερα δεν θα υπήρχαν οι διάφοροι Λεβύ και Ρότσιλντ, που από τα Χρηματιστήρια της Νέας Υόρκης και του Λονδίνου, κυβερνούν τις τύχες μας. Δεν θα υπήρχε η Παγκόσμια Παντοδυναμία των Σιωνιστών που δυναστεύει την ανθρωπότητα. Οι Εβραίοι δεν θα σφαγιάζαν παιδιά και αμάχους στην Παλαιστίνη και οι εβραίικες πολυεθνικές δεν θα ρύθμιζαν τις τύχες των λαών. Δεν θα υπήρχαν οι τεκτονικές στοές, που σαν πρωτοπορία του Σιωνισμού, έχουν διαβρώσει όλα τα έθνη.*

— ΕΑΝ Ο ΧΙΤΛΕΡ ΚΕΡΔΙΖΕ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ *σήμερα δεν θα υπήρχε η κοινωνική σαπίλα που συνεχώς διαφθείρει τους λαούς μας.*

Δεν θα υπήρχαν σε ολόκληρο τον κόσμο οι έμποροι του θανάτου, που με τα ναρκωτικά σκοτώνουν καθημερινά την νεολαία μας. Κι' αυτό γιατί ο Εθνικοσοσιαλισμός είχε και έχει την ΗΘΙΚΗ ΔΥΝΑΜΗ να τιμωρεί, να εξαφανίσει τα κοινωνικά αποστήματα, ηθική δύναμη που η δημοκρατία δεν διαθέτει. Δεν θα υπήρχε εγκληματικότητα στην κλίμακα που υπάρχει σήμερα, που η κοινωνία των μαφιόζων και των γκάγκστερ της Αμερικής έχει επεκταθεί σε φαινόμενο παγκόσμιο. Δεν θα υπήρχε πανσεξουαλισμός και ομοφυλοφιλία, ούτε θα είχε διαλυθεί ο φυσικός και βιολογικά, ηθικά και κοινωνικά απαραίτητος δεσμός της οικογενείας. Δεν θα υπήρχε η υποκρισία της δημοκρατικής ηθικής που στο όνομα του ατομικισμού και μιας ψεύτικης ελευθερίας έχει γκρεμίσει κάθε Αξία.

— ΑΝ Ο ΧΙΤΛΕΡ ΚΕΡΔΙΖΕ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ *δεν θα υπήρχε σήμερα η στυγνή τυραννία των δυο υπερδυνάμεων, που κυνικά έχουν μεταξύ τους μοιράσει τον κόσμο. Δεν θα υπήρχε η προοπτική, ο εφιάλτης του πυρηνικού ολέθρου, που απειλει να καταστρέψει την ανθρωπότητα. Δεν υπήρχε η απάνθρωπη εκμετάλλευση των λαών από την κεφαλαιοκρατία και τον μπολσεβικισμό. Δεν θα υπήρχε η Γιάλτα, ούτε το Ναγκασάκι και η Χιροσίμα. Δεν θα υπήρχε η ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ, που έχει σήμερα συντελεσθεί στον Πλανήτη μας προς χάριν των εβραίων ιδιοκτητών των Πολυεθνικών και στο όνομα του Θεού των εβραίων, του ΚΕΡΔΟΥΣ, που απαιτεί όλο και περισσότερη παραγωγή, όλο και περισσότερη κατανάλωση από τους δύστυχους πολίτες των ουσιαστικά υπόδουλων λαών της γης.*

— ΑΝ Ο ΧΙΤΛΕΡ ΚΕΡΔΙΖΕ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ *θα ήταν η Ευρώπη σήμερα η κοσμοκράτειρα της Οικουμένης και δεν θα κυβερνούσαν τον κόσμο τα όργανα των εβραίων, οι μπολσεβίκοι μουζίκοι του Βόλγα, ούτε οι γκάγκστερς του Ατλαντικού. Η Λευκή Φυλή δεν θα ήταν μια φυλή γερασμένη με υπογεννητικότητα, με δείκτη γεννήσεως κάτω του απαραίτητου για την διατήρησή της. Οι έγχρωμοι, που μολύνουν τις χώρες της Ευρώπης θα είχαν μείνει στις Πατρίδες τους και δεν θα ζούσαν παρασιτικά ανάμεσά μας. Οι Λαοί θα ήταν ελεύθεροι και οι Ουκρανοί, οι Λεττονοί, οι Ούγγροι, οι Λευκορώσσοι, οι Λιθουανοί, οι Πολωνοί δεν θα στέναζαν κάτω από την μπότα του αφέντη Σοβιετικού. Και η υπόλοιπη Ευρώπη, η λεγόμενη ελεύθερη, η Δυτική, δεν θα ήταν αφημένη στην εξουσία του εκάστοτε Αμερικανού πρεσβευτή, στην εξουσία των πολυεθνικών, της Ε.Ο.Κ., του Ν.Α.Τ.Ο., των εβραϊκών εταιρειών, που ρυθμίζουν τις τύχες μας.*

— ΑΝ Ο ΧΙΤΛΕΡ ΚΕΡΔΙΖΕ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ *σήμερα οι Ευρωπαίοι δεν θα λάτρευαν σαν πρότυπά τους αισθητικά τον ανισόρροπο εβραίο πορνογράφο Πικάσο, τον εκφυλισμένο Παζολίνι, τον Μπρεχτ, και τόσους άλλους που στο όνομα μιας τέχνης δήθεν μοντέρνας προωθούν την κτηνωδία, τη χυδαιότητα, τον παραλογισμό. Ο*

κόσμος δεν θα στεκόταν εκστατικός και πειθήνιος στα δολερά μηνύματα που τους στέλνει με έργα τύπου «ολοκαυτώματος», η εβραϊκή βιομηχανία κινηματογράφου του Χόλυγουντ. Αν ο Χίτλερ κέρδιζε τον πόλεμο, σίγουρα οι νέοι της ράτσας μας δεν θα ήταν παγιδευμένοι στους ζωώδεις ρυθμούς της μουσικής των νέγρων, που έχει κυριολεκτικά κατακλύσει την ανθρωπότητα, με απώτερο σκοπό την καταστροφή κάθε αντίδρασης, κάθε ζωντάνιας, κάθε Αρμονίας, κάθε Αξίας στη μουσική, στη θεϊκή αυτή Τέχνη.

— ΑΝ Ο ΧΙΤΛΕΡ ΚΕΡΔΙΖΕ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ. Μια Νέα Χρυσή Εποχή θα ερχόταν για ολόκληρη την Ανθρωπότητα. Οι παντοτεινοί ένοχοι της ιστορίας, οι σιωνιστές υπάνθρωποι και τα όργανά τους θα μπαίνανε στο περιθώριο, θα ήταν ανίκανοι να διαφθείρουν τους λαούς μας. Θα έκλειναν οι Συναγωγές και οι Τεκτονικές στοές και ο εβραίος θα βρισκόταν εκεί που είναι η φυσική του θέση, στο περιθώριο. Μια Νέα Σιδηρά Εποχή, μια Νέα Ευτυχισμένη Εποχή θα άρχιζε, ανάλογη αυτής της εποχής, που οι ιστορικοί ονομάζουν PAX ROMANA. Οι Κοινωνίες θα ήταν Ιεραρχημένες ΑΞΙΟΚΡΑΤΙΚΑ και το χρήμα θα σταματούσε να είναι ο ρυθμιστικός παράγοντας της ζωής μας.

Οι άνθρωποι απαλλαγμένοι από την τυρανία, από την μανία του κέρδους, δεν θα ήσαν, όπως είναι σήμερα, καταναλωτικά ζώα, αλλά απερίσπαστοι θα βάδιζαν στην οδό των Ιδανικών τους. Κάθε άνθρωπος θα μετριώταν με την ΑΞΙΑ του και όχι με το πορτοφόλι του. Οι γεύτες πολιτικάντηδες της δημοκρατίας θα είχαν εξοβελισθεί στο ανάθεμα της ΑΛΗΘΕΙΑΣ και οι φθονεροί υλιστές μπολσεβίκοι θα είχαν μείνει χωρίς λόγο υπάρξεως, χωρίς καμία, μα καμία σημασία. Γιατί αλήθεια τι θα ήταν ο φιλελευθερισμός, χωρίς την μανία του κέρδους και τι θα ήταν ο μαρξισμός χωρίς την ύπαρξη εκμετάλλευσης;

— Θα ξανανθίζαν και πάλι οι Εθνικοί Πολιτισμοί και ο διεθνιστικός κοσμοπολιτισμός θα σάπιζε στη λάσπη της ανυπαρξίας. Οι λαοί βαδίζοντας στα χνάρια της Παραδόσεως τους θα δίναν συνέχεια στην Ιστορία τους και οι πολίτες κάθε Λαϊκής Κοινότητας θα μοχθούσαν για Δημιουργία, τιμώντας έτσι αυτούς που «πέρασαν», ετοιμάζοντας γερά θεμέλια γι' αυτούς, που πρόκειται να «έλθουν».

— ΑΝ Ο ΧΙΤΛΕΡ ΚΕΡΔΙΖΕ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ. *Μια Νέα Σελίδα θα άρχιζε για την Ιστορία ολόκληρης της Ανθρωπότητας. Η Λευκή Φυλή κυρίαρχη, θα αποκαταστούσε την ΙΕΡΑΡΧΙΑ μεταξύ των φυλών, μια Ιεραρχία, που δεν θα στηριζόταν όπως σήμερα στην εκμετάλλευση, αλλά στον αλληλοσεβασμό, στη σημασία και στον προορισμό κάθε φυλής. Το ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΙΔΕΩΔΕΣ του Πολιτισμού θα επεβάλλετο αισθητικά, πνευματικά και νοητικά σε ολόκληρη την Ευρώπη. Η Τεχνολογία θα έπαυε να είναι ο εφιάλτης των ανθρώπων και θα γινόταν εργαλείο χρήσιμο για την εξυπηρέτησή τους.*

Ο Κώδικας Τιμής, το Ήθος, η Αξία, η Πνευματική Ικανότητα θα ήταν τα μοναδικά κριτήρια αξιολογήσεως των ανθρώπων σε αυτή την Νέα πραγματικά και αληθινά Σοσιαλιστική Κοινωνία.

Στη θέση των εκτρωμάτων, που ονομάζουν ουρανοξύστες και στα τετράγωνα τσιμεντένια κουτιά, που ονομάζουν πολυκατοικίες, θα υπήρχαν Μέγαρα Ελληνικά, νεοκλασσικά και κατοικίες παραδοσιακές βασισμένες στα πρότυπα, στις ανάγκες και στις αρχές κάθε λαού. Η κοινωνική ζωή δεν θα είχε τον μαζικό και απρόσωπο χαρακτηρα και αντίθετα προς την ηθική της ισοπέδωσης θα υπήρχε ο δημόσιος έπαινος και η τιμωρία. Τα στάδια, οι ναοί του αθλητισμού, δεν θα ήταν φτιαγμένοι από σίδερο και πλαστικό, αλλά μαρμάρινοι και Ελληνικά πανέμορφοι θα ήταν οι χώροι της ευγενικής άμιλλας και όχι πεδία πειραμάτων της Χημείας και της φαρμακολογίας.

— ΑΝ Ο ΧΙΤΛΕΡ ΚΕΡΔΙΖΕ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ. *Σήμερα η Ανθρωπότητα Ελεύθερη, Υγιής, Ιεραρχημένη θα βρισκόταν στον δρόμο της δημιουργίας και οι υπάνθρωποι, τα παράσιτα δεν θα ήσαν οι κυβερνήτες της. Η υποκρισία της δημοκρατίας, η κτηνωδία του μπολσεβικισμού, η απάνθρωπη εκμετάλλευση του καπιταλισμού θα είχαν για πάντα εξαφανισθεί από το πρόσωπο της γης.*

Όμως τον Μάιο του 1945 η Μοίρα διάλεξε για το μέλλον της Ευρώπης μια τύχη σκληρή. Το όνειρο πάγωσε, χάθηκε και οι πιστοί σε εκείνον και τότε και σήμερα στο ανάθεμα της Παγκόσμιας Εξουσίας. Όμως η σπίθα παραμένει ακόμα ζωντανή και σε ολόκληρο τον κόσμο σήμερα άνθρωποι άγνωστοι μεταξύ τους με διαφορετικά βιώματα και εθνική καταγωγή, διατηρούν άσβεστη τη Φλόγα της Ιδέας σε ΕΣΤΙΕΣ ΙΕΡΕΣ, που περιμένουν τη στιγμή να γίνουν πυρκαγιές

και να πυρπολήσουν τις καρδιές των Ανθρώπων της Λευκής Φυλής, να γίνουν πυρκαγιές που θα κάψουν κάθε τι εβραϊκό και γερασμένο, κάθε τι σάπιο και εκφυλισμένο. 20 Απριλίου του 1989, Σημαίες Μαυροκόκκινες με τον Αγκυλωτό Σταυρό εκείνη την ημέρα θα ξεδιπλωθούν σε ολόκληρη την Οικουμένη προς Τιμήν Εκείνου, του Μεγάλου ΟΔΗΓΗΤΗ, του ΜΕΓΑΛΟΥ ΟΡΑΜΑΤΙΣΤΗ.

Στη «Νουέβα Γκερμάνια» της Παραγουάης, στο Τέξας, στην Αλαμπάμα, στο Σίδνεϋ, στη Μελβούρνη, στο Λονδίνο, στη Στοκχόλμη, στο Παρίσι, στη Βαρκελώνη, στην Αθήνα, στο Γιοχάνεσμπουργκ, στο Καίιπ Τάουν, στη Θεσσαλονίκη, στον Βόλο, στη Ρώμη, στο Μιλάνο, στη Νάπολη, στη Φραγκφούρτη, στο Δουβλίνο, στη Μασσαλία, ΕΚΕΙΝΗ ΤΗ ΜΕΡΑ, από χιλιάδες στόματα, θα ακούγεται το HEIL HITLER, από χιλιάδες χέρια θα ανεμίζουν οι Τιμημένες Σημαίες του ΧΙΤΛΕΡ, ΕΚΕΙΝΗ η μέρα για τον Αγκυλωτό Σταυρό δεν θα δύσει ποτέ! Σεβάσμιοι γέροντες βετεράνοι πολεμιστές των SS, μεσόκοποι και νεαροί λύκοι, η Νέα Γενιά της Ευρώπης, ΕΚΕΙΝΗ τη μέρα με το δεξί χέρι υψωμένο στον Ήλιο θα Τιμούν την μνήμη ΕΚΕΙΝΟΥ!

— Θα τιμούν την μνήμη του Χίτλερ, γιατί Αυτός με την αδάμαστη θέλησή Του, με το Φωτεινό Του παράδειγμα μας δείχνει τον δρόμο. «Ο Φασισμός ήταν η ποίηση του Εικοστού Αιώνα» γράφει σε ένα από τα τελευταία του κείμενα ο μάρτυρας της Ιδέας μας Ρομπέρ Μπραζιγιάκ.

Ναι, αυτό ήταν και αυτό ΕΙΝΑΙ! Το όνειρο δεν πέθανε, η μαγεία του Αγκυλωτού Σταυρού Ζωντανή και Ακέραια μας παρασύρει στο τρελό της στροβίλισμα. Ένας Ολόκληρος Λαός, ο Λαός της Ευρώπης, χτίζει μια Νέα Εποχή! Μια Εποχή, που σίγουρα θε έρθει. Πιο ψηλά τη Σημαία μας, Σύντροφε! Το Μέλλον περιμένει τους Νέους Πολεμιστές της Ράτσας, ΘΑ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ, γιατί στην πορεία μας Οδηγός στέκει ΕΚΕΙΝΟΣ, Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΝΔΡΑΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ, Ο ΠΑΝΤΟΤΕΙΝΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ, Ο ΑΔΟΛΦΟΣ ΧΙΤΛΕΡ. ΘΑ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ, ΓΙΑΤΙ ΕΚΕΙΝΟΣ ΜΑΣ ΟΔΗΓΕΙ.

20 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1989
HEIL HITLER!

«ΕΛΕΥΘΕΡΟΛΑΚΩΝ»

ΟΤΑΝ ΟΛΟΙ ΓΙΝΟΥΝΕ ΑΠΙΣΤΟΙ

Στις 20 αυτού του μηνός, συμπληρώνονται τα εκατό χρόνια από της γεννήσεως του Ανθρώπου εκείνου που έδωσε Πίστη και Νόημα Ζωής σε έναν ολόκληρο Λαό, σε ένα ολόκληρο Έθνος, σε μια ολόκληρη Φυλή. Ένας αιώνας πριν η γέννησίς Του, 44 χρόνια πριν το τέλος της βιολογικής και μόνο υπάρξεώς Του. Μέσω αυτής της στήλης αισθανόμασε υποχρεωμένοι απέναντι στον Μέγα Διδάσκαλο της Ιδεολογίας μας να κάνουμε μια πρώτη αναφορά στο Σώμα εκείνο των νέων Ευρωπαίων που αγωνίστηκε και δοξάστηκε στο Όνομά Του. Μια αναφορά στα **Waffen SS**, *στον τελευταίο μέχρι σήμερα στρατό Ηρώων που πολέμησε για την Ευρωπαϊκή Ιδέα και την Αρία Φυλή. Ευελπιστούμε πως αυτές οι αναφορές μας θα συνεχιστούν και στο μέλλον, ανά τακτά χρονικά διαστήματα, έτσι που οι αναγνώστες να σχηματίσουν μια αρκετά ολοκληρωμένη εικόνα γύρω από το σώμα αυτό, το τόσο υπέροχο και τόσο συκοφαντημένο.*

Τα αμέσως επόμενα χρόνια του Πρώτου Μεγάλου Πολέμου ήταν χρόνια σκληρά και γεμάτα δράση για τους ολιγάριθμους αγωνιστές του νεοσύστατου **NSDAP** *(Εθνικό Σοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα). Για να αντιμετωπισθούν οι πολυάριθμες ένοπλες πολιτοφυλακές των κομμουνιστών κυρίως, αλλά και των σοσιαλιστών, το κόμμα προχώρησε στη συγκρότηση των περίφημων* **S.A.** *(SturmAbteilnngen: Τάγματα Εφόδου), τα οποία αποτελούνταν βασικά από εργάτες και ανέργους νεαρούς άνδρες. Το 1922 όμως, ο εμπνευσμένος Αρχηγός του* **NSDAP** *προχώρησε ακόμα παραπέρα, δίνοντας εντολή να σχηματισθεί ένα επίλεκτο σώμα αντρών το οποίο θα ήταν ολοκληρωτικώς αφοσιωμένο στο πρόσωπό Του. Το σώμα αυτό αρχικώς περιελάμβανε μόλις 200 εξαίρετους και αυστηρώς επιλεγμένους άνδρες, ήταν προσκολλημμένο στα* **S.A.** *και ξεχώριζαν βασικά από τις μαύρες γραβάτες τους και τα μαύρα καπέλα τους, όπου και υπήρχε το έμβλημα της νεκροκεφαλής με τα σταυρωτά οστά (σύμβολο της νίκης πάνω στον θάνατο). Η σχηματοποιημένη αυτή σωματοφυλακή είχε αρχικώς την ονομασία* **Stosstrupp «Adolf Hitler»** *και αργότερα έγινε ευρύτερα γνωστή με την ονομασία* **Schutz Staffel** *(σώμα αμύνης) ή* **SS**. *Αρχηγός της ομάδας αυτής ήταν ο* **Josef «Sepp» Dietrich**, *ένας από τους παλαιότερους αγωνιστές του Εθνικοσοσιαλισμού και προσωπικός φίλος του* **Hitler**. *Οι άνδρες των* **SS** *δεν οπλοφορούσαν, είχαν πάντοτε μαζί τους το βιβλιάριο καθηκόντων και επίσης ασχολούνταν και με διάφορες άλλες εργασίες, όπως η πώλησις της κομματικής εφημερίδος και η περιφρούρησις των συγκεντρώσεων του* **NSDAP**.

Τα **SS** *γνώρισαν πολύ μικρή ανάπτυξη και παρέμειναν στη σκιά των συνεχώς διογκούμενων* **S.A.** *μέχρι τις 16 Ιανουαρίου 1929. Τότε, ο* **Hitler** *διέταξε τον* **Reichsführer SS** *(Γενικό Αρχηγό των SS)* **Heinrich Himmler**[1] *να προχωρήσει στον σχηματισμό από τα* **SS** *μιας δυνάμεως ακόμα ικανότερης και αριθμητικώς ισχυρότερης. Ο αριθμός τους τότε μόλις που ξεπερνούσε τα 300 άτομα. Ο* **Himmler**, *ένα εξαίρετο οργανωτικό μυαλό και μεγάλος ιδεολόγος, ρίχνεται στη δουλειά. Στις 30 Ιανουαρίου 1933, οπότε το* **NSDAP** *παίρνει τις τύχες της Γερμανίας και της Ευρώπης στα χέρια του, τα* **SS** *αριθμούν πάνω από 50.000 άνδρες και είναι γνωστά σαν* **Allgemeine SS** *(Γενικά SS). Τα* **S.A.** *πλησίαζαν τότε τα 3.000.000 και ανάμεσά τους, δυστυχώς, είχαν παρεισφρύσει και άτομα ύποπτα, αρριβίστες και άσχετοι της Εθνικοσοσιαλιστικής Ιδέας, που αν και μειοψηφία πρωτοστατούσαν σε πράξεις οι οποίες δυσφημούσαν το Κόμμα και την Ιδεολογία τους. Παράλληλα, οι αρχηγοί πολλών τοπικών ομάδων των* **S.A.** *(τα οποία ήταν και σε μεγάλο βαθμό εξοπλισμένα) έδειχναν απειδαρχία απέναντι στην κεντρική εξουσία και φραξιονιστικές τάσεις.*

Ο **Hitler** *δίνει την εντολή να τους κοπούν τα φτερά όσο είναι καιρός και πριν αυτό το φαινόμενο ισχυροποιηθεί και βλάψει τα όσα μέχρι τότε είχαν αποκτηθεί. Τη νύχτα της 30ης Ιουνίου 1934 ο* **Himmler** *εξαπολύει τις οπλισμένες ομάδες των* **SS Politische Bereitschaften** *(Τμήματα Συνεχούς Πολιτικής Ετοιμότητος), τα οποία και εξοντώνουν τον αρχηγό των* **S.A. Enst Röhm** *μαζί με άλλους 77 αρχηγούς των* **S.A.** *Παράλληλα, εκτελούνται και συλλαμβάνονται εκατοντάδες επικίνδυνοι εκπρόσωποι της συντηρητικής δεξιάς, των κομμουνιστών και των σοσιαλιστών. Τα* **S.A.** *από εκείνη τη νύχτα αρχίζουν να φθίνουν καθώς οι καλύτεροι άνδρες τους και το σύνολο του οπλισμού τους περνάνε στα* **SS**. *Τα* **SS** *από 'δω και πέρα μένουν οι μόνοι κυρίαρχοι του δικαιώματος να ονομάζονται ο στρατός του* **NSDAP**. *Επιπλέον, προχωρούν στη δημιουργία οπλισμένων και δομημένων σε στρατιωτικά πρότυπα ομάδων.*

24 Σεπτεμβρίου 1934: οι προαναφερθείσες ομάδες αποτελούν πια τον μόλις συστημένο ένοπλο στρατό των SS, τα SS - Verfügungstruppe (Στράτευμα SS εν εφεδρεία) ή SS - VT[2] *Σιγά σιγά διαφεύγουν από τον άμεσο έλεγχο των* **Allgemeine SS** *και των SD (Υπηρεσία Ασφαλείας των SS) και βρίσκονται κάτω από τον απόλυτο έλεγχο μόνο του* **Hitler** *και του* **Himmler**. *Ήδη από τις 17 Απριλίου 1933 ο «Sepp»* **Dietrich** *διοικεί έναν οπλισμένο σχηματισμό 120 ανδρών, την «Adolf Hitler» Stabswache (Φρουρά του Αρχηγείου του Führer) και τον ίδιο Σεπτέμβριο του 1933 ο Hitler έδωσε στον σχηματισμό αυτό τον επίσημο τίτλο του: «Leibstandarte SS Adolf Hitler*[3]*» (Σωματοφυλακή SS «Adolf Hitler»). Στις 9 Νοεμβρίου του 1933, 10η επέτειο του Putsch του Μονάχου, οι άνδρες της «LSSAH» δίνουν τον Ιερό Όρκο προς τον Führer. Χώρος στρατωνισμού τους ορίζεται η παλιά στρατιωτική ακαδημία του* **Lichterfeld**. *Οι στολές τους είναι παρόμοιες με εκείνες του τακτικού στρατού, μόνο που φέρουν στο αριστερό μανίκι, ψηλά, τον αετό των SS (και όχι στο δεξιό στήθος) και χαμηλά μια μαύρη ταινία με τα ασημόχρωμα καλλιγραφικά γράμματα «Adolf Hitler». Η επιλογή των ανδρών που θα γίνουν μέλη της «LSSAH» είναι αυστηρότατη, ωστόσο αρκετές εκατοντάδες νέων ανδρών θα τα καταφέρουν (το θέμα της επιλογής και της εκπαιδεύσεως των μαχίμων SS θα μας απασχολήσει σε κάποιο από τα προσεχή άρθρα). Η επίλεκτος αυτή μονάδα με τον καιρό θα φθάσει τη δύναμη του ενισχυμένου μηχανοκίνητου συντάγματος και μαζί με όλες τις άλλες μονάδες των SS-VT θα αποτελέσουν τον προγονικό πυρήνα των* **Waffen SS**. *Προς το παρόν τα καθήκοντα των SS-VT είναι η παρουσία σε διάφορες τελετές, παρελάσεις και καθήκοντα ασφαλείας. Οι στρατηγοί της* **Reichswehr**[4] *(τακτικός Γερμανικός στρατός) τα αποκαλούν ειρωνικώς «σχηματισμούς παρελάσεων», χωρίς ν' αναλογίζονται πόσο γρήγορα θα αναγκαζόντουσαν να παραδεχθούν το λάθος τους. Ο ίδιος ο* **Guderian** *θα γράψει αργότερα πως «...το μεγαλύτερο επίτευγμα του* **Himmler** *ήταν η δημιουργία των SS».*

Στις 16 Απριλίου του 1935 η κυβέρνησις διατάσσει επιτέλους την επαναστρατιωτικοποίηση του Γερμανικού Έθνους. Παράλληλα, ο Führer εκδίδει διαταγή, σύμφωνα με την οποία τα SS-VT θα σχηματοποιηθούν τελείως σαν στρατιωτικός σχηματισμός, προορισμένος ν' αποτελέσει τον σκελετό μιας αμιγούς μεραρχίας των SS. Αυτή η διαταγή δυσαρεστεί φοβερά τους ανώτατους αξιωματικούς της **Reichswehr**, *οι οποίοι αρχίζουν να κινούνται έντονα προς ματαίωσιν αυτών των σχεδίων. Η δύναμίς τους ακόμα είναι τέτοια που το συγκεκριμένο πρόγραμμα καθυστερεί. Ωστόσο, ένα μηχανοκίνητο τάγμα της «LSSAH είναι αυτό που θα έχει την τιμή να περάσει πρώτο το* **Saarbrücken** *τον Μάρτιο του 1936 κατά την επανακα-*

τάληψη της προαιωνίας Γερμανικής γης της Ρηνανίας (**Rhineland**). Το Γερμανικό έθνος ξεπλένει μια μια τις ντροπές του αίσχους των Βερσαλλιών και της προδοσίας της Βαϊμάρης. Ο συμβολισμός της πρωτιάς αυτής της «LSSAH», η οποία συγκεντρώνει το απάνθισμα της Γερμανικής νεολαίας, είναι καταφανής. Παρ' όλες τις αντιξοότητες, τον πόλεμο εναντίον όλων, την επιφύλαξη και την προκατάληψη και των ίδιων των Γερμανών, την αντίδραση της πλουτοκρατίας, των μπολσεβίκων και του εβραϊσμού γενικώς, μια Νέα Τάξις ξεδιπλώνει τα λάβαρά της στη Γερμανία. Λάβαρα που απλώνονται πια και στις άλλες χώρες της Ευρώπης, όπου υπάρχουν Άριοι στον κόσμο, μεταφέροντας ένα μήνυμα ΠΙΣΤΗΣ και ΑΓΩΝΑ. Τα μάχιμα SS από 'δω και πέρα θα βρίσκονται πάντοτε στην πρώτη γραμμή αυτού του Αγώνα, συγκεντρώνοντας στις τάξεις τους κάθε συνειδητοποιημένο Άριο που θα μπορεί να σκέφτεται και να δρα ελεύθερα. Σύνθημά τους το: ΤΙΜΗ ΜΑΣ Η ΠΙΣΤΙΣ, θα συγκλονίσει την Ευρώπη και τον κόσμο όλο στα χρόνια που έρχονται.

Θεωρούμε σκόπιμο να κλείσουμε την πρώτη αυτή μικρή μας αναφορά στα Waffen SS με τον επίσημο Ύμνο τους, ο οποίος είχε πρωτοδημοσιευθεί στο τελευταίο τεύχος της Α' περιόδου της «Χρυσής Αυγής».

WHENN ALLE UNTREU WERDEN
(ΟΤΑΝ ΟΛΟΙ ΓΙΝΟΥΝ ΑΠΙΣΤΟΙ)
Επίσημος Ύμνος των SS Max Schenkendorf, 1814.

Όταν όλοι γίνουν άπιστοι
Εμείς θα παραμείνουμε πιστοί
Γιατί σ' αυτή τη γη πάντα θα υπάρχει
Ένα Λάβαρο για να υπερασπιζόμαστε
Διδάσκαλοι της Γενιάς μας
Τα Σύμβολα μιας Νέας Εποχής
Μας έμαθαν τις ανδρείες Αρετές
Πώς να πεθαίνουμε γι' αυτό που αγαπάμε

Ποτέ δεν θα εγκαταλείψουμε τον αγώνα
Αλλά πάντα θα μείνουμε όλοι μαζί
Πιστοί, σαν τις Γερμανικές βελανιδιές
Είτε λάμπει ο Ήλιος, είτε το Φεγγάρι.
Κάποια μέρα όλα θα ξεκαθαρίσουν
Και οι αδελφοί μας θα επιστρέψουν κοντά μας
Με Αγάπη και Πίστη.

Τα άστρα που ήρεμα λάμπουν τη νύχτα
Ας είναι μάρτυρές μας.
Όταν όλοι οι αδελφοί μας σιωπηλά πέσουν
Και προσκυνήσουν ψεύτικους Θεούς
Εμείς δεν θα προδώσουμε τον Όρκο μας
Θα αγωνισθούμε και θα δοξάσουμε
Το Άγιο Τρίτο Γερμανικό Ράιχ.

1. Γεννηθείς στο Μόναχο στις 7 Οκτωβρίου του 1900

2. Οι άνδρες των SS-VT αρχικώς χρησιμοποιούσαν στολές χρώματος γαιο-γκρίζου και μαύρα κράνη του 1918 με τη σβάστικα και το σήμα των SS. Επίσης, στους γιακάδες του χιτωνίου τους έφεραν δεξιά τα κεραυνοειδή διάσημα των SS (Sigrunen) και αριστερά τα διακριτικά του βαθμού τους. Σύντομα υιοθετήθηκε ο τύπος της στολής και του κράνους του τακτικού στρατού, διατηρώντας όμως τα ξεχωριστά διακριτικά του σώματος.

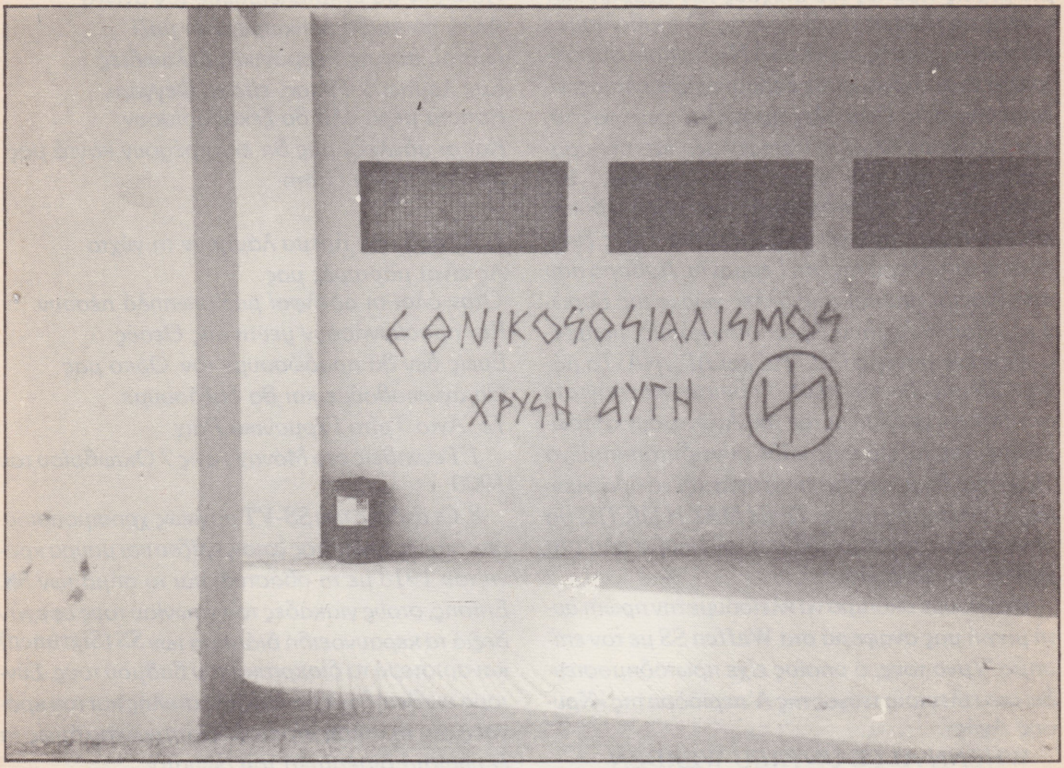
3. Επίσης, η μονάδα αυτή (κατοπινή 1η μεραρχία των Waften SS) αναφέρεται συντομογραφικώς και σαν: «LSSAH», «LAH», «Leidstandarte» ή απλώς «Adolf Hitler».

4. Ως γνωστόν, υπεράνω του ημίσεως των αξιωματικών αυτών ήταν αριστοκρατικής καταγωγής και το ποσοστό αυτό αυξανόταν ακόμη περισσότερο στις άνω του συνταγματάρχου (Oberst) βαθμίδες.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΟΜΝΗΜΟΣ

Η Αρχαία Ψυχή ζει μέσα μας Αθέλητα κρυμένη

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΗΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ότι δεν με καταστρέφει με κάνει ισχυρότερο

Είναι σίγουρο πως η αποδοχή της κοσμοθεωρίας του Εθνικοσοσιαλισμού και η ολόψυχη ένταξη στις τάξεις της κινήσεώς μας είναι ένα εγχείρημα καθοριστικής σημασίας για εκείνον που θα το αποτολμήσει. Είναι εξίσου σίγουρο πως όλοι όσοι έχουν ήδη κάνει το βήμα αυτό, είναι από κάθε άποψη ξεχωριστές προσωπικότητες. Δεν θα υπερβάλλαμε καθόλου αν λέγαμε ότι αποτελούν το καλύτερο και το πλέον αυτοσυνειδητοποιημένο τμήμα του Ελληνικού λαού, τα τελευταία άνθη που είναι σε θέση η φυλή μας ακόμη να παράγει. Είναι όμως επίσης σίγουρο ότι από τη στιγμή που κάποιος δηλώσει επώνυμα – και αυτό έχει σημασία – ότι είναι Εθνικοσοσιαλιστής, θα δέχεται σ' όλη τη ζωή του κάθε είδους πιέσεις να απορρίψει την επιλογή του αυτή και να επανέλθει στην «ομαλότητα» του αστικού βίου. Όσα γράφονται παρακάτω σκοπό έχουν να δώσουν μια αδρή εικόνα, βγαλμένη από προσωπικές εμπειρίες του γράφοντος και συναγωνιστών του, των δυσκολιών που ενδέχεται να αντιμετωπίσει όποιος θα 'θελε να γίνει συναγωνιστής μας.

Ας αρχίσουμε από εκεί που αρχίζουν όλα: από τον οικογενειακό περίγυρο. Τα πρώτα εμπόδια που θα ορθωθούν στο δρόμο του νεοεισερχομένου στην κίνησή μας θα προέλθουν απ' αυτόν. Ενδεχομένως η οικογένεια να έχει κάποιες υγιείς αρχές και κατά συνέπεια να αντιμετωπίσει με κάποια συμπάθεια τις ιδέες του Εθνικοσοσιαλισμού.

Αλλά και σ' αυτήν ακόμα την – καλύτερη – περίπτωση οι αντιδράσεις δεν θ' αργήσουν. Μόλις η οικογένεια αντιληφθεί ότι η πίστη του συναγωνιστή μας στον Εθνικοσοσιαλισμό είναι ουσιαστική και βαθειά και δεν πρόκειται για κάποια ευκαιριακή και άσκοπη εκτόνωση της νεανικής ζωτικότητας, θα βρει χίλια δυο επιχειρήματα για να τον πείσει να εγκαταλείψει την κίνηση και την ιδεολογία του. Κάθε ενέργειά του μπορεί να γίνει αφορμή προστριβών. Ο συναγωνιστής μας δεν κερδίζει τίποτα προκαλώντας την οικογένειά του, γιατί αυτό δημιουργεί εντάσεις που σε τελευταία ανάλυση φθείρουν τον ίδιο (οι ανώτερες φύσεις πάντα φθείρονται γρηγορότερα!). Ακόμη δεν κερδίζει τίποτα προσπαθώντας να πείσει τους δικούς του για την ορθότητα του Εθνικοσοσιαλισμού, «προσηλυτίζοντάς» τους έτσι κατά κάποιο τρόπο, με την ελπίδα ότι έτσι θα ξαναβρεί την ησυχία του. Στη πλειοψηφία των περιπτώσεων ο οι-

κογενειακός περίγυρος αποτελείται από άτομα μεγάλης ηλικίας (45 ετών και άνω). Σ' αυτή την ηλικία οι άνθρωποι δεν αλλάζουν αντιλήψεις, ιδιαίτερα αν είναι πλήρως αφομοιωμένοι και ταυτισμένοι με το σύστημα. Γι' αυτούς η αποδοχή τώρα μιας κοσμοθεωρίας ριζικά αντίθετης με όσα τους έμαθαν να πιστεύουν θα σημαίνει ότι όλες οι μέχρι τώρα επιλογές τους ήταν λανθασμένες. Ακόμα και ο πιο καλοπροαίρετος άνθρωπος είναι αδύνατον σ' αυτή την ηλικία να παραδεχτεί κάτι τέτοιο. Έτσι, ο συναγωνιστής μας θα φωνάζει σε αυτιά κουφών...

Τα πράγματα μπορούν να γίνουν από πολύ δύσκολα μέχρι εφιαλτικά όταν η οικογένεια του συναγωνιστή μας έχει εκ πεποιθήσεως αντιεθνικοσοσιαλιστές και «πλέρια» δημοκρατικές θέσεις. Τότε βλέπουμε καταστάσεις που ταιριάζουν απόλυτα στο δημοκρατικό ήθος: βρισιές, σωματική και ψυχολογική βία, εκδίωξη από το σπίτι και αποκληρώσεις.

Τα παραπάνω αφορούν κυρίως συναγωνιστές 15-20 χρονών που εξαρτώνται ακόμη οικονομικά από τις οικογένειές τους. Για τους μεγαλύτερους και οικονομικά ανεξάρτητους τα προβλήματα οικογενειακής φύσεως αμβλύνονται για να επανέλθουν όμως όταν θα φτιάξουν τη δικιά τους οικογένεια.

Σ' όλες τις περιπτώσεις η αντιμετώπιση των αντιδράσεων της οικογένειας θα πρέπει να συνδυάζει την ηρεμία με την απουσία οποιασδήποτε υποχωρήσεως στις ιδεολογικές θέσεις μας και στις υποχρεώσεις μας προς την κίνηση. Η άκαμπτη στάση μας, όσον αφορά τις πεποιθήσεις μας, αλλά και η από κάθε πλευρά άψογη συμπεριφορά μας προς τους ανθρώπους του οικογενειακού μας περιβάλλοντος θα μειώσουν σιγά σιγά τις επιθέσεις τους. Βέβαια, οι πλάγιες επιθέσεις και η γκρίνια δεν πρόκειται να σταματήσουν, αλλά αν βγούμε νικητές από την πρώτη αυτή αναμέτρηση τέτοια μικροπράγματα δεν θα μας επηρεάζουν. Ας μην ξεχνάμε ακόμη ότι ο οικογενειακός περίγυρος δεν είναι το καλύτερο περιβάλλον για εκτόνωση από τις πιέσεις της μεταπολεμικής κοινωνίας. Μπορούμε να εκτονωθούμε πολύ καλύτερα αλλού.

Ο συναγωνιστής που ξεπέρασε τις αντιδράσεις του οικογενειακού και στενού φιλικού περιβάλλοντος έχει κάνει ένα βήμα μπροστά. Αλλά το βήμα αυτό είναι, δυστυχώς, μικρό. Γιατί τώρα θα πρέπει να γνωρίζει ότι έχει να αντιμετωπίσει νέα προβλήματα στο χώρο της εργασίας ή της εκπαιδεύσεως. Πρέπει να πούμε εδώ ότι με δεδομένη την αδυναμία της κινήσεώς μας να οργανώσει δικό της συνδικαλιστικό κίνημα, αδυναμία που οφείλεται στο παλιό πρόβλημα της πενιχρότητας των υλικών μέσων, δεν υπάρχει λόγος να ακολουθήσουμε επιθετική τακτική στους χώρους αυτούς. Με κανένα τρόπο όμως δεν πρέπει να αφήνουμε αναπάντητες τις προκλήσεις των διαφόρων φοιτητοπατέρων, εργατοπατέρων κ.τ.λ, και πολύ περισσότερο δεν πρέπει π ο τ έ να τους αφήσουμε να μας τρομοκρατήσουν τόσο, ώστε σε δημόσια συζήτηση μαζί τους να αρνηθούμε την ιδεολογία μας. Η σθεναρή στάση μας θα έχει αποτέλεσμα να κερδίσουμε τη συμπάθεια των πιο υγιών στοιχείων των χώρων αυτών από τους οποίους στο μέλλον ίσως προέλθουν νέοι συναγωνιστές για την κίνηση. Αλλά ακόμη κι αν δεν συμβεί κάτι τέτοιο, ένας κύκλος υποστηρικτών γύρω μας θα μας δώσει πλεονεκτήματα.

Είναι όμως φανερό ότι δεν θα πρέπει να αποκλείσουμε την περίπτωση κάποιοι από εμάς να αντιμετωπίσουν κάποια δεδομένη στιγμή την πόλυση ή την αποβολή τους σαν συνέπεια των ιδεολογικών πεποιθήσεών τους. Όταν συμβεί κάτι τέτοιο, εννοείται ότι θα πρέπει να το αντιμετωπίσουμε σαν Εθνικοσοσιαλιστές και να πετάξουμε κατάμουτρα στους μαζανθρώπους της διευθύνσεως τη χλεύη μας και τη περιφρόνησή μας.

Συναγωνιστές, πρέπει να γίνει κατανοητό ότι οι δηλώσεις μετάνοιας στις περιπτώσεις αυτές είναι μια νίκη του εχθρού μας και μια ταπείνωση του εαυτού μας. Στο κάτω κάτω είναι τόσο τρομερό πράγμα η απώλεια της δουλειάς μας ή της θέσεώς μας σε ένα εκπαιδευτικό ίδρυμα; Σε όσους απαντήσουν καταφατικά θα υπενθυμίσω ότι κάποτε δεκαπεντάχρονα παιδιά έδιναν χωρίς δισταγμό τη ζωή τους για τον Εθνικοσοσιαλισμό. Και σε όσους και πάλι αντιτείνουν το χιλιομασημένο επιχείρημα ότι οι «καιροί ήταν διαφορετικοί» κ.τ.λ. έχω να πω ότι τους «καιρούς» τους κάνουν οι άνθρωποι και ότι θα πρέπει να έρθει κάποτε επιτέλους η ώρα που οι σημερινοί καιροί του μαζανθρώπου να δώσουν τη θέση τους στη Νέα Εποχή του Εκλεκτού Δημιουργού.

Τα πράγματα όμως δεν είναι και τόσο μαύρα, τελικά. Η σημερινή κοινωνία δεν είναι σε θέση να αναλάβει οποιασδήποτε μορφής ριζική δράση. Έτσι, για τον Εθνικοσοσιαλιστή που έχασε τη δουλειά του ή τη θέση του σε κάποια σχολή, δεν συνέβη και καμμιά ανεπανόρθωτη καταστροφή. Μπορεί πάντα να βρει αλλού δουλειά ή να γραφτεί σε κάποια άλλη σχολή. Και μπορεί ακόμη να εκτονωθεί προξενώντας προβλήματα σε όσους τον απέλυσαν ή τον διέγραψαν. Αυτό βέβαια δεν θα γίνει με άμεσο τρόπο· τα μαντρόσκυλα του συστήματος θα ήταν πολύ ευχαριστημένα αν τους δίναμε τέτοιες ευκαιρίες για να περιορίσουν την ελευθερία μας. Όχι, υπάρχουν πολλοί πλάγιοι τρόποι που οποιοσδήποτε με λίγη εξυπνάδα μπορεί να κάνει τη ζωή του αντιπάλου του εφιαλτική. Και οι Εθνικοσοσιαλιστές είναι ιδιαίτερα ευφυείς

άνθρωποι...

Το σημερινό σύστημα της ασυδοσίας αφήνει ελεύθερο τον οποιονδήποτε να λέει και να διαδίδει ότι θέλει. Εκτός από τους Εθνικοσοσιαλιστές. Έτσι, ερχόμαστε στα προβλήματα που ο Εθνικοσοσιαλιστής θα αντιμετωπίσει ερχόμενος σε αντιπαράθεση με το σημερινό κράτος και με τους κατασταλτικούς μηχανισμούς του. Πρέπει να γίνει σε όλους μας κατανοητό ότι το σημερινό σάπιο κράτος και τα μαντρόσκυλά του ενδιαφέρονται ιδιαίτερα για μας. Και δεν θα μπορούσε να είναι διαφορετικά αφού γνωρίζουν ότι η μοναδική απειλή για τη σημερινή τάξη πραγμάτων προέρχεται από την κίνησή μας. Γνωρίζουν ότι το παρακμιακό και αντιφυσικό οικοδόμημα που τους θρέφει δεν θα ανατραπεί ούτε από τους τρομοκράτες, ούτε από τους αναρχικούς, ούτε φυσικά από τους γελοίους χαφιεδάκους της ακροδεξιάς που με περισσή θρασύτητα αυτοαποκαλούνται «εθνικιστές». Γνωρίζουν ότι θα πρέπει οπωσδήποτε να κρατήσουν την απήχηση και επιρροή της κινήσεώς μας σ' έναν περιορισμένο κύκλο, αφού δεν μπόρεσαν να την εξαφανίσουν εντελώς. Θα συνεχίσουν αναμφίβολα τις προσπάθειες να μας εξαφανίσουν, αλλά είναι φορτωμένοι με μερικά πολύ σημαντικά μειονεκτήματα. Είναι, βέβαια, πάρα πολύ δυνατοί και έχουν όλα τα μέσα στη διάθεσή τους, αλλά ταυτόχρονα είναι τρομερά δυσκίνητοι και αφάνταστα ηλίθιοι. Μπλεγμένοι σε πολύπλοκες νομικές διαδικασίες, κατακερματισμένοι σε διάφορες υπηρεσίες που είναι αδύνατον να συντονιστούν καλά μεταξύ τους και μαστιζόμενοι από την έλλειψη φαντασίας, την αδιαφορία και από την πραγματικά απίστευτη βλακεία των εκτελεστικών τους οργάνων, οι αρχιυπηρέτες του συστήματος σκέφτονται ότι ίσως χάσουν αντί να κερδίσουν από ένα αποφασιστικό χτύπημα εναντίον μας. Τι θα συνέβαινε π.χ. αν μας συνελάμβαναν όλους και μας δίκαζαν με οποιαδήποτε κατηγορία τους κατέβαινε; Παρ' όλο που θα το 'θελαν αναμφίβολα πάρα πολύ δεν θα μπορέσουν να επαναλάβουν τα «λαοδικεία του βουνού» του Ε.Λ.Α.Σ. Ακόμη και οι πιο διεφθαρμένοι δικαστές θα χρειαστεί να στηριχτούν σε κάποια αποδεικτικά στοιχεία προκειμένου να επιτύχουν την καταδίκη μας. Και τέτοια αποδεικτικά στοιχεία που να στοιχειοθετούν την ενοχή μας για οποιαδήποτε αδίκημα δεν πρόκειται να βρουν, γιατί απλούστατα δεν υπάρχουν. Διακινδυνεύουν να κερδίσουμε αφάνταστα σε δημοσιότητα και προβολή.

Το σύστημα, λοιπόν, δύσκολα θα αποφασίσει να προχωρήσει σ' ένα οριστικό ξεκαθάρισμα λογαριασμών μαζί μας, όσο βέβαια οι δραστηριότητές μας περιορίζονται, λόγω αντικειμενικών δυσκολιών, σε έναν μικρό σχετικά κύκλο ανθρώπων. Προτιμά να μας κρατά διαρκώς στο περιθώριο, ρίχνοντάς μας συνεχώς λάσπη με τα παντοδύναμα μέσα προπαγάνδας του και αποστερώντας μας από κάθε υλικό πόρο. Ελπίζει έτσι να μας κάνει να διαλυθούμε από μόνοι μας, υποδαυλίζοντας παράλληλα, αν μπορέσει, τυχόν εσωτερικές διενέξεις. Οι ελπίδες του είναι βάσιμες γιατί στο παρελθόν κατέστρεψε πολλές γνήσια πατριωτικά κινήσεις με τον τρόπο αυτό. Στα υπέρ μας είναι όμως ότι στον «Λαϊκό Σύνδεσμο» δεν υπάρχουν ούτε εσωτερικές διενέξεις, ούτε χαφιέδες που θα μπορούσαν να τις υποδαυλίσουν.

Εάν όμως είναι λίγο απίθανο το σύστημα να επιχειρήσει κάτι β ρ α χ υ π ρ ό θ ε σ μ α εναντίον ολόκληρης της κινήσεως, είναι πολύ πιθανό μεμονωμένοι συναγωνιστές να ενοχλούνται από τα μαντρόσκυλά του που, δρώντας με δικιά τους πρωτοβουλία, ελπίζουν σε κανένα γαλόνι παραπάνω για την ηρωική τους δράση «ενάντια στους υπονομευτές των δημοκρατικών μας θεσμών». Έτσι, δεν θα πάψουν τα φαινόμενα που όλοι λίγο πολύ γνωρίζουμε από πρώτο χέρι και για τα οποία θα πρέπει να είμαστε πάντοτε προετοιμασμένοι: συναγωνιστές προσάγονται στα αστυνομικά τμήματα για «εξακρίβωση στοιχείων», συλλαμβάνονται επειδή... κολλούν αυτοκόλλητα, ακούν τους χαρακτηριστικούς θορύβους της παρακολουθήσεως στο τηλέφωνό τους και βλέπουν την αλληλογραφία τους να έρχεται ανοιγμένη ή να μην έρχεται καθόλου. Όλες αυτές οι γελοίες προσπάθειες τρομοκρατήσεώς μας δεν πρέπει να μας πτοούν. Αλλά ας υποθέσουμε και ότι κάποιος από εμάς προσάγεται στο δικαστήριο με την κατηγορία της «αφισσορύπανσης» ή της «εξύβρισης δια του τύπου» για κάποιο άρθρο που μπορεί να έγραψε στο περιοδικό. Σπουδαία τα λάχανα! Βλέπετε, η Ελλάδα είναι μια πολύ καθυστερημένη χώρα και οι ποινές που προβλέπονται για τέτοιες περιπτώσεις είναι μικρές. Αντίθετα, στις προοδευμένες χώρες της Ευρώπης και ιδιαίτερα στην «Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας», της οποίας το καθεστώς έχουν πρότυπο και στη χώρα μας πολλοί ηλίθιοι δημοκράτες, οι νόμοι είναι έτσι φτιαγμένοι ώστε να εξουδετερώνουν κάθε Εθνικοσοσιαλιστική προσπάθεια και να εξοντώνουν ψυχικά και φυσικά τους φορείς της. Έτσι, ακόμη και μια υποψία Εθνικοσοσιαλιστικών θέσεων σε κάποιο φυλλάδιο ή ομιλία είναι αρκετή για να διωχθεί ο συντάκτης ή ο ομιλητής με βάση τους νόμους - λαιμητόμους «περί εξυμνήσεως του Εθνικοσοσιαλισμού». Με βάση αυτούς τους δύο νόμους βρίσκονται αυτή τη στιγμή στις φυλακές χ ι λ ι ά δ ε ς (δεν είναι υπερβολή!) αθώοι που κάποια στιγμή της ζωής τους εξέφρασαν την αντίθεσή τους στο τερατώδες μεταπολεμικό σύστημα. Αυτά παρεμπιπτόντως και για να γίνει κατανοητό σε όλους μας πως μια «εναρμό-

νιση της Ελληνικής ποινικής νομοθεσίας με την αντίστοιχη προηγμένων χωρών» εν όψει της «μεγάλης ειρηνικής ευρωπαϊκής επαναστάσεως του 1992» θα σημάνει μια νέα εποχή οργανωμένων διωγμών εναντίον των δυνάμεων που αντιτίθενται στο σύστημα.

Όλα τα παραπάνω εμπόδια που βρίσκονται στο δρόμο των Εθνικοσοσιαλιστών στη σύγχρονη Ελληνική κοινωνία (οικογένεια, εργασιακός περίγυρος, δυνάμεις καταστολής) δεν είναι βέβαια τίποτα μπροστά στις δυνάμεις που διαθέτει ένας πραγματικός ζηλωτής της θρησκείας του 20ου αιώνα, αλλά μπορεί ορισμένες φορές να φαίνονται ανυπέρβλητα γι' αυτόν που πρωτοεντάσσεται στις τάξεις μας ή ακόμα και σ' αυτόν που έχει ήδη κάποιο χρόνο μαζί μας και συνεπώς νομίζει ότι έχει εξοικειωθεί με την καινούργια πραγματικότητα μέσα στην οποία καλείται να ζήσει. Ας μην κρυβόμαστε, η κοινωνία των ημερών μας, η σάπια κοινωνία του συστήματος είναι ένας τόπος εχθρικός προς κάθε τι το ανώτερο, μεγάλο και υγιές, και συνεπώς εχθρικός προς τον Εθνικοσοσιαλισμό. Έτσι, υπάρχουν φορές όπου ακόμα και ένας πραγματικός συναγωνιστής μπορεί να περάσει περιόδους αμφιβολιών και κάμψεως.

Η διαβίωση μέσα σ' ένα περιβάλλον παρακμής και παράνοιας όπου όλες οι υγιείς αξίες καθυβρίζονται, όπου μια καλά ενορχηστρωμένη χορωδία, αυτή των μέσων μαζικής ενημερώσεως, μας επαναλαμβάνει σε όλους τους τόνους και σ' όλες τις κλίμακες πως ο Εθνικοσοσ.αλισμός είναι το ύψιστο κακό και οι Εθνικοσοσιαλιστές οι πλέον ειδεχθείς εγκληματίες, μπορεί να κάνει τις αμφιβολίες να εξελιχθούν σε μια πραγματική κρίση. Ο συναγωνιστής που την υφίσταται κλονίζεται ψυχικά και πνευματικά. Δεν ξέρει πια τι να πιστέψει. Η προηγούμενη αποδοχή του Εθνικοσοσιαλισμού και η συνεπαγόμενη αποκάλυψη πολλών αληθειών αποκλείει την ολόψυχη επανένταξή του στο σύστημα σαν ένα άβουλο πιόνι του. Αλλά και η συνεχής επίθεση του συστήματος έχει κλονίσει την πίστη του. Τι να κάνει;

Στο ερώτημα αυτό μόνο ο ίδιος μπορεί να βρει την απάντηση. Εμείς οι συναγωνιστές του μικρή μόνο βοήθεια μπορούμε να του προσφέρουμε, υποκρινόμενοι ίσως (αν το «υποκρινόμενοι» είναι η σωστή έκφραση) ότι δεν καταλαβαίνουμε ότι περνά κρίση και εντείνοντας τις προσπάθειές μας για περισσότερη δουλειά και για ακόμη πιο σιδερένια πειθαρχία στους κόλπους της κινήσεως. Είναι αυτός ο ίδιος που θα βρει μ ό ν ο ς τ ο υ διέξοδο από την προσωπική του κρίση. Το 1982 λέγαμε: «Ακόμη και όταν οι μάζες φαίνονται να συμμετέχουν σ' αυτό το ξέφρενο παραλήρημα δυνάμεως του ανθρωπίνου γίγνεσθαι, ακόμη και τότε οι πραγματικοί Εθνικοσοσιαλιστές είναι λίγοι, πολύ λίγοι και ο καθ' ένας απ' αυτούς μόνος του, μόνος απέναντι στον εαυτό του». Σήμερα, περισσότερο από ποτέ άλλοτε, είναι φανερό ότι ο Εθνικοσοσιαλισμός είναι τελικά μια προσωπική υπόθεση, ένας δρόμος τον οποίο ο καθένας μας παίρνει μόνος του και τον συνεχίζει μόνος του, αντλώντας δυνάμεις από τον εαυτό του για να ξανασηκωθεί όταν πέφτει. Αν λοιπόν ο συναγωνιστής μας έχει έρθει σ' εμάς με την πρόθεση να ακολουθήσει τον δρόμο αυτό μέχρι το οποιοδήποτε τέλος του και όχι για να ικανοποιήσει μια νοσηρή περιέργεια ή για να κάνει το χόμπυ του της ριζοσπαστικής πολιτικής δράσεως, (όπως άλλοι π.χ. συλλέγουν νομίσματα ή συναρμολογούν αεροπλανάκια), αυτοϊκανοποιούμενος στη σκέψη ότι ανήκει σ' έναν χώρο που είναι το «κάτι άλλο» στο σημερινό Ελληνικό πολιτικοκοινωνικό προσκήνιο, αν τελικά έχει απορρίψει κάθε ιδιοτέλεια, τότε είναι βέβαιο ότι θα ξεπεράσει την προσωπική του κρίση και θα βγει απ' αυτήν δυνατότερος. Αντλώντας δύναμη από φωτεινά παραδείγματα της ιστορίας, υποκινούμενος και από τον εγωισμό του (ένα χαρακτηριστικό που δεν είναι κατ' ανάγκη αρνητικό για έναν Εθνικοσοσιαλιστή· ο εγωισμός δεν ταυτίζεται πάντα με την ιδιοτέλεια), θα καταλάβει την μικρότητα των οποιωνδήποτε προσωπικών προβλημάτων του. Και θα μπει στο κανάλι εκείνο που θα τον ξαναφέρει μαζί μας.

Η διαδικασία αυτή είναι επίπονη και συνήθως παίρνει κάποιο χρόνο. Ο συναγωνιστής μας όμως διαθέτει τα όπλα που θα του επιτρέψουν να πολεμήσει νικηφόρα στον προσωπικό του εσωτερικό πόλεμο. Η θέληση είναι σίγουρα ένα χαρακτηριστικό που το διαθέτει σε βαθμό πολύ αξιόλογο. Δεν θα μπορούσε να είναι διαφορετικά, αφού αποφάσισε να παραμερίσει τα προβλήματά του και να ενταχθεί στις τάξεις μας. Έτσι, θα πρέπει να κάνει πράξη αυτή τη θέλησή του, μεταστοιχειώνοντάς την σε μια άκαμπτη αυτοπειθαρχία με βάση την οποία θα οργανώσει τη ζωή του. Μπροστά του θα πρέπει να βλέπει πάντοτε το ανώτερο πρότυπο προς το οποίο ολοένα θα τείνει, το πρότυπο του νέου Εκλεκτού Δημιοργού. Τέλειωσαν πια οι άσκοπες βόλτες, οι ηλίθια χαμένες ώρες από δω και από κει, σε καφετέριες και μπιλιάρδα, η αποχαυνωτική επίδραση της τηλεόρασης και της «ντισκοτέκ». Τώρα πια όταν δεν ασχολείται με τις υποθέσεις της κινήσεως είοναι αφοσιωμένος στην εργασία του. Οποιαδήποτε δουλειά κάνει θέλει να την κάνει τέλεια και να υπε:έχει απ' όλους τους συναδέλφους του. Έχει φιλοδοξίες για το επάγγελμά του. Αυτό δεν το κάνει επειδή θέλει να γίνει ένας επιτυχημένος χρυσωμένος δούλος του συστήματος. Αντίθετα, το βλέπει σαν μια πρόκληση, σαν ένα παιχνίδι: να δείξει στους ανασφαλείς ανθρωπάκους του συστήματος ότι οι Εθνικοσο-

σιαλιστές μπορούν να είναι πρώτοι σε όλα αν το θελήσουν. Τα χρήματα τα βλέπει μόνο σαν ένα μέσο για να κάνει τη ζωή του πιο άνετη και κατά συνέπεια για να μπορεί να ασχοληθεί απερίσπαστος με την ιδεολογία του. Ποτέ δεν είναι σκοπός του να κερδίσει όλο και περισσότερα χρήματα· εξάλλου, οι υλικές του ανάγκες είναι περιορισμένες. Χλευάζει το σημερινό παρανοϊκό οικονομικό σύστημα που στηρίζεται στην όλο και μεγαλύτερη κατανάλωση και στην όλο και μεγαλύτερη παραγωγή σκουπιδιών.

Τις κοινωνικές του σχέσεις ο Εθνικοσοσιαλιστής τις διαφοροποιεί. Όταν βρίσκεται μεταξύ συναγωνιστών είναι ανοιχτός, ευχάριστος και οι σχέσεις του μαζί τους στηρίζονται σε πραγματική ειλικρίνεια και εγκαρδιότητα. Όταν αντιμετωπίζει όμως ολόκληρο τον υπόλοιπο κοινωνικό περίγυρο είναι αναγκασμένος να αμυνθεί απέναντι στις παντοειδείς παγίδες που μπορεί να του στήσουν οι υποκριτές και υστερόβουλοι μαζάνθρωποι, οι οποίοι όταν πρόκειται να αποκομίσουν οφέλη, γίνονται όχι μόνον υποκριτές και ηθοποιοί μεγάλης κλάσεως, αλλά και την ίδια τη μάνα τους πουλούν. Ο Εθνικοσοσιαλιστής παίζει μαζί τους. Είναι ευγενικός και τυπικός, αλλά απόμακρος και πάντα λιγομίλητος. Δεν είναι περίεργο που τους περισσότερους από εμάς ο περίγυρός μας μας έχει χαρακτηρίσει «ψυχρούς» και «αντικοινωνικούς». Παραβλέποντας το γεγονός ότι η «αντικοινωνικότητα» μέσα σε μια τέτοια κοινωνία μάλλον ως αρετή θα πρέπει να εκληφθεί, επισημαίνουμε ότι αυτή η άρνησή μας να μετάσχουμε σε κοινωνικές διαδικασίες που δεν έχουν τίποτα το κοινό με τον Εθνικοσοσιαλισμό και να αφομοιωθούμε από αυτές, είναι η καλύτερη εγγύηση για τη διατήρησή μας ως μαχόμενου πυρήνα και για την μελλοντική αναγέννηση του Εθνικοσοσιαλισμού σε πολιτικό πια επίπεδο.

Παράλληλα με τις δραστηριότητές του στην κίνηση, ο Εθνικοσοσιαλιστής οφείλει να επιδιώκει τη συνεχή αυτοβελτίωσή του σε όλους τους τομείς. Οφείλει να μελετά ακατάπαυστα οτιδήποτε έχει σχέση με την ιδεολογία μας. Οφείλει να γνωρίζει όσο το δυνατόν περισσότερα για εκείνους τους τομείς της γνώσεως που άπτονται άμεσα της κοσμοθεωρίας του: την Βιολογία, την Φιλοσοφία, την Τέχνη και την ιστορία της, την Ιστορία. Τέλος, οφείλει να βρίσκεται στην καλύτερη δυνατή φυσική κατάσταση. Αυτό είναι ένα σημείο στο οποίο όσο έμφαση και να δώσουμε, πάλι λίγη θα είναι. Το σύστημα των καιρών μας αποξένωσε τον Λευκό Άνθρωπο από τη φύση, τον περιόρισε ασφυκτικά μέσα στις μεγάλες πόλεις και του επιβάλλει όλο και περισσότερες αρνητικές επιδράσεις στο σώμα του, από τα νοθευμένα τρόφιμα ως την ατμοσφαιρική ρύπανση και από τις ακτινοβολίες ως το αλκοόλ. Αυτοί που θέλουν να ελευθερώσουν τον λαό μας πρέπει ν' αντιδράσουν σ' όλα αυτά και να κάνουν πράξη οι ίδιοι τα πρότυπα της υγείας και της δυνάμεως. Ακόμη και το πιο φωτεινό μυαλό δεν μπορεί να κάνει πολλά πράγματα χωρίς να συνοδεύεται από ένα σώμα που θα είναι σε θέση να πραγματοποιήσει τα οράματά του.

Έχοντας σαν οδηγό του την πυρωμένη επιθυμία να γίνει όσο το δυνατόν πιο τέλειος, ο συναγωνιστής μας θα ξεπεράσει όλα του τα προβλήματα και θα ξανάρθει κοντά μας πιο δυνατός, πιο ακμαίος και περισσότερο σοφός. Η ρήση του μεγάλου Νίτσε που έχει για τίτλο του τούτο το σημείωμα, έχει χρησιμοποιηθεί από κάθε λογής ανίδεους που θεώρησαν καλό να την βάζουν οπουδήποτε. Όμως, για τον συναγωνιστή μας θα εκφράζει ακριβώς τον νικηφόρο αγώνα του, θα έχει γραφεί μόνο γι' αυτόν:

«Ότι δεν με καταστρέφει με κάνει ισχυρότερο»...

ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙΤΕ ΣΤΗΝ ΑΥΤΑΠΑΤΗ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ
ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙΤΕ ΣΤΙΣ ΔΕΞΙΕΣ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΕΡΕΣ
ΕΠΙΛΟΓΕΣ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΜΝΗΜΕΣ

3.4.1770: Ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης εις την υπαγόρευση των απομνημονευμάτων του στον Γ. Τερτσέτη, λέγει: «Εγεννήθηκα εις τα 1770, Απριλίου 3, την δευτέραν της Λαμπρής... Εγεννήθηκα εις ένα βουνό, εις ένα δένδρο αποκάτω, εις την παλαιάν Μεσσηνίας, ονομαζόμενου Ραμαβούνι».

10.4.1821: Ανήμερα της Λαμπρής, οι γενίτσαροι, μαζί με μαινόμενο όχλο Τούρκων και Εβραίων, εισορμούν στο Πατριαρχείο της Κωνσταντινουπόλεως, συλλαμβάνουν τον Πατριάρχη Γρηγόριο Ε' και τον οδηγούν στην αγχόνη. Οι Εβραίοι, μετά από τρεις ημέρες, θα αγοράσουν το λείψανο του Πατριάρχη για να το σύρουν στις οδούς της Κωνσταντινουπόλεως και να το πετάξουν στη Θάλασσα, αφού το δέσουν με ένα ογκώδη λίθο.

23.4.1821: Ο Αθανάσιος Διάκος ως νέος Λεωνίδας αντιμετωπίζει, κοντά στα στενά των Θερμοπυλών, τον στρατό του Ομέρ Βρυώνη. Ο Διάκος παρέμεινε με 50 παλικάρια στη γέφυρα της Αλαμάνας όπου οι Τούρκοι τον αιχμαλώτισαν τραυματισμένο.

Την επομένη ημέρα τον οδήγησαν στον Ομέρ Βρυώνη ο οποίος απόρησε πώς τον είχαν πιάσει ζωντανό. Η απάντηση του αθάνατου ήρωα ήταν: «αν ήξερα ότι δεν θα σκοτωνόμουν θα κρατούσα ένα φυσέκι και για μένα».

Στη συνέχεια, οι πρόγονοι των συμμάχων μας εις το ΝΑΤΟ τον έκαψαν ζωντανό. Θρυλικό έμεινε το δίστιχο που αυτοσχεδίασε ο ήρωας λίγο πριν πεθάνει: «Για ιδές καιρό που διάλεξε ο Χάρος να με πάρει, τώρα π' ανθίζουν τα κλαριά και βγάζει η γης χορτάρι».

23.4.1827: Ο Στρατάρχης της Ρούμελης, Γεώργιος Καραϊσκάκης, τραυματίζεται στις 21.4 στη μάχη του Φαλήρου και πεθάνει μετά από δύο μέρες, ανήμερα της γιορτής του.

Ο ήρωας πριν πεθάνει πρόλαβε να πει στα παλικάρια του «Εγώ πεθαίνω, όμως εσείς να είστε μονιασμένοι και να βαστάξετε την Πατρίδα». Το πλήγμα διά τους επαναστατημένους Έλληνες ήταν τεράστιο. Ο Κολοκοτρώνης μόλις έμαθε τον χαμό του τον μοιρολόγησε σαν γυναίκα. Μικρό δείγμα της γενικής αναγνωρίσεως του Καραϊσκάκη είναι ότι μετά από οκτώ χρόνια, κατά την ανακομιδή των οστών του Μεγάλου ήρωος, έβγαλε τον Μεγαλόσταυρο από το στήθος του και τον εναπόθεσε στο λείψανο λέγοντας: «Αφήνω αυτόν διά παντός εις τον οίκον σου ανεξάλειπτον μνήμην της προ σε του Έθνους ευγνωμοσύνη».

6.4.1841: Ο Αρχηγός του Αγγλικού Στόλου που ναυλοχούσε εις την Κρήτη, υποδέχεται επιτροπή των Κρητών επαναστατών με γενικό σημαιοστολισμό και τιμητικούς κανονιοβολισμούς και τους υποδεικνύει τη σύσταση ηγεμονίας υπό την προστασία της Αγγλίας. Η περήφανη απάντηση των Κρητών ήταν: «Δεν θέλουμε ούτε Άγγλους ούτε ηγεμονίες. Θέλουμε την ένωση της πατρίδος μας με την ελεύθερη Ελλάδα».

5.4.1897: Η Τουρκία κηρύσσει τον πόλεμο κατά της Ελλάδος.

10.4.1910: Ο Περικλής Γιαννόπουλος, «αποχαιρετά τους φίλους του διά μακρινόν δήθεν ταξίδι, ρίπτεται έφιππος εις την θάλασσαν και εν μέσω πελάγει μ' έναν πυροβολισμόν εις τον κρόταφον αφανίζεται "θαλασσοκτονήσαν"...».

Ο Μεγάλος Ελληνολάτρης αγωνιστής αυτοκτονεί στην παραλία της Ελευσίνας. Απογοητευμένος από τη μικρή ανταπόκριση που βρήκε μετά από το τελευταίο του βιβλίο «Έκκλησις προς το Πανελλήνιον κοινόν» προτίμησε να αποσυρθεί.

Οι Έλληνες της «Μπελ Επόκ» δεν ήσαν έτοιμοι (παρ' όλες τις γενναιότητες και το μεγαλείο των απελευθερωτικών αγώνων του '12-'13) να ακολουθήσουν τον δρόμο της εκ θεμελίων εθνικής αναμορφώσεως που τους έδειχνε ο Γιαννόπουλος. Πεποίθηση του Γιαννόπουλου ήταν ότι η ιερή γη που τον ενέπνευσε θα εμπνεύσει και άλλους στο μέλλον. Για μας τους Εθνικοσοσιαλιστές ο Π. Γιαννόπουλος είναι ο πρόδρομος της σύγχρονης Ελληνικής Εθνικοσοσιαλιστικής σκέψεως.

Η οργάνωσίς μας ΛΑΪΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ - ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ έχει τιμήσει με παλαιότερες εκδηλώσεις στα γραφεία μας τον Περικλή Γιαννόπουλο, καθώς και με την έκδοση του βιβλίου του Ν.Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΥ «Περικλής Γιαννόπουλος, ο Απολλώνειος λόγος».

4.4.1913: Ο έφεδρος ανθυπολοχαγός Εμ. Αργυρόπουλος και ο οπλαρχηγός Κων. Μάνος, με το αεροπλάνο τους καταπίπτουν στην περιοχή του Λαγκαδά. Είναι οι πρώτοι πεσόντες της Πολεμικής μας Αεροπορίας.

28.4.1921: Ο Ελληνικός Στρατός, που κατέχει τη θέση Εσκή Σεχήρ - Πολατλή, αποκρούει σφοδρή τουρκική επίθεση και προξενεί τεράστιες απώλειες εις τον εχθρό.

6.4.1941: Αρχίζουν οι πολεμικές ενέργειες στα Ελληνοβουλγαρικά σύνορα, προκειμένου ο Γερμανικός Στρατός να εκδιώξει από τα εδάφη μας τους Εγγλέζους. Το ίδιο πρωί στο Βερολίνο ο Γερμανός υπουργός των Εξωτερικών Φον Ρίμπεντροπ καλεί στο γραφείο του τους δημοσιογράφους και τους ανακοινώνει:

«Η Βρετανία ετοιμάζεται να διαπράξει νέον έγκλημα εναντίον της Ευρώπης. Σημαντικαί βρετανικαί δυνάμεις απεβιβάσθηκαν εις την Βαλκανικήν Χερσόνησον. Μία τυφλωμένη κυβέρνησις εις τας Αθήνας και μία κλίκα συνωμοτών κρατά εις την διάθεσιν της ολόκληρον το έδαφος της Ελλάδος και της Γιουγκοσλαβίας, ως πεδίον προσπελάσεως εναντίον της Γερμανίας... Ήδη απαντά πλέον ο Φύρερ. Από της πρωίας σήμερον βαδίζει ο Γερμανικός Στρατός διά να δώσει εις τους Άγγλους και τους συνωμότας το απαραίτητον μάθημα».

Ο Φύρερ εις την ημερήσια διαταγή του προς τα στρατεύματα που επιτίθενται στην Γραμμή Μεταξά, διευκρινίζει ότι: «Ο Αγών επί του ελληνικού εδάφους δεν είναι πόλεμος εναντίον της Ελλάδος, αλλά εναντίον του γενικού εκείνου εχθρού, ο οποίος — όπως ακριβώς προ ενός έτους εις τον ακρότατον βορράν της Ευρώπης — προσπαθή ήδη εις τον νοτιώτατον αυτής σημείον να ανατρέψη τας τύχας του πολέμου αυτού. Οι Γερμανοί απησχόλησαν διά την εκστρατεία εναντίον των Άγγλων στην Ελλάδα 32 συνολικά μεραρχίες, καθυστερώντας και την έναρξη του σχεδίου Βαρβαρόσσα, της εκστρατείας δηλαδή κατά της Μπολσεβικικής Ρωσίας. Πράγμα που παρεδέχθη και ο ίδιος ο Φύρερ στις 15.2.45.

»Κι αν δεν ήταν οι δυσκολίες που μας δημιουργήθηκαν από τους Ιταλούς και την πλίθια εκστρατεία τους στην Ελλάδα, θα είχα επιτεθεί στη Ρωσία μερικές εβδομάδες νωρίτερα!"Τέλος, κατά τη διάρκεια της μάχης των οχυρών οι υπερασπιστές τους έδειξαν ανδρειότητα τέτοια που οι Γερμανοί παρέτασαν έξω από την είσοδο κάθε οχυρού που έπεφτε τιμητική φρουρά προς επιθεώρηση από τους Έλληνες αξιωματικούς!! Εξάλλου, ο ίδιος ο Φύρερ στον λόγο του στο Ράχσταγ, στις 8.5.1941, θα πει:

«...ο Έλλην στρατιώτης επολέμησεν ομοίως με παράτολμον θάρρος και υψίστην περιφρόνησιν προς τον θάνατον. Εσυνθηκολόγει τότε μόνον, όταν πάσα περαιτέρω αντίστασις απέβαινεν αδύνατος και επομένως ματαία».

1.4.1955: Ξεσπάει στην Κύπρο η επανάσταση για την αποτίναξη του Αγγλικού ζυγού και την ένωση με τη Μητέρα Ελλάδα. Η οργάνωσις ΕΟΚΑ (Εθνική Οργάνωση Κυπριακού Αγώνος), υπό τη φωτισμένη αρχηγία του Γεωργίου Γρίβα Διγενή, δίνει τον υπέρ πάντων αγώνα. Οι Κύπριοι αγωνιστές και ιδιαίτερα οι νέοι δίνουν τη μάχη της ελευθερίας. Εμπόδιο στον τίμιο αγώνα τους εκτός από την Αγγλική υπεροπλία θα σταθούν οι Έλληνες και Κύπριοι πολιτικάντηδες, καθώς και η εκ των προτέρων δεδομένη προδοτική στάση των κομμουνιστών. Ας μην ξεχνάμε ότι οι «σύντροφοι» του ΑΚΕΛ ήσαν εκείνοι που μέσω του Ραδιοφωνικού Σταθμού Μόσχας, πρόδωσαν την ταυτότητα του Διγενή. Ο Αγώνας της ΕΟΚΑ (πρότυπο επιτυχούς ανταρτοπολέμου διεθνώς) δικαιώνει τους από αιώνες πόθους για ελευθερία. Δυστυχώς, τον Οκτώβριο του 1955 πεθαίνει οι Παπάγος και ανοίγεται ο δρόμος στον Εθνοπροδότη Καραμανλή, που μαζί με τον Παπα Μούσκο Μακάριο, Αβέρωφ και ΣΙΑ οδηγούν την ελληνική Κύπρο μας στη προδοτική συμφωνία της Ζυρίχης στα 1959. Συμφωνία που η σημασία της μόνο με τη Μικρασιατική καταστροφή του 1922 μπορεί να παραλληλισθεί.

Για άλλη μια φορά το εθνοκτόνο δημοκρατικό σύστημα και οι μαριονέτες του ανοίγουν την κερκόπορτα στον εχθρό. Γιατί η Ζυρίχη του 1959 οδηγεί κατευθείαν στην τουρκική εισβολή στην Κύπρο στα 1974. Και τη διαιώνιση ενός δήθεν εθνικού προβλήματος, του Κυπριακού, αντικείμενου πλέον ύποπτων παζαριών με τους εχθρούς του Έθνους. Για μας τους Έλληνες Εθνικοσοσιαλιστές, δεν υπάρχει θέμα εθνικού προβλήματος «Κυπριακού», για μας υπάρχει μόνον η εθνική επιταγή που λέγεται ΕΝΩΣΙΣ.

ΝΕΑ ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Ι. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

Τον μήνα που πέρασε, οι πατριωτικές δυνάμεις σημείωσαν σημαντικές επιτυχίες σε εκλογές που έγιναν στην Αυστρία, στη Γαλλία και στη Δυτ. Γερμανία. Στη Γαλλία, ο Le Pen φαίνεται ότι οδηγεί το Front National προς μια νέα εντυπωσιακή παρουσία, αν κρίνουμε από τα αποτελέσματα των προσφάτων δημοτικών εκλογών. Στη Δυτ. Γερμανία το N.P.D., το οποίο τα τελευταία χρόνια ήταν αγνοημένο απ' όλους τους «έγκυρους» πολιτικούς αναλυτές λόγω των μικρών εκλογικών του ποσοστών, κάνει μια δυναμική και απροσδόκητη (για όσους αντιμετωπίζουν τα φαινόμενα μόνο επιφανειακά) επανεμφάνιση στις εκλογές για την τοπική βουλή του κρατιδίου της Έσσης, αποσπώντας το 6,6% των ψήφων. Το πιο σημαντικό είναι ίσως ότι τα δύο τρίτα των ψηφοφόρων του είναι κάτω των 30 ετών. Στην παραδοσιακά εργατική αυτή περιοχή, το κομμουνιστικό κόμμα (D.K.P.) βυθίζεται στο 0,7% προς όφελος των σόσιαλιστών και των οικολόγων.

Όμως αυτά είναι λίγο πολύ γνωστά στους αναγνώστες τους περιοδικού αυτού οι οποίοι, είναι βέβαιο, είναι καλά ενημερωμένοι για τα γεγονότα. Γι' αυτό κι εμείς αποφασίσαμε να στρέψουμε την προσοχή των «νέων απ' όλον τον κόσμο» σε ορισμένα άγνωστα γεγονότα, τα οποία όμως ίσως έχουν πολύ μεγαλύτερη σημασία από το μέτρημα των κουκιών.

ΓΑΛΛΙΑ

Ο διευθυντής της αστυνομίας του Παρισιού Pierre Verbrugghe προειδοποίησε τους αστυνομικούς ότι δεν θα ανεχθεί την έκφραση ρατσιστικών απόψεων μέσα στην αστυνομία. Έτσι, δύο αστυνομικοί που είχαν διανείμει μια πατριωτική έκδοση του συνδικάτου τους, τέθηκαν σε διαθεσιμότητα και οδηγήθηκαν στο πειθαρχικό συμβούλιο. Κυκλοφόρησαν δε και απειλητικές εγκύκλιοι προς όλα τα αστυνομικά τμήματα της πόλεως, οι οποίες διαβάστηκαν πριν από την έναρξη κάθε βάρδιας. Η υποτιθέμενη πολιτική ουδετερότητα των Γάλλων αστυνομικών δεν υπάρχει ούτε κατά διάνοια πια, αφού όσες ιδέες δεν συμβαδίζουν με την ιδεολογία του πολιτικού κατεστημένου δεν θεωρείται ότι αποτελούν «απόψεις».

Ας σημειωθεί ακόμη ότι η οργάνωση «Η Τιμή της Αστυνομίας», η οποία δρούσε στη Γαλλία στα τέλη της δεκαετίας του '70 και είχε ως στόχο την πάταξη της διαφθοράς στην αστυνομία, όπου η διακίνηση ναρκωτικών και η σωματεμπορία κυριολεκτικά ανθούν, καταδιώχθηκε ως «φασιστική παραστρατιωτική οργάνωση» από τους «δημοκράτες αστυνομικούς», δηλαδή από αυτούς που επωφελούνται από τη σημερινή κατάσταση.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ (ΔΥΤΙΚΗ)

● Ένα πολύ ενδιαφέρον άρθρο, το οποίο σκιαγραφεί τις προθέσεις των Εβραίων για τη Γερμανία, δημοσιεύθηκε στην Washington Post της 26ης Ιανουαρίου. Συντάκτης του κάποιος Jim Hoagland, ο οποίος, απ' ότι φαίνεται, είναι όχι μόνο φανατικός σιωνιστής Εβραίος, αλλά και ένας από τους 3-4 αρθρογράφους που δίνουν «γραμμή» στην εβραϊκή κοινότητα των ΗΠΑ. Δημοσιεύουμε απόσπασμά του, όπως και μέρος σχολίου που του έκανε ο Εθνικοσοσιαλιστής Hans Schmidt.

«...Το δυτικογερμανικό κράτος θεμελιώνεται πάνω σ' ένα ψέμα: το ψέμα αυτό είναι ότι οι Δυτικές δυνάμεις κατοχής, δηλ. η Γαλλία, η Βρετανία και οι ΗΠΑ, επιθυμούν τη μελλοντική επανένωση της Γερμανίας. Αυτή η προσποιητή επιθυμία αντανακλάται και στον Βασικό Νόμο (σύνταγμα) της Δ. Γερμανίας όπου εκφράζεται ρητώς πως το κράτος αυτό δημιουργείται για μια προσωρινή περίοδο. Όμως, βαθιά μέσα τους οι Γερμανοί ξέρουν ότι τα Δυτικά έθνη σχεδιάζουν από κοινού με τη Σοβιετική Ένωση την πολιτική εκείνη που εξασφαλίζει ότι η Γερμανία δεν θα ξαναενωθεί ποτέ και δεν θα ξανααπειλήσει την Ευρώπη όπως παλιά. Αλλά πρέπει να υποκριθούν ότι πιστεύουν άλλα, για να κρατήσουν και αυτοί τα Δυτικά προσχήματα περί επανενώσεως...».

Το σχόλιο του Hans Schmidt έχει ως εξής:

«...Νομίζω ότι το άρθρο αυτό είναι δυναμίτης. Δεν θυμάμαι ποτέ στο παρελθόν να έχω δει να εκφράζονται τόσο καθαρά οι συμμαχικές απόψεις για τη Γερμανία. Είναι βέβαιο ότι θα κάνουμε κάθε προσπάθεια για να πληροφορήσουμε τον γερμανικό λαό. Πρέπει να τονίσουμε ότι ο Hoagland δεν είναι ο πρώτος τυχών δημοσιογραφίσκος και ότι η "Washington Post" δεν είναι η οποιαδήποτε εφημεριδούλα.

»Για μένα οι δηλώσεις του Hoagland δεν ήταν κάτι καινούργιο. Έχω γράψει στο παρελθόν ότι δεν εμπιστεύομαι καμμία συμμαχική διαβεβαίωση και φυ-

σικά ούτε αυτή για την επανένωση. Όμως, είναι πολύ αστείο να βλέπει κανείς όλους εκείνους που διερρήγνυαν τα ιμάτιά τους όταν ο Χίτλερ διαμέλιζε το τεχνητό κράτος της Τσεχοσλοβακίας να επικροτούν τώρα τη διαίρεση της Γερμανίας.

»Τα λεγόμενα του συντάκτη περί δυσπιστίας των Γερμανών δεν ισχύουν μόνο για το θέμα της επανενώσεως. Ισχύουν επίσης και για ΟΛΗ τη γερμανική ιστορία όπως αυτή αντιμετωπίζεται και διδάσκεται. Ισχύουν και για τη γνώμη που οι Γερμανοί έχουν για τους "συμμάχους" τους του ΝΑΤΟ. Ισχύουν και για ΟΤΙΔΗΠΟΤΕ συνδέεται με το δήθεν "ολοκαύτωμα" και με το Γ' Ράιχ του Χίτλερ.

»Είναι ενδιαφέρον όμως ότι το άρθρο του κ. Hoagland αποδεικνύει ότι οι Γερμανοί δεν ξέρουν να λένε ψέματα. Ποτέ δεν συνήθισαν την υποκρισία της βρετανικής αριστοκρατίας, τις διπλωματικές τσιριμόνιες των Γάλλων, τα εβραϊκά νομικά κόλπα και την έμμονη ιδέα των Αμερικανών να παρουσιάζονται σαν "υπερασπιστές του καλού". Μπορώ να νιώσω όλους τους Γερμανούς πατριώτες και τα αισθήματά τους όταν κατηγορούνται ως, ούτε λίγο ούτε πολύ, ψεύτες, τη στιγμή που οι κατηγορίες αυτές προέρχονται από τα ίδια πρόσωπα τα οποία πριν από ένα ή δύο χρόνια μας έλεγαν π.χ. ότι η Λιβύη είχε στείλει στις ΗΠΑ ομάδες με αποστολή τη δολοφονία του Αμερικανού προέδρου, μια κατηγορία η οποία αποδείχτηκε τελείως ψεύτικη.

»Θα πρέπει όμως να είμαστε ευχαριστημένοι από την πρόσφατη ψύχρανση των σχέσων Βόννης και Ουάσιγκτον. Ας ελπίσουμε ότι θα οδηγήσει σε ακόμη μεγαλύτερη εξασθένιση των δεσμών ανάμεσα στην αμερικανική κυβέρνηση και το δήθεν "γερμανικό" καθεστώς το οποίο τοποθετήθηκε στην εξουσία από τους Αμερικανούς διεθνιστές για να εξυπηρετήσει τους άνομους στόχους τους. **Όσο πιο γρήγορα διαλυθεί το ΝΑΤΟ, τόσο το καλύτερο και για τις Ηνωμένες Πολιτείες και για τη Γερμανία**. Δεν αρνούμαστε τις φιλικές σχέσεις με το κράτος αυτό, αλλά μόνο αν αυτές γίνονται σε ισότιμη βάση ανάμεσα σε μια επανενωμένη και πολιτικά ανεξάρτητη Γερμανία και στις ΗΠΑ...».

● Έφτασαν στα γραφεία μας εκδόσεις και διαφημιστικά φυλλάδια του γερμανικού εκδοτικού οίκου Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung τον οποίο διευθύνει ο αναθεωρητής ιστορικός Udo Walendy. Ανάμεσα στις εκδόσεις του ξεχωρίζει η περιοδική επιθεώρηση «Historische Tutsachen» (Ιστορικές Πραγματικότητες) η οποία αναλύει ένα ιστορικό θέμα σε κάθε της τεύχος. Τα τελευταία τεύχη είναι τα υπ' αριθμ. 35,36,37 και 38 τα οποία ασχολούνται αντιστοίχως με τη διάσκεψη της Wansee (όπου υποτίθεται ότι αποφασίστηκε η εξόντωση των Εβραίων από το Γ' Ράιχ), τη δίκη του Ernst Zündel, τις επιπτώσεις της συνθήκης των Βερσαλλιών και με τις προσπάθειες αφανισμού της Γερμανίας ως εθνικής οντότητας ορισμένων κύκλων των ΗΠΑ κατά τα πρώτα χρόνια μετά τον Β' Παγκ. Πόλεμο. Πολλές από τις εκδόσεις του οίκου αυτού υπάρχουν και σε αγγλική μετάφραση. Οι ενδιαφερόμενοι μπορούν να γράψουν στη διεύθυνση Postfach 1643, 4973 Vlotho (Weser), W. Germany.

ΗΠΑ

● Οι Εβραίοι ηγέτες των ΗΠΑ είναι πολύ δυσαρεστημένοι από τον George Bush, επειδή διόρισε τον μέχρι σήμερα κυβερνήτη του Νιού Χάμσαϊρ, John Sununu, στη θέση του αρχηγού του λευκού οίκου (ένα είδος κυβερνητικού εκπροσώπου με μεγάλη επιρροή). Ο Sununu είναι Λιβανικής καταγωγής και ενεργό μέλος σε διάφορες κινήσεις Αράβων στις ΗΠΑ. Πολλές φορές έχει απευθύνει εκκλήσεις στους Άραβες που ζουν στη χώρα αυτή να οργανωθούν με τρόπο παρόμοιο με εκείνο των Εβραίων. Επίσης, έχει καταδικάσει απερίφραστα την επίθεση των Ισραηλινών κατά του αμερικανικού πλοίου «Liberty» τον Ιούνιο του 1967, η οποία στοίχισε τη ζωή σε 34 ναυτικούς. Το θέμα αυτό θεωρείται ακόμη «ταμπού» στις ΗΠΑ και όποιος το θίγει γίνεται αυτομάτως στόχος του εβραϊκού «λόμπυ». Η παρουσία του ενδέχεται να ωθήσει την αμερικανική εξωτερική πολιτική στην εξεύρεση κάποιων πιο δίκαιων λύσεων στη Μέση Ανατολή. Αυτό όμως δεν το θέλει με κανένα τρόπο ο οργανωμένος εβραϊσμός. Θέλει πολιτική κομμένη και ραμμένη στα μέτρα των εβραίων χωρίς ίχνος κάποιας δικαιοσύνης προς τους Παλαιστινίους. Θέλει εν λευκώ δικαιοδοσία να κάνει ότι του αρέσει, δηλαδή.

Ο Sununu θα είναι ανάμεσα στους πρώτους στόχους των εβραίων των ΗΠΑ τα επόμενα χρόνια. Δύσκολα όμως θα μπορέσουν να τον πλήξουν, δεδομένου ότι έχει ένα εξαιρετικό ιστορικό ως κυβερνήτης του Νιού Χάμσαϊρ όπου εξαφάνισε σχεδόν την ανεργία και αύξησε το κατά κεφαλήν εισόδημα και το μορφωτικό επίπεδο. Επίσης, απολαμβάνει της άκρας εμπιστοσύνης των συντηρητικών κύκλων των ΗΠΑ, αφού αποτελεί ό,τι αυτοί ονομάζουν «το πρότυπο του καλού Αμερικανού» (διδακτορικό στο Μ.Ι.Τ., καρριέρα στην εκπαίδευση και στις επιχειρήσεις, καλός οικογενειάρχης κτ.λ, κτ.λ.). Ενδέχεται όμως η κυβέρνηση Bush να κάνει μια «αντι-παραχώρηση» στους εβραίους για να αντισταθμίσει τον διορισμό ενός δεδηλωμένου φιλοπαλαιστίνιου όπως ο Sununu σε μια τόσο υψηλή κυβερνητική θέση.

● Στις προεδρικές εκλογές των ΗΠΑ, εκτός από τους Bush και Dukakis υπήρχαν και άλλοι 17 υποψήφιοι. Ένας από αυτούς ήταν και ο David Duke, επικεφαλής της N.A.A.W.P. (Εθνικής Ενώσεως για την Πρόοδο των Λευκών). Προτού ιδρύσει την N.A.A.W.P. ο Duke ήταν μέλος του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος των Λευκών (που ιδρύθηκε από τον G. Rockwell) και αργότερα στέλεχος της Κου

Κλουξ Κλαν. Αν και με δηλώσεις του είχε αποκηρύξει το Εθνικοσοσιαλιστικό παρελθόν του, δεν έχει πάψει να τονίζει τη Λευκή υπεροχή και για τον λόγο αυτό έχει γίνει επανειλημμένος στόχος λεκτικών αλλά και φυσικών επιθέσεων από φανατικούς σιωνιστές.

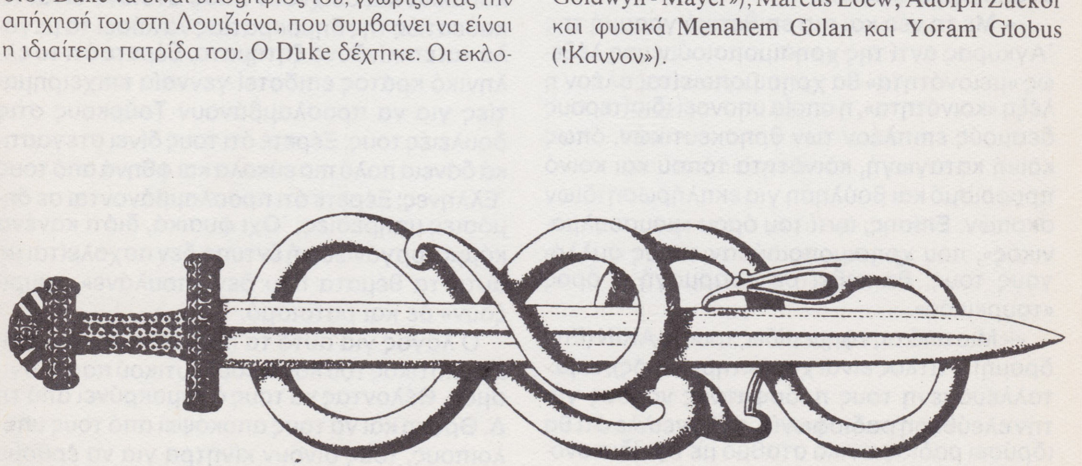
Ο Duke είχε μόνο 137.000 δολάρια, ποσό ασήμαντο για προεκλογικό αγώνα στις ΗΠΑ και έτσι κατέβηκε στις κάλπες μόνο σε δώδεκα πολιτείες. Οι άλλοι δυο πιο σημαντικοί υποψήφιοι, ο φιλελεύθερος Ron Paul, που κατέβηκε σε σαρανταεπτά πολιτείες και η νέγρα κομμουνίστρια Leonora Fulani, που συμμετείχε σε όλες τις πολιτείες, είχαν στη διάθεσή τους περισσότερα από 2 εκατομμύρια δολάρια και ακόμα πολύ ελεύθερο χρόνο διαφημίσεως σε ιδιωτικά κανάλια συμπαθούντων. Όμως, ο Duke και στις δώδεκα πολιτείες όπου συμμετείχε ήρθε πολύ μπροστά και από τους δύο και τρίτος πίσω από τους Bush και Dukakis. Τα ποσοστά για τον Paul και την Fulani ήταν 15% και 9%. Τα αντίστοιχα ποσοστά για το Κεντάκυ ήταν 51%, 28% και 21%, ενώ για τον Μισισίπι 42%, 34% και 24% με πρώτο πάντα τον Duke. Οι αναλυτές απέδωσαν την απήχηση του Duke στη μεγάλη ρητορική του ικανότητα, η οποία εμφανής στα διαφημιστικά του προγράμματα σε τηλεοπτικά κανάλια του Σικάγου και της Ν. Υόρκης και στις συνεντεύξεις που έδινε συνέχεια καθ' όλη τη διάρκεια της προεκλογικής τους εκστρατείας.

Η απήχηση αυτή του Duke δεν πήγε χαμένη. Λίγο μετά τις εκλογές, ένας βουλευτής των ρεπουμπλικάνων στη Λουιζιάνα διορίστηκε από τον Bush σε υψηλό δικαστικό αξίωμα και έτσι εγκατέλειπε την έδρα του. Σύμφωνα με την αμερικανική νομοθεσία έπρεπε να ξαναγίνουν εκλογές για την πλήρωση της κενής έδρας. Το κόμμα των ρεπουμπλικάνων πρότεινε στον Duke να είναι υποψήφιός του, γνωρίζοντας την απήχησή του στη Λουιζιάνα, που συμβαίνει να είναι η ιδιαίτερη πατρίδα του. Ο Duke δέχτηκε. Οι εκλογές έγιναν στις 18 Φεβρουαρίου και ο Duke κατέλαβε την έδρα.

Για να είμαστε ειλικρινείς, δεν πιστεύουμε ότι ένας μόνο βουλευτής, επί συνόλου 435 (και 100 γερουσιαστών) μπορεί να κάνει οτιδήποτε για να ανακόψει την αντι-Άρια πορεία της πολιτικής του αμερικανικού κατεστημένου. Γεγονός είναι όμως ότι ο βουλευτής αυτός δεν υποστηρίχθηκε από κανένα κατεστημένο, πολεμήθηκε από τους εβραίους και δεν διέθετε παρά ελάχιστους πόρους. Να, λοιπόν, ένα ζωντανό παράδειγμα που μας πείθει ότι μπορούμε να γκρεμίσουμε όλα τα τείχη που στήνουν γύρω μας οι εχθροί της Φυλής και να τους νικήσουμε οπουδήποτε και αν δώσουμε τη μάχη. Ακόμα και στα δικά τους χωράφια.

● Ένα βιβλίο με τίτλο «An empire of their own» (Μια δικιά τους αυτοκρατορία), γραμμένο από κάποιον Neal Gabler προκαλεί μεγάλη αίσθηση τον τελευταίο καιρό στις ΗΠΑ και ταυτόχρονα βρίσκεται στο στόχαστρο των εβραίων, οι οποίοι ζητούν την απαγόρευσή του. Στο βιβλίο περιγράφεται πώς οι εβραίοι απέκτησαν σιγά σιγά την κυριότητα όλων των κινηματογραφικών εταιρειών του Χόλυγουντ, οι οποίες είχαν αρχικά δημιουργηθεί από Λευκούς. Αρχικά, οι εβραίοι αγόρασαν όλες σχεδόν τις κινηματογραφικές αίθουσες των ΗΠΑ. Επειδή κατάλαβαν ότι τα μεγάλα κέρδη θα τα έδινε η βιομηχανία του θεάματος και όχι οι παραγωγικές δραστηριότητες. Στη συνέχεια, προχώρησαν στην αγορά των ίδιων των εταιρειών παραγωγής ταινιών και του εξοπλισμού τους και σήμερα ελέγχουν τις περισσότερες από αυτές.

Το βιβλίο αποκαλύπτει ότι τα μεγαλύτερα ονόματα στο χώρο του κινηματογράφου είναι εβραϊκά, όπως οι Harry και Warner («Warner bros»), William Fox («20th ceutury Fox»), Λούις Μαυερ («Metro - Goldwyn - Mayer»), Marcus Loew, Adolph Zuckor και φυσικά Menahem Golan και Yoram Globus (!Καννον»).

ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ

Τουρκικές προκλήσεις για τη Δ. Θράκη

Ενώ η χώρα μας συνταράσσεται από πολιτικά και οικονομικά σκάνδαλα, ενώ τα πάντα έχουν αδρανήσει τελείως εν όψει των εκλογών και ελάχιστοι από τους συμπατριώτες μας ενδιαφέρονται για τα εθνικά θέματα, οι Τούρκοι συνεχίζουν να προωθούν φανερά πλέον τα επιθετικά τους σχέδια, κυρίως σκοπεύοντας να εκματαλλευθούν την τουρκική μειονότητα της Θράκης. Συγκεκριμένα:

— Στη διάρκεια της συνόδου των υπουργών Εξωτερικών της Ισλαμικής διάσκεψης, που έγινε στο Ριάντ στα μέσα Μαρτίου, ο Τούρκος υπουργός Γιλμάζ έθεσε (για πρώτη φορά σε διεθνή διάσκεψη) θέμα καταπίεσης της τουρκικής μειονότητας. Στο Ριάντ πήγε επίσης και τριμελής αντιπροσωπεία της μειονότητας εκ των οποίων ο ένας δήλωσε ότι θα κατέβει στις εκλογές για να υπερασπίσει τα δικαιώματά τους· μετά δε, επέστρεψαν ελεύθερα στα χωριά τους όπου τους υποδέχθηκαν σαν ήρωες. Επίσης, είπαν ότι θα απευθυνθούν και στα αρμόδια όργανα της ΕΟΚ για να σταματήσει η καταπίεσή τους.

— Η Τουρκία ίδρυσε Πανεπιστημίο στην Α. Θράκη, όπου και πηγαίνουν να σπουδάσουν Τούρκοι από την Ελλάδα και να λάβουν την ανάλογη διαφώτιση.

— Με τη νέα και πιο επιθετική γραμμή της Άγκυρας αντί της χρησιμοποιούμενης λέξεως «μειονότητα» θα χρησιμοποιείται πλέον η λέξη «κοινότητα», η οποία υπονοεί ιδιαίτερους δεσμούς επιπλέον των θρησκευτικών, όπως κοινή καταγωγή, κοινότητα τόπου και κοινό προορισμό και βούληση για εκπλήρωση ιδίων σκοπών. Επίσης, αντί του όρου «μουσουλμανικός», που χρησιμοποιούσαν στους συλλόγους τους, θα τεθεί σε εφαρμογή ο όρος «τουρκικός».

— Μια από τις εφημερίδες τους, η ΑΚΙΝ (Επιδρομή! ο τίτλος είναι χαρακτηριστικός), εκμεταλλευόμενη τους πρόσφατους νόμους για την ελεύθερη ραδιοφωνία, ανήγγειλλε ότι θα ιδρύσει ραδιοφωνικό σταθμό με την ίδια ονομασία. Η εφημερίδα αυτή κυκλοφορεί με το σύνθημα «Η ΑΚΙΝ επί 33 χρόνια στην υπηρεσία των Τούρκων της Δ. Θράκης», ανήκει δε στον Χασάν Χατίπογλου, τέως βουλευτή νομού Ροδόπης δεξιών κομμάτων!

Και το ελληνικό κράτος τι κάνει; Μα φυσικά κάνει ότι μπορεί για να τους διευκολύνει και μάλιστα να τους βοηθήσει να βγάλουν ανεξάρτητους και περισσότερους βουλευτές. Μέχρι τώρα οι Τούρκοι της Θράκης προσεκολούντο σε ένα από τα υπάρχοντα κόμματα, εκείνο δηλαδή που μετά από διάφορα προδοτικά παζάρια τους υπόσχετο τα περισσότερα ανταλλάγματα.

Με τον νέο όμως εκλογικό νόμο, είναι πολύ πιθανό να κατεβάσουν ανεξάρτητους βουλευτές, οι οποίοι σίγουρα θα υπερψηφισθούν από τους ομοφύλους τους και θα προωθούν φυσικά τα δικά τους συμφέροντα. Και σε κυβερνήσεις συνασπισμού θα έχουν πλέον ρόλο ρυθμιστού, μια και θα διαθέτουν 3-4 βουλευτές. Τουρκικό λόμπυ, δηλαδή, μέσα στην Ελληνική Βουλή!! Το έλαβε αυτό υπόψη του κανένα από τα κόμματα στη διαμόρφωση του εκλογικού νόμου; Όχι βέβαια, διότι το κομματικό συμφέρον είναι πάνω απ' όλα. Για τη γνωστή υπόθεση της απαλλοτρίωσης κτηματικών εκτάσεων (είχαμε γράψει σχετικά στο προηγούμενο τεύχος) οι εκπρόσωποι της μειονότητας διαμαρτυρήθηκαν στον αρμόδιο υπουργό ο οποίος τους υποσχέθηκε ότι στο μέλλον για κάθε απαλλοτρίωση θα πρέπει να υπάρχει σύμφωνη γνώμη δική τους. Αλλά υπάρχουν και άλλα και δείχνουν πόσο ανίκανο είναι το καθεστώς της δημοκρατίας να λύσει τα μεγάλα και επικίνδυνα ζητήματα. Ξέρετε ότι το ελληνικό κράτος επιδοτεί γενναία επιχειρηματίες για να προσλαμβάνουν Τούρκους στις δουλειές τους; Ξέρετε ότι τους δίνει στεγαστικά δάνεια πολύ πιο εύκολα και φθηνά από τους Έλληνες; Ξέρετε ότι προσλαμβάνονται σε δημόσιες υπηρεσίες; Όχι φυσικά, διότι κανένα κόμμα, οργάνωση ή έντυπο δεν ασχολείται με αυτά τα θέματα που δεν «πουλάνε», «μυρίζουν» δε και ρατσισμό.

Ο λόγος για αυτά τα προνόμια είναι χαρακτηριστικός του κοινοβουλευτικού παραλογισμού. Θέλοντας να τους απομακρύνει από τη Δ. Θράκη και να τους αποκόψει από τους υπόλοιπους, τους δίνουν κίνητρα για να έρθουν στα μεγάλα αστικά κέντρα, όπου νομίζουν ότι θα αφομοιωθούν και θα γίνουν ακίνδυνοι. Ένας ανόητος και επικίνδυνος τρόπος για να καλυφθεί προσωρινά ένας μεγάλος κίνδυνος, που στο μέλλον θα αποδειχθεί δίκοπο μαχαί-

ρι. Διότι εκτός από την ανεπανόρθωτη καταστροφή της φυλετικής επιμειξίας, δημιουργούνται σε κάθε ελληνική πόλη οργανωμένες εστίες Τούρκων, που σε περίπτωση πολέμου είναι δύσκολο να ελεγχθούν και να αποτραπούν οι σίγουρες πράξεις δολιοφθοράς από μέρους τους. Προσφέρουμε στην Τουρκία μόνοι μας μια πέμπτη φάλαγγα διασκορπισμένη σε όλη την Ελλάδα.

Η λύση είναι μια και την έχουμε επαναλάβει πολλές φορές· ΔΙΩΧΤΕ ΤΟΥΣ ΠΙΣΩ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ όταν οι τοπικές και οι διεθνείς συγκυρίες το επιτρέψουν.

Μας επιπλήττουν για τους «πρόσφυγες»

Παράπονα και επιπλήξεις διετύπωσε ο αντιπρόσωπος της ύπατης αρμοστείας του ΟΗΕ κατά της Ελλάδας, διότι δεν ακολουθεί τις οδηγίες του Οργανισμού σχετικά μ' αυτούς που θεωρούνται πολιτικοί πρόσφυγες!

Ανακοίνωσε, επίσης, ότι ιδρύεται «Ελληνικό Συμβούλιο για τους πρόσφυγες», που θα προωθεί και θα υπερασπίζεται τα δικαιώματα των πολιτικών φυγάδων και των προσφύγων, για να ελέγχει προφανώς το ελληνικό κράτος και να αναφέρει στον ΟΗΕ.

Είναι γνωστό ότι η εισβολή των εγχρώμων στην Ευρώπη προς αναζήτηση καλύτερων συνθηκών ζωής, καλύπτεται την τελευταία δεκαετία υπό το πρόσχημα του «πολιτικού πρόσφυγα». Εκατοντάδες χιλιάδες κατακλύζουν κάθε χρόνο τις χώρες της Ευρώπης από την Αφρική και Ασία, που βέβαια δεν προτιμούν τις γειτονικές τους χώρες, μια και εκεί οι συνθήκες ζωής είναι ίδιες με αυτές των πατρίδων τους. Προτιμούν να ζητούν «άσυλο» σε αναπτυγμένες χώρες, διότι γνωρίζουν ότι εκεί θα τους παράσχουν τις καλύτερες συνθήκες υποδοχής. Φοιτητές, που αφού σπουδάσουν με χρήματα των κρατών τους, ζητούν έπειτα πολιτικό άσυλο, ανυπότακτοι και λιποτάκτες, τυχοδιώκτες που άκουσαν ότι οι χώρες των λευκών είναι ο παράδεισος, όλοι αυτοί δηλώνουνι πολιτικοί πρόσφυγες που καταδιώκονται λόγω των ιδεών τους. Και τα κράτη τους ευνοούν συνήθως αυτή τη φυγή, διότι έτσι απαλλάσσονται από προβλήματα υπερπληθυσμού, ανεργίας και κοινωνικών προβλημάτων. Πρόσφατο παράδειγμα η Κούβα του Κάστρο, εκμεταλλευόμενη τους ευνοϊκούς νόμους των ΗΠΑ για πολιτικό άσυλο, απελευθέρωσε όλους τους φυλακισμένους του ποινικού δικαίου οι οποίοι κατέφυγαν στη Φλώριδα, με αποτέλεσμα να ανεβάσουν την εγκληματικότητα στα ύψη. Όπως έχουμε γράψει πολλές φορές, τα δήθεν ανθρωπιστικά αισθήματα του διεθνούς συστήματος είναι μόνο για τους αφελείς. Ο κύριος σκοπός τους είναι η αλλοίωση του λευκού πληθυσμού στην Ευρώπη - ΗΠΑ - Καναδά - Αυστραλία, όπου κυρίως κατευθύνεται η κύρια μάζα των μεταναστών. Συγχρόνως, εξυπηρετούν και τα οικονομικά τους συμφέροντα με τη συνεχή ανανέωση ενός οικονομικού - βιολογικού προλεταριάτου που προσφέρεται για εκμετάλλευση. Όργανα του διεθνούς συστήματος που χρησιμοποιούνται για αυτή την εισβολή είναι οι περίφημοι διεθνείς οργανισμοί (ΟΗΕ, Ουνέσκο, Γιούνισεφ κ.λπ.), οι οποίοι με το φόβητρο της απομόνωσης υποχρεώνουν τα κράτη να υπογράψουν τις διεθνείς συμφωνίες για την υποδοχή των προσφύγων, ελέγχοντάς τα κατόπιν για να τις τηρούν (όπως έκανε και ο εν λόγω αρμοστής στην περίπτωσή μας).

Οι όποιες φωνές ανθίστανται σ' αυτή την εισβολή, που απειλεί τη φυλετική και πολιτιστική ταυτότητα των κοινωνιών μας, υποχρεούνται να σιωπήσουν, διότι αμέσως ορθώνεται εναντίον τους η κατευθυνόμενη μάζα των μέσων ενημέρωσης που τους κατηγορεί με τα γνωστά διαστρεβλωμένα συνθήματα - ταμπού περί ρατσισμού, φασισμού κ.λπ. Έτσι, στην Ελλάδα, που δέχεται ένα μεγάλο αριθμό προσφύγων (17.000 αναγνωρίσθηκαν επίσημα μέσα στο διάστημα 1987-88, χωρίς να υπολογίσουμε τους παράνομους που είναι τουλάχιστον δεκαπλάσιοι) κανένα κόμμα δεν θίγει αυτό το καυτό και επικίνδυνο πρόβλημα.

Ο δε λαός, αν και δεν βλέπει με συμπάθεια την ολοένα αυξανόμενη παρουσία των εγχρώμων (λόγω των κοινωνικών προβλημάτων που προκαλούν, αλλά κυρίως λόγω της ύπαρξης των ασυνείδητων εκείνων διαδικασιών που κάθε φυλή αναπτύσσει για την προστασία της) εντούτοις είναι παγιδευμένος μέσα σε ένα πλαίσιο αδιαφορίας, παραπληροφόρησης και έλλειψης καθοδήγησης. Οδηγούμαστε έτσι μοιραία σε μια αναπόφευκτη σύγκρουση, η οποία πυροδοτούμενη από κοινωνικούς παράγοντες (οικονομική κρίση, εγκληματικότητα, ανεργία) θα οδηγήσει στην αφύπνιση του φυλετικού αισθήματος των λευκών λαών και της απόρριψης των καταστροφικών σημερινών θεωριών.

«Απαράδεκτη» η απέλαση Τούρκου πράκτορα

Απαράδεκτη χαρακτήρισε η «Ελληνική Αριστερά» την απέλαση ενός Τούρκου, ονόματι Γκιλμάζ Σεκί, που ήταν πράκτορας των τουρκικών μυστικών υπηρεσιών και είχε σταλεί για

κατασκοπία εις βάρος της πατρίδας μας. Ανάλογη διαμαρτυρία έκανε και το ΚΚΕ με διάβημά του στο υπουργείο Εξωτερικών. Ο εν λόγω Τούρκος, είχε έρθει το 1985 στη χώρα μας σαν «πολιτικός πρόσφυγας», του εδόθηκε άσυλο και μετά από λίγο καιρό επέστρεψε στην πατρίδα τους επειδή προφανώς είχε λήξει η αποστολή του. Μετά τρία χρόνια, ξαναήρθε ζητώντας πάλι άσυλο, δηλώνοντας ότι είναι η πρώτη φορά που έρχεται. Αναγνωρίσθηκε όμως και ανακρινόμενος ομολόγησε ότι εργάζεται για τις τουρκικές μυστικές υπηρεσίες, με συνέπεια να απελαθεί.

Αλλά επειδή ανήκε σε αριστερή οργάνωση στην Τουρκία, οι εδώ «Έλληνες σύντροφοί» του έσπευσαν να διαμαρτυρηθούν επειδή προφανώς η ιδιότητα του αριστερού εξαγνίζει ακόμη και την ιδιότητα του ξένου πράκτορα.

Ας σημειωθεί ότι οι διαμαρτυρίες αυτές των οργανώσεων έγιναν παραμονή της εθνικής εορτής της 25ης Μαρτίου, επέτειο της επανάστασης του 1821 κατά των Τούρκων.

Σύγχρονη Ελλάδα

Είναι γνωστό πόσο λίγο είναι το ενδιαφέρον των κυβερνήσεων για τους πληθυσμούς των ακριτικών περιοχών. Το ίδιο ελάχιστη είναι και η προθυμία των πάσης φύσεως επιστημόνων (γιατρών, δασκάλων, μηχανικών) να εργασθούν εκεί. Το αποτέλεσμα είναι οι λίγοι εναπομείναντες κάτοικοι που θέλουν να παραμείνουν στη γη τους, μη έχοντας τις βασικές ανθρώπινες ευκολύνσεις (ιατρική περίθαλψη, εκπαίδευση) να μεταναστεύουν στις πόλεις, όπου προστίθενται στις στρατιές των ανέργων. Τώρα όμως, το πολυμήχανο ελληνικό δαιμόνιο βρήκε τη λύση· αφού οι Έλληνες δεν πάνε, στέλνουμε ξένους!

Διαβάσαμε πρόσφατα, σε ημερήσια εφημερίδα, ότι σε ολόκληρη τη Σαμοθράκη υπάρχει μόνο ένας γιατρός που εξυπηρετεί τους 3.000 κατοίκους που ζουν στα 14 χωριά της. Και ότι ο γιατρός αυτός είναι Ιορδανός!

Από τις χιλιάδες γιατρών που σπούδασαν δωρεάν με τα χρήματα του ελληνικού λαού δεν βρέθηκε κανένας για να καλύψει αυτή τη θέση.

Ανάλογες περιπτώσεις παρουσιάζονται και σε άλλες περιοχές της Ελλάδας, όπου Παλαιστίνιοι, Ιορδανοί, Σύριοι, Αφρικανοί, παίρνοντας ελληνική υπηκοότητα εντάσσονται στο ΕΣΥ. Δίπλα, λοιπόν, στους έγχρωμους εργάτες που απασχολούνται σε αγροτικές δουλειές (λόγω έλλειψης ελληνικών χεριών και φθηνών μεροκάματων) η επαρχία «εμπλουτίζεται» και με ξένο επιστημονικό προσωπικό.

«Ημέρα σκέψης» των Ελληνίδων Οδηγών

Όλοι μας έχουμε περάσει από το πολεμικό μουσείο, όπου μπορούμε να δούμε τα όπλα, τις στολές, τις σημαίες, αναπαραστάσεις μαχών, πίνακες με πολεμικές σκηνές και γενικά ότι έχει σχέση με τους αγώνες των Ελλήνων της νεώτερης, κυρίως, Ιστορίας μας. Είναι, δηλαδή, ένας χώρος όπου βιώνεις τους αγώνες και τα κατορθώματα των προγόνων σου και αναζωογονείς τις εθνικές μνήμες. Ή μάλλον ήταν· διότι πλέον θεωρείται ένα μουσείο που σκοπός του είναι να μας διδάξει τη φρίκη και την καταστροφή του πολέμου. Αυτό είναι το συμπέρασμα που βγήκε μετά από μια επίσκεψη του Σώματος Ελληνίδων Οδηγών, επ' ευκαιρία της «ημέρας σκέψης» για τα μέλη του.

Είναι βέβαια γνωστές οι μασσωνικές αρχές, μέθοδοι και τυπικό του Σώματος αυτού, που δηλητηριάζει πολλά Ελληνόπουλα μέσα από τα προσχήματα της κοινωνικής αλληλεγγύης, της συναδελφικότητας και της φυσιολατρίας.

Οι κυρίες, λοιπόν, αυτές αφού οδήγησαν τα παιδάκια στο Μουσείο και τους έκαναν τη σχετική «διαφώτιση», τους ζήτησαν μετά να βρούνε τρόπους ώστε αυτά τα όπλα που είδαν να χρησιμοποιούνται ειρηνικά. Γράψανε, λοιπόν, τα παιδάκια διάφορα· άλλο να γίνουν οι περικεφαλαίες γλάστρες, τα γιαταγάνια να γίνουν βάσεις για αναρριχητικά φυτά, τα αντιτορπιλικά να γίνουν κρουαζιερόπλοια, τα κανόνια να πετάνε λουλούδια, να τα θάψουμε όλα και μετά να πείσουμε τους άλλους λαούς να κάνουν το ίδιο!

Και οι Ελληνίδες οδηγοί ήταν τόσο υπερήφανες για την «ημέρα σκέψης» τους και για τη διαπαιδαγώγηση των παιδιών, που έστειλαν και ανταπόκριση στις εφημερίδες για να θαυμάσουν όλοι το έργο τους. Τους προτείνουμε την επομένη «ημέρα σκέψης» να πάνε όχι σε μουσεία αλλά σε στρατιωτική μονάδα, όπου και τα όπλα λειτουργούν αλλά υπάρχουν και στρατιώτες αληθινοί που απειλούν την ειρήνη.

Αυτή είναι η σημερινή διαπαιδαγώγηση των νέων· και δυστυχώς το ίδιο γίνεται και στα δημόσια εκπαιδευτήρια όπου στο όνομα μιας άρρωστης και δουλόφρονης ειρήνης τα παιδιά μαθαίνουν να αποκηρύσσουν την ιστορία του τόπου τους, να αισθάνονται ένοχα που οι πρόγονοί τους πολέμησαν και να θεωρούν τον πόλεμο χειρότερο από την υποδούλωση.

Τα προνόμια των «Πατέρων του Έθνους»

Είναι γνωστά τα εξοργιστικά προνόμια που

απολαμβάνουν οι βουλευτές σε σχέση με τους υπόλοιπους κατοίκους αυτής της χώρας. Τα συνήθως δε άδεια καθίσματα της Βουλής μας δίδουν ένα μέτρο του πόσο έργο προσφέρουν.

Η δε περίφημη «βουλευτική ασυλία», που απολαμβάνουν σε πλήρη αντίθεση προς κάθε έννοια δικαίου, τους δίνει το δικαίωμα (για να μην πούμε ότι τους προτρέπει) να παρανομούν ατιμώρητα σε κοινά ποινικά αδικήματα. Λόγω των τελευταίων γεγονότων σχετικά με τις δωροδοκίες του τέως υπουργού Α. Κουτσόγιωργα, ήρθε στη δημοσιότητα και ο νόμος περί «ευθύνης υπουργών». Σύμφωνα, λοιπόν, με αυτόν τον νόμο (που επιδέχεται επίτηδες πολλές ερμηνείες ώστε να αφήνει ανοικτά «παραθυράκια») όταν ένας υπουργός βρίσκεται αναμεμειγμένος σε παρανομίες δεν υπόκειται στον έλεγχο της δικαιοσύνης, όπως ισχύει για τους κοινούς θνητούς, αλλά στον έλεγχο των συναδέλφων του! Αν λοιπόν γίνει πρόταση στη Βουλή να αρχίσει η διαδικασία εφαρμογής αυτού του νόμου και δεν συγκεντρώσει την πλειοψηφία των βουλευτών, τότε δεν μπορεί να ξαναγίνει πάλι, ο υπουργός θεωρείται αθώος και το αδίκημα παραγράφεται! Δηλαδή για παράδειγμα, αν εφαρμοσθεί ο νόμος αυτός για τον Α. Κουτσόγιωργα, τότε μια και το ΠΑΣΟΚ έχει την πλειοψηφία των βουλευτών είναι σχεδόν σίγουρο ότι ο πρώην υπουργός θα απαλλαγεί και θα έχει και το «μέτωπό του καθαρό», όπως επανειλλημένως έχουμε ακούσει να διακηρύσσουν βουλευτές μας.

Αυτή είναι η ισότης απέναντι των νόμων που υποτίθεται ότι αποτελεί τη βάση του πολιτεύματος της Δημοκρατίας. Στην πράξη όσοι έχουν χρήματα ή εξουσία έχουν εξαφαλισμένη την ατιμωρησία τους. Οι υπόλοιποι μπορούν να τους ζητωκραυγάζουν και να τους ψηφίζουν, περιμένοντας να τιμωρηθούν οι ένοχοι «όσο ψηλά και αν βρίσκονται».

Είπε...

Ο πρόεδρος της ΕΔΗΚ Ι. Ζίγδης, στο χορό του Σωματείου Ελλήνων Ηθοποιών: «Επιτρέψτε μου να αυτοσυστηθώ! Είμαι και εγώ ηθοποιός και εργάζομαι από πολλά χρόνια στο θέατρο του παραλόγου, σ' αυτό που αποκαλείται και Βουλή των Ελλήνων».

Όταν ένας από τους παλαιότερους βουλευτές του ελληνικού Κοινοβουλίου έχει αυτή την άποψη για τη Βουλή, εμείς τι άλλο μπορούμε να προσθέσουμε;

Νέες Εβραϊκές προκλήσεις κατά της Ελλάδας

Η γνωστή Εβραϊκή οργάνωση B'nai B'rith, που εδρεύει στις ΗΠΑ και η οποία πρόσφατα είχε βάλει στους New York Times ολοσέλιδη καταχώρηση κατά της Ελλάδας λόγω της απέλασης του Παλαιστίνιου Zoman, προέβη σε νέα ανθελληνική ενέργεια. Εξέδωσε ένα ψήφισμα στο οποίο μεταξύ των άλλων ζητάει να ασκηθεί διεθνής πίεση κατά της χώρας μας, ώστε να σταματήσει να είναι επιεικής προς τους τρομοκράτες (αυτούς δηλαδή που οι Εβραίοι θεωρούν τρομοκράτες) και ακόμη προτρέπει τις αεροπορικές εταιρείες να μποϋκοτάρουν τα ελληνικά αεροδρόμια. Ο διεθνής Εβραϊσμός και τα όργανά του έχουν εντείνει τις πιέσεις τους εναντίον μας, ώστε να ευθυγραμμισθούμε πλήρως προς τη φιλοεβραϊκή πολιτική των υπόλοιπων ευρωπαϊκών κρατών (πλήρης αναγνώριση του κράτους του Ισραήλ, διακοπή της υποστήριξης στη δίκαιη υπόθεση των Παλαιστινίων).

Στις πιέσεις αυτές περιλαμβάνεται και η πρόσφατη πρόταση Αμερικανού γερουσιαστή ώστε να μεταβληθεί η αναλογία του 7:10 της στρατιωτικής βοήθειας προς όφελος της Τουρκίας, που έγινε μετά από προτροπή των αμερικανοεβραϊκών οργανώσεων.

Άλλο ένα «έγκλημα πολέμου» αποδεικνύεται απάτη

Το χωριό Μπικόβνια, είναι ένα χωριό της Ουκρανίας. Στο διπλανό δάσος υπάρχει ένα γρανιτένιο μνημείο «υπέρ των θυμάτων του ναζισμού» για τους **300.000 Ουκρανούς** οι οποίοι υποτίθεται ότι είχαν εκτελεσθεί από τους Εθνικοσοσιαλιστές κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Τώρα όμως αποκαλύπτεται ότι τα θύματα ήταν αντιφρονούντες που είχαν εκτελεσθεί από τους δήμιους του Στάλιν κατά την περίοδο των εκκαθαρίσεων, με τη γνωστή μέθοδο της μίας σφαίρας στο πίσω μέρος του κεφαλιού, που συνήθιζε η μυστική του αστυνομία. Η αλήθεια ήταν γνωστή στους κατοίκους των γύρω περιοχών, πολλοί συγγενείς των οποίων ήταν ανάμεσα στα θύματα, αλλά ο φόβος κρατούσε τα στόματα κλειστά. Μετά την πρόσφατη αποκάλυψη της αλήθειας για τη σφαγή των Πολωνών Αξιωματικών στο δάσος του Κατύν, που και αυτή την έκαναν πάλι οι κομμουνιστές, ενώ την απέδιδαν στους Εθνικοσοσιαλιστές, άλλο ένα «έγκλημα πολέμου» αποδεικνύεται απάτη. Και όμως, γι' αυτές τις κακοσκηνοθετημένες απάτες και για τόσες άλλες έχουν εκτελεσθεί και εκτελούνται ακόμη αθώοι και έχει σπιλωθεί η μνήμη γενναίων ανδρών που κατηγορήθηκαν ως «εγκληματίες πολέμου» από τους ίδιους τους εγκληματίες.

Είμαστε σίγουροι ότι όσο περνάει ο καιρός, η ιστορική αλήθεια θα αποκαθίσταται· και οι ιστορίες περί ομαδικών εγκλημάτων, φούρνων και θαλάμων αερίων θα στραφούν εναντίον αυτών που τις εδημιούργησαν.

Τα πήρε και ο Δανιήλ Αλχανάτης

Από πολιτικο-οικονομικό σκάνδαλο δεν ήταν δυνατόν βέβαια να λείψουν και οι Εβραίοι. Έτσι ανάμεσα σ' αυτούς που δωροδοκήθηκαν από τον Κοσκωτά ήταν και «κάποιος» Δανιήλ Αλχανάτης που είχε πάρει 20 εκατομμύρια δραχμές. Αυτός ο «κάποιος», που χωρίς περαιτέρω λεπτομέρειες αναφέρουν οι εφημερίδες, είναι βέβαια ο γνωστός Εβραίος Δ. Αλχανάτης, Γενικός Γραμματέας της Εβραϊκής κοινότητας Ελλάδος.

Είναι αυτός που πριν τρία χρόνια περίπου μας είχε απευθύνει επιστολή όπου διαμαρτύρετο και απειλούσε για την ύπαρξη της κίνησης μας και απαιτούσε να αποσύρουμε το περιοδικό επειδή «συντελεί στην καλιέργεια μίσους κατά της Εβραϊκής κοινότητας».

Δεν ξέρουμε αν ο Δ. Αλχανάτης θα υποστεί τις ποινικές συνέπειες της ελληνικής δικαιοσύνης (πολύ αμφιβάλλουμε για αυτό) αλλά σίγουρα δεν πρόκειται να ενοχληθεί από τους ομοφύλους του μια και η απόκτηση χρημάτων με κάθε μέσον είναι πάντα θεμιτή από τους Εβραίους (εκτός βέβαια αν τους έρριξε στη μοιρασιά).

Χωρίς αξία τα στοιχεία για τον Αλοΐς Μπρύνερ

Τα «συγκλονιστικά» στοιχεία για τα οποία επί μέρες έγραφαν οι εβραιόδουλες φυλλάδες για τις «θηριωδίες» του λοχαγού των Ες - Ες Αλόις Μπρύνερ εις βάρος των Εβραίων της Θεσσαλονίκης απεδείχθησαν χωρίς καμία αξία. Ο Γερμανός δικαστικός που ειχε έρθει ειδικά για να ερευνήσει την υπόθεση έφυγε τελικά άπρακτος αφού τα στοιχεία που τέθηκαν στη διάθεση του από «επιζώντες» ήταν τελικά μόνο φήμες χωρίς περιεχόμενο. Έτσι ναυαγεί μάλλον η προσπάθεια να εκδοθεί ο Αλόις Μπρύνερ που έχει καταφύγει στη Συρία.

Ήταν πάντως μια καλή ευκαιρία να οργιάσουν πάλι οι φυλλάδες για «ναζιστικές θηριωδίες», κρεματόρια, θαλάμους αερίων για να δημιουργηθεί φιλοεβραϊκό κλίμα στην Ελλάδα και στη Ευρώπη τώρα που το Ισραήλ το έχει τόση ανάγκη.

Ίδια ακριβώς περίπτωση με αυτή που απασχόλησε τον παγκόσμιο Τύπο σχετικά με τη δήθεν εγκληματική δράση του προέδρου της Αυστρίας Κουρτ Βαλντχάιμ που απεδείχθη και αυτή άνευ ουσίας.

Οι μόνοι βέβαια που επωφελούνται απ' αυτόν το θόρυβο είναι οι Εβραίοι που συντηρούν έτσι τον μύθο του ολοκαυτώματος ώστε να εμποδίζεται η ανάπτυξη του Ευρωπαϊκού Εθνικού κινήματος και να γίνεται ανεκτή η καταπίεση των Παλαιστινίων.

Στο επόμενο τεύχος

— Η Μεγάλη Ιδέα του Έθνους απετέλεσε για περισσότερα από 450 χρόνια τον Λόγο υπάρξεως, το όνειρο και τον πόθο του λαού μας. Το όραμα ενός Μείζονος Ελληνισμού χτυπήθηκε σκληρά, μα εμείς πιστεύουμε όχι θανάσιμα, με την καταστροφή του 1922. Τη θέση του Ελληνικού Λαού σε σχέση με τη Μεγάλη Ιδέα σήμερα εξετάζει στο Κύριο Θέμα της η Χρυσή Αυγή στο τεύχος του Μαΐου. Η εξέταση αυτή γίνεται με γνώμονα την Ιδεολογία μας και την Πίστη στο μέλλον, την Πίστη μας στη Μοίρα και στα Πεπρωμένα του Ελληνισμού.

— Ακόμη στο τεύχος Μαίου μπορείτε να βρείτε μια αναφορά στο λεγόμενο Μακεδονικό πρόβλημα, στις προσπάθειες που γίνονται από τους εχθρούς της Πατρίδος μας να αλλοιώσουν την ιστορία του τόπου και τον προδοτικό ρόλο του ΚΚΕ ακόμη και σήμερα στην προσπάθεια για αφελληνισμό της Μακεδονίας μας. Στο τεύχος Μαίου θα υπάρχει ακόμη μια αναφορά στην άγνωστη στους πολλούς SAVITRI DEVI

ΕΤΟΣ ΜΗΔΕΝ

ΛΑΪΚΗ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

Για τον Λαό και την Αλήθεια

ΓΙΑ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΔΑ ΣΕ ΜΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΥΡΩΠΗ